

Извадки от беседи и лекции на Учителя

ПРИМЕРИ

ПРИМЕРИ, дадени в беседи и лекции на Учителя

“Знание без приложение не е знание.”

Учителя

*Тази книга съдържа 216 примера
и опитности, дадени в беседите и
лекциите на Учителя.*

*Вярваме, че всеки читател
ще намери ценен съвет и поука
за себе си.*

Смолян, 2013 г.

С благодарност към спонсорите!

- © ПРИМЕРИ, дадени в беседи и лекции на Учителя
- © Подбор на примерите Добринка Златарева
- © Художествено оформление Творческо Единство
“Хармония” – Красимир и Добринка Златареви

Компютърен набор на текста Ева Георгиева

Предпечатна подготовка и печат “Принта-КОМ” – Смолян
www.printacom-bg.com

Българска, първо издание, формат 60/84/16, печатни коли 30,25

ISBN 978-954-393-065-4

“Бог е пробуждане на твоето съзнание.”

Учителя

го неща научихме, но момата *Приемственост*

ПРИМЕРИ

1. Някога живяла една красива, мъдра, добра мома. В нея се влюбили десет момци; всеки от тях бил готов да се пожертва. Тя разбрала, че ако останат всички заедно, ще започнат да ревнуват. Затова решила да ги изпрати по чужди страни, да учат. Тя им казала:

- На всички давам по сто хиляди лева и срок от пет години, през което време ще събирате най-ценните камъни в света.

Те се съгласили и тръгнали да странстват. След пет години се върнали при нея със скъпоценни камъни и с много знания.

- Сега – казала им тя, – ще пътувате още пет години да събирате от най-хубавите цветя в света.

Те тръгнали с радост да събират цветя и да придобиват знания. Така ги пратила тя в света да учат, докато станали 120-годишни старци. Най-после се върнали при нея с желание да им даде отговор кого от тях предпочита. Тя им казала:

- Сега аз ще вляза в една реторта, а вие ще гледате какво става с мене.

Тя започнала да се топи, докато съвършено се стопила и изчезнала. Като изгубили последната си надежда, момците започнали да плачат и съжаляват за изгубеното време по една мома. Те си казвали: „Много неща научихме, но момата изгубихме”.

Днес мнозина се оплакват и казват: Много неща научихме, но момата изгубихме. С други думи казано: Много неща научихме, но любовта изгубихме. – Не сте изгубили любовта. Тя има свойството да се смалява и разширява. В случая, тя се е смалила толкова много, че се е скрила в сърцата ви. Вие страдате, защото я търсите отвън. По-добре е любовта да бъде вътре във вас, отколкото отвън.

2. Ще приведа един случай от живота на Едисона, на когото близките често казвали, че трябва да спи повече, да не се изтощава. Едисон размишлявал дълго време върху фонографа, но не могъл да го разреши. Една вечер се събудил към един часа след полунощ и не могъл да заспи. Той веднага станал и започнал да работи. В тоя момент той разрешил въпроса, който го интересувал. Доволен от разрешаването на задачата, той си казал: „Ако бях продължил да спя, нямаше да открия фонографа”.

И на вас казвам: Ако спите много, нищо няма да разрешите. Събудите ли се сред нощ и не ви се спи, станете веднага. Така ще разрешите задачата, която до това време не сте могли да разрешите. В сънно състояние въпросите не се разрешават. Сънят е почивка, минаване от едно състояние в друго.

3. Двама китайски мъдреци били посещавани от много хора – бедни и богати. Бедните се ползвали от тяхната щедрост, а богатите от мъдрите им съвети. Един крайно беден човек посещавал много често първия мъдрец. Той ходил при него 99 пъти наред и всякога получавал по нещо. Мъдрецът го приемал добре, разговарял се с него, от което се виждало, че не се отегчил от честите посещения. Беднякът посещавал и втория мъдрец. На 19 ден мъдрецът го посрещнал сърдито и му казал:

- Докога ще дохождаш? Колко бедни хора има, на които трябва да помогна!

Бедният го изгледал и му казал:

- Напразно се състезаваш със своя съсед. Аз го посещavam 99 дня наред, и той всякога ме посреща любезно, като че за пръв път отивам. При тебе идвам само 19 дня и ти вече се отегчи. Той е по-голям мъдрец от тебе. Ти не можеш да се сравняваш с него.

4. Един виден адепт от древността отива при една чешма, която имала три крана, три чучура. Средният чучур бил най-голям, после десният и най-после левият. чешмата му проговорила: „Средният чучур е най-хубав, а левият и десният не са толкова хубави”. Че как? „Да, ти ще забележиш, че когато идваш тук, през разните времена на годината средният чучур всякога се оставя еднакъв, а другите два претърпя-

ват някаква промяна. Средният чучур представлява Любовта на Бога, а левият и десният представляват любовта на индивида и любовта на обществото”. Когато любим себе си и когато любим обществото, в тази любов всякога има една промяна. Следователно, до сега ние сме боравили с две величини и с тях сме искали да разрешим една от най-трудните задачи. Само Любовта е единственият стимул, който може да даде насока на всяка една култура, тук на земята, или в коя да е слънчева система. Когато обичаш някого, законът е такъв: ти в него не можеш да се съмняваш, имаш всичкото разположение да му послужиш тъй, както на себе си; и когато той те обича, не може да се съмнява в тебе и е готов да ти послужи тъй, както и на себе си.

5. Ще ви приведа един малък пример. Някой си римлянин, наречен Теофил, се влюбва в една благородна римлянка. По някакво нещастие той изневерява на своята възлюбена и тя изчезва, отдалечава се. В него започва гризене на съвестта. За успокоение на своята съвест, той възприема християнството, отива да живее 20 години в пустинята, като си дава обет, че от този момент нататък ще ходи все със затворени очи и никого няма да поглежда, за да се избави от греховете си. Той се прочул под името „Пустинникът със затворените очи”. Викали го да изповядва хора-

та. И мъже, и жени изповядвал, но все със затворени очи. Един ден дошла да се изповяда и неговата възлюбена, да види колко е светия. Като чул гласа ѝ, той веднага си отворил очите. Всички наоколо му, като видели това, казали си: „Каква беше тази чудотворна жена, та отвори очите на нашия изповедник!”

Ние, съвременните хора, мислим със затворени очи. И с отворени очи, и със затворени очи, все сме същите.

6. Един българин тръгнал за Солун. По пътя той срещнал един циганин, който му дал да му носи един тъпан. Известно време вървели заедно. Циганинът се отбил някъде по работа, а българинът продължил да върви бавно. Вечерта българинът се изгубил из гората и понеже бил страхлив, потърсил място да пренощува. Наближил до една воденица, влязъл вътре и се качил на едно високо място. По едно време видял, че една мечка влязла във воденицата да си търси храна. Той се изплашил много и за кураж започнал силно да бие тъпана. Какво се оказало? Мечката била дресирана. И тя по някакъв начин се откъснала от въжето на своя господар и избягала в гората. Като чула тъпана, мечката започнала да играе. Той бил тъпана, а тя играла, докато се развила нова комедия във воденицата. Покрай воденицата минавал камилар с камили, натоварени с грънци. Той също така пътувал за

Солун. Като чул отдалеч тъпана, камиларят пожелал да види какво става във воденицата. Отворил вратата на воденицата и надзърнал, но мечката се уплашила и хукнала да бяга. Като я видели камилите, и те се уплашили, почнали да бягат и изпочупили много грънци. Камиларят хванал тъпанджията и му казал: „Сега ще те водя в Солун, ще те дам под съд. Ти станна причина да се уплашат камилите ми и да счупят грънците”.

Пристигнали в Солун. Явили се в съда и съдията извикал тъпанджията да даде своите обяснения, как е станал причина да се счупят грънците на камиляря. Тъпанджията казал:

- Аз съм готов да заплатя грънците на камиляря, но нека той ми доведе мечката. С тази мечка аз се прехранвах, а той стана причина тя да избяга в гората.

Съдията намерил исканията на мечкаря основателни и казал на камиляря:

- Първо доведете мечката му, а после той ще ви плати счупените грънци.

Казвам: умение се иска, за да приложи човек навреме даденото му богатство.

Питам: какво е спечелил този българин с биенето на тъпана? Той нищо не е спечелил, но в случая вие имайте възможност да чуете нещо ново, от което аз вадя следния извод: всеки човек има по един тъпан и по една мечка, която разиграва без да иска.

7. Един търговец имал една дресирана маймуна, която пазила касата с парите му. Той често се хвалил на другарите си с нея, като казвал: „Никой не може да вземе парите ми, докато маймуната ги пази”. Един негов приятел решил да изпита маймуната доколко ще устои на дадената ѝ задача. В отсъствието на приятеля си той отишъл в дома му, влязъл в стаята, дето била касата, и започнал да се преструва, че спи. Като видяла това, маймуната започнала да му подражава, да заспива и в това време той взел пари от касата и си отишъл. Вечерта, като се върнал търговецът у дома си, той забелязал, че липсват пари от касата, за което хубаво набил маймуната, да помни задълженията си. От там насетне колкото пъти дохождал приятеля му и се преструвал на заспал, маймуната не подражавала. Втори път тя не направила същата грешка. Невъзможно е човек да повтори два пъти една и съща погрешка.

8. Ще приведа един окултен разказ. В древността някой си купил един хубав, скъп юлар и тръгнал по света да търси кон, също тъй хубав, на който да тури юлара. Години наред той търсил коня, но не могъл да го намери. Обаче един ден разбойници го хванали в гората и му вързали ръцете с юлара, който купил за коня. Той се обръщал ту към съдбата, ту към разбой-

ниците и ги запитвал, защо го вързали с юлара.

- Вързахме те, защото още не си намерил коня.

Казвам: когато човек не си служи с ума си, винаги ще го вързват с юлара, който носи за коня си.

9. Съвършенството представя идеал, за постигането на който Бог всякога е готов да ни помага. Когато ние се стремим към обикновени работи, Бог ни оставя сами да работим.

За изяснение на тази мисъл ще приведа следния случай из живота. Това било още в първите години след Освобождението на България. Един млад българин, родом от Свищов, отишъл в Америка да следва. Като свършил образованието си, той се върнал в България и се явил при княз Александър Батенберг да иска служба. По това време нямало много учени българи, затова князът бил готов да го назначи пръв министър в България и го запитал:

- Искаш ли да те назнача за министър на България?

- Не, аз искам да стана директор в една от софийските гимназии.

- Щом е така, ще отидеш при министъра на просвещението. Той се грижи за тия работи. Аз мога да ти дам по-висок пост.

Такова е често положението, в което изпадат много от съвременните хора. Бог иска да ги назначи ми-

нистри, а те се отказват, искат да станат директори. Като отидете при министъра, той обещава, че ще ви назначи, но от ден на ден отлага, докато най-последно се убедите, че и директор не можете да станете. Тъй щото, докато княз Батенберг ви предлага да станете министър, вие се отказвате, искате директорско място. Обещават ви днес, утре, че ще ви назначат директор, но в края на краищата и това място не получавате.

10. Един ученик отишъл при един от великите учители на Индия да го пита какво нещо е любовта и как може да я намери. Учителят мълчал, нищо не му отговорил. На втория ден ученикът пак задал същия въпрос, но учителят продължавал да мълчи. Шест дена наред ученикът посещавал учителя си, искал да му отговори на зададения въпрос, но пак същото мълчание. На седмия ден учителят взел ученика със себе си и го завел при реката Ганг. Хванал го за ръцете и го потопил във водата. Ученикът ритал, борил се, докато най-последно учителят му го извадил на брега и го запитал:

- Какво почувства във водата?

- Голяма задуха. Имах нужда от въздух. Още малко и щях да се пръсна от липса на въздух.

Учителят му отговорил:

- Ти ще разбереш любовта и ще я потърсиш, кога-

то почувстваш от нея такава нужда, каквато почувства от въздуха.

11. Един отшелник живял много години в пустинята. Най-после решил да отиде при един светия, да го попита как да разбере смисъла на живота. Светията му казал:

- Иди днес в едно от близките села, да прекараш цял ден между селяните; да видим какво ще научиш от тях.

Отшелникът отишъл в селото и попаднал в дома на един селянин, който се готвел да отиде на нивата. Той решил да отиде с него заедно. На тръгване за нивата селянинът казал: „Божичко!” Целия ден работил, орал с воловете си, сял и като се върнал у дома си, седнал да си почине и пак казал: „Божичко!” Отшелникът се върнал при светията да каже какво видял в селото.

- Какво научи?

- Нищо особено. Видях един селянин, който два пъти през деня изговори думата „Божичко”.

След това светията дал на отшелника едно кандило, пълно с дървено масло и му казал:

- Ще обиколиш с това кандило цялото село, но ще внимаваш да не разлееш нито капка.

Отшелникът изпълнил добре възложената работа и се върнал при светията, който го запитал:

- Колко пъти си спомни за Господа?

- Нито един път.

- Защо?

- Всичкото ми внимание беше отправено към кандилото, гледах да не разлея нито една капка от маслото.

Тогава светията му казал:

- Видя ли как селянинът, който храни и семейството си, и нас, намери време да си спомни поне два пъти през деня за Господа, а ти, отшелникът, не можа да си спомниш нито един път за Господа.

Причината за нещастията на сегашните хора се заключава именно в това, че не си спомнят за Господа.

12. Ще ви дам един пример за упоритостта на българина. В един манастир, при един игумен, живеял един българин. Той прекарал в манастира цели 20 години като слуга. Един ден игуменът казал на българина:

- Иване, извади магарето навън, да не стои в обора.

Иван извадил магарето, но го завел при игумена, а не както му заповядал. Игуменът се чудел как да подежда на този упорит характер, да прави всичко, както му се заповядва. В този момент му дошла една светла мисъл: да не се смущава от упорството

на слугата си, но каквото иска да му услужи, да го каже обратно. Един ден игуменът, Иван и магарето минавали през едно опасно място. За да предотврати някакво нещастие, игуменът казал на слугата:

- Иване, бутни магарето в пропастта.

Той си мислел, че Иван ще направи обратното, както обикновено постъпвал. Обаче тоя път Иван решил да изпълни желанието на господаря си буквално. Слугата отговорил:

- Господарю, никога не съм изпълнявал заповедта ти, както трябва, днес ще я изпълня.

Бутнал магарето в пропастта и то се убило.

13. Ще приведа един пример из живота, случил се някъде в Европа. Една богата, капризна мома искала да изпита любовта на своя възлюбен. За тази цел тя му казала:

- Ако искаш да се уверя, че наистина ме обичаш, ще хвърля ръкавицата си в една менажерия, а ти ще влезеш да я извадиш оттам. Тогава ще приема ръката ти. Съгласен ли си на това условие?

Той се съгласил, приел условието. Един ден заедно с възлюбената си отишъл в една менажерия, за да изпълни обещанието си. Той дал известна сума на звероукротителя, да му позволи да влезе между зверовете. Тогава тя хвърлила ръкавицата си в една от клетките на зверовете и останала да гледа какво

ще направи възлюбеният ѝ. Той влязъл между зверовете, навел се да вземе ръкавицата и благополучно излязъл навън. След това се приближил до възлюбената си, поклонил се, подал ѝ ръкавицата и казал:

- Ето, ръкавицата си ще имаш, но мене няма да имаш.

Той не поискал вече ръката ѝ.

Не, любовта не се изпитва по този начин. Защо трябваше тази мома да изпитва любовта на възлюбения си така? Ако искала да разбере сърцето му, не можа ли да го прати между бедни хора, да им направи някакво добро, да им помогне, а трябваше да го праща между зверовете?

14. Ще ви приведа един пример, от който ще видите, че всички живи същества могат да влязат във връзка помежду си, да си помагат взаимно, да се освобождават от трудните условия на живота. Аз често съм говорил, че между хората и растенията може да се създаде връзка, да влязат помежду си в разговор. Един наш приятел пожелал да провери това нещо. Отишъл един ден в Борисовата градина, приближил се до една ябълка, съсредоточил се и се обърнал мислено към нея да каже каква услуга иска от него. Поседял малко, концентрирал се и чакал да разбере какво ще му каже ябълката. Той си помислил, че ябълката ще пожелае да я полее с една кофа вода.

Какво било учудването му, когато възприел от ябълката следната мисъл: „Моля ти се, наведи се долу при корените ми и ще видиш, че един тел от дълго време ме обвива и притеснява. Извади този тел и го хвърли настрана”. Той се навел и видял, че наистина един тел обвивал ябълката близо до корена ѝ. Развил тела и го хвърлил настрана. Така той я освободил от притеснението, което телът ѝ причинявал.

Както виждате, между ябълката и човека се създава връзка и ябълката проговорила на човека, изказала му нуждите си.

Както разумното същество, човекът, можа да освободи ябълката от затруднението ѝ, така и за вас трябва да дойде някое разумно същество да ви освободи от внушенията, на които се поддавате съзнателно или несъзнателно.

15. Един американец милионер имал млада, красива жена, която много обичал. По едно време жената на милионера заболяла сериозно. Той извикал най-видните лекари, дано ѝ помогнат. Но всички вдигали рамене, не знаели какво да правят. Те се събрали на консулт и всички единодушно решили, че болестта е неизлечима и младата жена ще замине за другия свят. Като добросъвестни лекари, те решили да предупредят мъжа на болната за удара, който съдбата му готви, а същевременно той да съобщи на жена

си, че часът ѝ е наближил и да се приготви да изпие горчивата чаша. Мъжът се наскърбил, натъжил, но нямало какво да прави; влязъл в стаята на жена си и внимателно ѝ съобщил какво я чака. Очите на младата жена се напълнили със сълзи, но след един момент тя се окопитила и казала на мъжа си:

- Няма какво да правя, освен да се подчиня на съдбата си. Ще отида на онзи свят, без да зная съществува ли такъв или не. Искаше ми се още да поживея с тебе, но не съм господарка на съдбата си. По-неже много пъти си ми казвал, че ме обичаш, искам да ми обещаеш нещо. Кажй, моля ти се, можеш ли да ми дадеш обещание за нещо, което да изпълниш?

- Кажй, какво искаш? Ако мога, ще изпълня молбата ти, но предварително нищо не обещавам. Аз искам да постъпя като разумен, като честен човек пред тебе, а не като лъжец.

- Искам да ми обещаеш, че след смъртта ми няма да се ожениш за друга, ще ми останеш верен завинаги.

- Виж, това не мога да обещаая. Може да срещна някоя млада, красива жена като тебе, да се влюбя в нея и да се оженя. Трябва ли тогава да изляза лъжец пред твоята памет?

- Тъй ли? Тогава и аз няма да умра.

И наистина, това потенциално желание на тази млада жена да не се разделя с мъжа си, било в състояние да я спаси.

16. Една млада булка, македонка, поради тежките условия на живота решила да напусне Македония, да дойде в България. Една вечер тя избягала от Македония и тръгнала пеш за България. Трябвало да мине през Родопите, но случило се, че нощта била тъмна, почти непрогледна. Като стигнала до едно място, чула един глас, който ѝ казал: „Спри!“ Тя послушала гласа и спряла. По едно време завалял силен дъжд и тя се намерила в още по-трудно положение, не знаела какво да прави. Обаче тя решила в себе си, че докато същият глас не ѝ каже какво да прави, няма да мръдне от мястото си. Дъждът валил – превалял, тя останала на мястото си до сутринта. Като се съмнало, какво да види? Пред нея се разкрила голяма пропаст. Едва сега тя разбрала кой бил този глас, който ѝ казал да не върви по-нататък. Сега разбрала тя защо трябвало да спре и да остане на мястото си до сутринта. Благодарила на Бога за грижите към нея и продължила пътуването си.

17. В царството на Соломон – Ра, от най-древни времена още, жените започнали да работят за права, искали и те да управляват. От тогава още бил повдигнат въпросът за правата на жените. Те подали петиция до царя да разгледа тяхната молба. Царят им отговорил:

- Аз намирам за справедливо да ви се дадат права, но преди това трябва да издържите един малък изпит.

Те се съгласили. Тогава той им дал една хубава златна кутия и казал:

- Ще държите тази кутия една седмица при вас, през което време никой няма да я отваря, да не изгубите съдържанието в нея. След изтичане на този малък срок ще ми я донесете назад.

Като взели кутията, жените се събрали да разискват върху въпроса, какво да правят с нея. Всички поотделно се произнесли по въпроса. Едни казвали да не се пипа кутията, други настоявали да се отвори. Надделяло мнението на последните. Те отворили кутията да видят какво е скрил царят в нея. Щом отворили кутията, нещо изхвъркнало навън. Затворили я внимателно и всички единодушно решили да я върнат в определения ден на царя без да казват, че са я отворили. Царят отворил кутията пред делегацията и запитал:

- Де е онова, което бях поставил в кутията?

- Няма го, ние нищо не знаем.

- Щом е така, намерете това, което бях турил в кутията и ще получите право да управлявате.

18. Сега ще ви приведа един малък пример. Има хора в света, които са умни.

Двама неприятели, единият е граф, а другият е един обикновен господин. Графът се нарича Кенигсберг, а другият господин – Бругсон.

И двамата са ужасни неприятели. Някой път се дуелирали, не могли да се примирят. Граф Кенигсберг имал красива дъщеря. На Бругсона идва една светла мисъл, да се примири. Подкупва той един работник, дава му около 4-5 хиляди лв., та дъщерята на първия като се разхожда до някоя река, да я бутне вътре и да не мисли за последствията. И работникът, като взел тия 4-5 хиляди лева, един ден когато графът се разхождал с дъщеря си, взима той и бута дъщерята. Графът не можел да плува. Бругсон се хвърля в реката и изважда дъщеря му. Тези хора, които 4-5 пъти се дуелирали и не могли да се примирят, в този случай графът отива, хваща му ръката и казва:

- Аз ти благодаря, сега те познах, че си благороден.

И аз казвам на съвременните хора: трябва някой да дойде да бутне дъщеря ви във водата, за да се примирите.

19. Ще ви приведа един малък анекдот за един светия. Някой си отшелник, на име Хато, живял е отдавна, когато светът се е намирал в едно по-тежко положение, отколкото днешното. Той е считал, че целият свят отива към погибел и не можал да си

обясни как е възможно Господ да търпи този грешен свят, защо изведнъж не го заличи, да направи нещо по-хубаво. Всеки ден се молил да дойде Господ да премахне всички тези грешници и да тури ред и порядък, да не страдат хората. Но колкото повече се молел, толкова светът ставал по-лош. Един ден той решил да излезе из града, да вдигне ръцете си към небето и да не ги снее дотогава, докато Господ не изпълни неговото моление. Вдигнал си той ръцете, това било в началото на пролетта. Някои птици, като го видели тъй, искали да си направят гнездо. Почнали да се увиват около неговите ръце, за да видят дали могат да си направят гнездо. Обикаляли, обикаляли и почнали да турят сламчица по сламчица и си направили едно гнездо. Целият ден правели гнездото си. Той като светия, забелязал и казал: „Какво ли иска Господ да ми каже с тия птички?“ Направили те своето гнездо на ръцете му отгоре и почнал той да ги наблюдава. Те турили перушина, пригответили се за работа. Съседните селяни, като го видели в туй положение, почнали да му правят по-голямо уважение, задето бил толкова свят, че птичките гнездо си свили на ръцете му. А той всякога проклинал хората. Те идвали, туряли мляко в устата му, а той после ги нагрубявал: „Махнете се, грешници, вие само ядете и пиете, светът от вас страда“. Птичките си снесли яйцата и почнали да ги мътят. А той започнал да мисли: „Не мяза ли земята на туй гнездо в ръцете

на Бога?” Тъй разсъждавал той. Почнало да му идва наум по някой път, да снее ръцете си и да захвърли гнездото, но после казвал: „Не, аз ще устоя на обещанието, ще стоя докато малките се отхранят и им изникнат крилца и си хвъркнат”. И действително, от тях той много нещо научил и разбрал защо Господ не поправя света. И един ден тия пиленца изхвъркнали из гнездото навън и нему му станало жалко за тях.

Този свят е едно божествено гнездо, дето се измътват тия малки пиленца.

20. Разправят за един древен цар Ида Мури, че имал син много учен и даровит. Синът започнал да пише една велика книга на живота, защо са създадени мъжете и жените и какво е тяхното предназначение. Според обичая на това царство, бащата когато оженил своя син, дал му една свещ, с която дълги години могъл да си свети, но мъжът и жената трябвало да употребяват само една свещ. Един месец след като се оженил царският син, запалил тази свещ, отворил книгата си да чете първите думи на своята любима, но вижда един пасаж ненаписан, искал да го допише. В туй време дохожда една гостенка на жена му, тя влязла в стаята, взела свещта и мъжът ѝ останал на тъмно. Тази нейна другарка гостенка донесла една своя книга и взела да ѝ чете. Минава час, два, не донесли свещта. На царския син домъчняло и започнал

да плаче. Дохожда при него една негова другарка от детинство и го пита:

- Защо плачеш?

- Без свещ съм, не мога да допиша това, което ми трябва в тъмнината.

- Де е свещта ти?

- У жена ми, тя се разговаря със своята другарка.

Сега схващате ли де отива тази философия?

Една свещ е дал Господ и на мъжа, и на жената, един светилник. Но в бъдеще мъжете и жените ще си турят тази свещ на една маса и в една стая заедно ще пишат и ще четат, каквото са писали.

21. Ще ви приведа един стар разказ из египетската история. Тацин, един велик учител на бялата ложа, човек на 70 години, търсил един ръкопис, написан от създание мира, в който били написани всички основни тайни, как да се живее и как да се използва живота. Този папирус е бил написан на особен език и той се намирал в ръцете на най-красивата, но най-бедна мома Изис. Според тогавашните правила на Бялото Братство, изобщо жените напълно се изключвали, понеже не са били повдигнати до тази висока култура. Имало едно правило за учениците, да не дружат много с жените. Започнал Тацин да посещава тази младата мома, а окръжаващите почнали да обсъждат какви са неговите намерения. Те не са подозирали, че

в нея се криел този скъп папирус. Тя трябвало само да тури папируса пред него, а дълго време след като четял той, ставал от масата, връщал се в неговото светилище, а тя пак го завивала и го туряла в нейното хранилище. Така, ден след ден той ходел да чете и младата мома се чудела, каква любов има той към тази книга. Когато пипал книгата, у него се зараждал един свещен трепет, лицето му се изменяло, но тя не могла да си обясни. А външните хора мислели: навярно той се е влюбил в тази мома. Тя се чудела кои са причините, поради които той чел тази книга, а външните хора се чудели, кои са причините, които го заставяли да посещава нейния дом.

22. Епиктет бил роб на един от римските патриции. Господарят му се отнасял грубо и жестоко с всичките си роби, също и с Епиктета. Той се чудел на неговия уравновесен характер. Един ден, в гнева си, господарят натиснал силно крака на Епиктета. Последният, без да изкаже протест, тихо и спокойно се обърнал към господаря си с думите:

- Господарю, не натискай крака ми, може да го счупиш. Тогава не ще бъда способен за работа.

По-разгневен, господарят натиснал още по-силно крака му и го счупил. Епиктет даже не охнал. Крайно изненадан от голямото самообладание на Епиктета, господарят му дал голяма сума и го освободил от

робство. Епиктет отишъл в Гърция, дето се предал на умствена работа и се прочул като голям философ.

23. Според мене, лош човек е онзи, който за направеното му добро отговаря със зло. За обяснение на тази мисъл ще приведа следния пример. Един богат човек отишъл на една голяма пълноводна река да се къпе. По едно време той загазил в един водовъртеж и започнал да се дави. В този момент край реката минавал един беден пътник. Като видял давещия се, той веднага се спуснал към него и го извадил от водата. Едва се окопитил от положението си, богатият погледнал към пътника и познал в лицето му един от своите длъжници. Вместо да благодари на пътника, който го спасил от удавяне, богатият се приближил до него, хванал го за яката и му казал:

- Хайде сега в участъка. Ти ми дължиш 30 000 лева. От дълго време те търсех и едва днес те намерих. Докато не дадеш обещание, че ще платиш дълга си, няма да те пусна.

Бедният се подчинил на положението. Той прекарал няколко дена в затвора, дето трябвало да обещае, че ще употреби всички усилия да плати дълга си. Наистина, с големи усилия и мъки той изплатил дълга си и се освободил от богатия. От всичко, което преживял, бедният дошъл до философското заключение: „Направи добро, за да намериш зло”. Оттам

насетне тия думи се употребяват като поговорка от българите.

24. Едно дете, кръгло сираче, имало силно желание да учи, но било крайно бедно, нямало възможност да реализира желанието си. Един ден то решило да напише писмо до Господа, своя небесен Баща, да му помогне по някакъв начин да учи. То написало писмо, в което изказало желанието си, турило го в плик и го адресирало: „До дядо Господа”. След това то пуснало писмото в пощата и се върнало в дома си спокойно, че в скоро време ще получи отговор на писмото си. Като събирали писмата, един от пощаджиите намерил писмо, с оригинален адрес, и го предал на началника на пощата. Началникът го прочел на няколко свои приятели. Трогнати от вярата и чистосърдечие на детето, те се заели взаимно да го поддържат да учи. По този начин бедното дете реализирало своето желание.

Едно трябва да знаете: Бог всякога помага на добрите и чисти желания на човека.

25. Един персийски шах, богат и учен човек, не знаел какво нещо е нещастие. Един ден той излязъл въвн от града на размишление. На пътя го срещнал един просяк, който го спрял да му иска помощ.

Шахът погледнал просяка и се почудил на смелостта му. Той си казал: „Как смее този човек да ме спира на пътя!” Шахът не му обърнал никакво внимание и си заминал. По-нататък една бедна вдовица, с дете на ръка, срещнала шаха и го спряла с молба да ѝ помогне. Той погледнал към нея, почудил се също за смелостта ѝ и продължил пътя си, без да ѝ обърне внимание. Най-после шахът видял на пътя един сакат човек, без ръце и крака, който проговорил нещо. И той искал някаква помощ. Ядосан от тези срещи, шахът се върнал у дома си. Той си казал: „От де се намериха тези хора да ми развалят мира!” Като се уединил, шахът започнал да размишлява върху това, което видял, и сега едва разбрал какво нещо е нещастieto. Той веднага извикал своя адютант, дал му една торба със злато и казал:

- Вземи тази торба и иди в града да намериш онези трима души, които днес срещнах на пътя си. Като срещнеш просяка, ще му дадеш една шепа злато. На бедната вдовица ще дадеш две шепи злато, а на сакатия ще дадеш останалото.

От този ден той редовно изпращал по един от слугите си в града, да раздават пари на бедни и нещастни, че като излиза на разходка, да не го спират и безпокоят с молбите си. Така той могъл свободно да се отдава на своите размишления. Като умрял, шахът се явил при Бог Ормузд и му казал:

- Докато бях на земята, живях съобразно твоята

воля. Не бях съвършен, но богатството си раздадох на бедни и нещастни.

- Да, ти раздаде богатството си на бедни, но *не от любов*, а от желание да не те безпокоят. За да се научиш да служиш на ближния си от любов, ще те изпратя пак на земята, но не като цар, а като работник.

И наистина, шахът се преродил на земята като син на беден работник. Бащата предал занаята на сина си. Един ден синът работил на едно високо здание, отдето паднал и счупил краката си. Неспособен вече за работа, той се принудил да стане просяк. От време на време Ормузд го запитвал: „Как ти се вижда това положение?“ При това, които минавали покрай него, хокали го, съдили го, че станал просяк.

В момента, когато положението му станало много тежко, една бедна вдовица го прибрала в дома си да го гледа, докато е жив. Тя изпълнила това задължение от любов. По този начин той научил закона на великата жертва.

26. Ще приведа още един пример, да видите как Бог работи, как се проявява Божият Промисъл.

Един от младите европейски поети от миналата епоха, писал хубави работи, но все оставал неоценен. Понеже бил много честолобив и амбициозен, той се отчаял и решил в себе си да не пише повече. Той се убедил, че хората не заслужават неговите работи и

дошъл най-после до заключение, че животът няма смисъл. Той решил да се самоубие, но не знаел по какъв начин. Понеже бил страхлив, не могъл изведнъж да тури край на живота си и размишлявал: „Ако се застрелям, ще се уплаша много и няма точно да улуча сърцето си. Ако се промуша с нож, ще ме заболи много и няма да сполуча да се пробода смъртоносно”. Най-после решил да се удави. За тази цел той отишъл на брега на морето, отдето мислел да се хвърли във водата. В този момент той видял, че една млада мома се дави и се бори с морските вълни. Без да мисли много, той се хвърлил във водата, хванал давещата и я извлякъл на брега. Какво се оказало след това? Младата мома била царската дъщеря. От благодарност към младия поет, царят бил готов на всякакви услуги. Той го поканил в дома си и му се отзовал в помощ за всичко, което дотогава го спъвало. От този момент работите на поета се наредили добре.

27. Един млад поет, като писал дълго време и печатал произведенията си, видял, че хората не го оценили и затова дошъл до голямо отчаяние. Един ден той отишъл в гората и започнал да мисли върху положението си, какво да прави, какъв нов занаят да започне, да не гладува, както гладувал с поезията си. Дълго време мислил, но нищо не могъл да измисли. Най-после той си казал: „Добре, ще направя да туря

край на живота си. Не струва човек да живее между тези неблагодарни хора, които не знаят да ценят”. Но по какъв начин да тури край на живота си, че помалко да страда? Като размишлявал върху този въпрос, точно над главата му една птичка започнала да пее. Той повдигнал главата си нагоре, погледнал към птичката и казал:

- Какво искаш от мене? Колкото и да пееш, аз няма да се откажа от решението си. И аз като тебе пях на хората, но никой не ме оцени.

Поетът продължил пътя си в гората, но срещу него изскочил един уплашен заек, спрял се на двата си крака и го загледал.

- Какво ме гледаш, страхливко? Какво искаш да ми кажеш? Ти си страхлив, но аз не се боя от смъртта. Ти си страхлив, но поне можеш да бягаш.

В този момент той чул страшен рев и срещу него излязла една голяма мечка. Като видял мечката, поетът забравил своето отчаяние и ударил на бяг.

Щом се видял вън от опасността, той въздъхнал спокойно и си казал: „Слава Богу, че с бяг можах да се спася от мечката! Иначе кожата ми щеше да отиде”. От този момент поетът отново продължил работата си и бил признат и оценен от хората, като добър и даровит поет. Той не разбрал езика на птичката и на заека, но разбрал езика на мечката. Тя го направила истински поет. Тя го накарала да обикне живота, да не се страхува от изпитанията и герой да стане.

Птичката и заекът му казвали, че докато е с този ум, да се страхува от живота и да се отказва да пее, от него нищо няма да излезе.

28. Един момък върви подир забулена мома и иска да види лицето ѝ. Като вървял известно време подир нея, тя се обърнала и му зашлевила две плесници. Но през това време тя трябвало да направи движение с ръката и с това булото ѝ се отдръпнало и той видял лицето ѝ. Но той останал така удивен от красотата на нейното лице, че когато един негов приятел му казал: „Такава голяма обида ти е нанесена”, той казал, че е много доволен.

Това се тълкува така: момата символизира Божественото. Двете плесници на момата са страданията, чрез които човек ще вдигне булото и ще види лицето на Бога.

29. Всеки, който мисли, че с власт, с насилие ще оправи работите, той влиза в животинското царство. Знаете ли какви клещи има за този, който злоупотребява със силата си? Ще изясня мисълта си с баснята: „Човек, лъв и лисица”:

Върви един лъв в гората и кракът му случайно попада в един капан и се заклещва. Той иска да извади крака си от капана, дърпа се, прави усилия, но

всичко напразно. Започва лъвът да реве, да вика за помощ. В същата гора, наблизно някъде, дървар секъл дърва. Като чува този отчаян рев, отива по звука на рева да види какво е станало. Приближава се до мястото, дето бил капана и вижда лъв, уловен в капан. Приближава се до него, хваща внимателно клещите на капана, разтваря ги – и пуска лъва на свобода. Като се вижда свободен, лъвът, верен на своя инстинкт, хвърля се върху човека, иска да го разкъса. В този момент пристига лисицата и казва:

- Чакайте, не се разправяйте сами. Аз съм съдията! Кажете ми, как стана всичко по ред.

Лъвът започнал:

- Както вървах из гората, не забелязах, че тук нейде имало отворен капан. Кракът ми попадна вътре и се заклеши. Аз взех да рева. Дочу ме отнякъде този човек и дойде да ме освободи.

Лисицата му казва:

- Хайде, тури си сега крака в капана, да видя какво е било положението.

Лъвът туря крака си.

- Дръпни го сега!

Той дърпа крака си, но кракът отново му се заклешва и остава вътре. След това лисицата се обръща към човека и му казва:

- Продължи сега по пътя си и втори път не освобождавай от страдания тези, които могат да те изядат.

30. Не е лесно да се оправи света, не е лесно да се оправи и цял народ, както не е лесно да се изправи и един човек само. За потвърждение на тази мисъл ще ви приведа следния пример:

Близо до двореца на един от индуските царе живял един светия. Царят забелязал, че светията имал една хубава крава, която грижливо наглеждал. Той хвърлил око на нея и казал на светията:

- Искам да взема твоята крава, защото ми харесва.

- Никому не я давам, аз не мога без тази крава.

- Ще ти дам вместо нея една от моите.

- По никой начин не я сменявам.

- Тогава ще ти я платя богато.

- И на това не съм съгласен.

- В краен случай ще я взема насила.

- Опитай се!

Зачудил се царят защо светията не дава кравата и решил да го наблюдава как живее. Наблюдавал го 1000 години и вършил всичко, каквото и той правил. Наблюдавал го 2000 години, наблюдавал го 3000 години, докато най-после станал силен като светията. Щом постигнал тази вътрешна сила, царят престанал вече да желае кравата на светията.

Казвам: кравата представлява човешката душа, която никога и никому не трябва да продавате. И целият свят да ви дадат, за нищо не продавайте душата

си. Всичко може да продаде човек, но не и душата си. Душата е Божественият принцип, Божественото начало в човека.

31. Не е въпрос да се критикувате, нито да се измъчвате вътрешно, но да се стремите с търпение да пренасяте всичко. Ще кажете, че имате *търпение*. Имате ли търпението на онзи виден математик, чийто 20-годишен труд бил изгорен в един момент и трябвало той да се заеме отново със същата работа, да дойде до решението на своите задачи? Той работил цели 20 години върху някои задачи и листчетата, на които правил изчисленията си, оставял на масата в стаята си, която винаги заключвал. Един ден той отишъл на разходка и забравил да заключи стаята си. Слугинята влязла в стаята му и се наела да я чисти, да зарадва господаря си. Като видяла на масата толкова много и все непотребни листчета, тя ги събрала с ръката си, смачкала ги и ги турила в печката да изгорят. След това изчистила добре праха от масата, проветрила стаята, измила дъските и заключила вратата. Като дошъл господарят ѝ, тя го посрещнала засмяно и му казала:

- Господарю, днес изчистих стаята ти много добре.

- Как я изчисти?

- Всички непотребни листчета от масата събрах и

изгорих в печката.

Господарят ѝ погледнал към празната маса и казал спокойно:

- Втори път да не правиш това.

Той седнал пред масата и отново започнал да прави своите изчисления, да възстанови изгорените листчета.

32. Имате ли връзка с доброто и съзнавате ли тази връзка, вие можете да се разговаряте и с баща си, и с майка си, които са заминали за другия свят. Страхувате ли се от това, не се занимавайте с него! Разправят за *Елифас Леви*, добър, виден писател, който се занимавал с висшите духовни науки, че един ден пожелал да извика някой от древните Учители на Мъдростта, да му обясни едно кабалистическо изречение, което той не разбирал. За да се удостои за това посещение, той се приготвявал цели 40 дни по разни кабалистически начини, с огън, с кадене и с вода, и най-после, когато бил готов, явява му се един от тия Учители, който го запитал: „Какво искаш от мене?” Елфас Леви, като го видял, паднал на земята в безсъзнание. Като се събудил от това състояние, той си казал: „Втори път не ще посмея да извикам един такъв Учитель. Той дойде при мене, искаше да ми каже нещо, но аз не го разбрах, понеже заспах”.

33. Какъвто е човек на небето, такъв е и на земята. И обратно: какъвто е човек на земята, такъв е и на небето. Ако облечете вълка в най-добрата човешка форма, той пак ще си покаже вълчия характер. Българите дълбоко вярват в тази философия. За потвърждение на тази мисъл, ще ви приведа следния пример.

В древността един царски син се разхождал един ден из града, дето срещнал една млада, хубава циганка, която, с дисаги на гърба си, ходила от къща на къща да проси. Като я видял, той я харесал и пожелал да се ожени за нея и по този начин да я освободи от това тежко положение. И наистина, той се оженил за нея и я поставил в положението на царица. Тя имала на разположение и дрехи, и храна, и прислуга, всичко, каквото пожелала. Обаче скоро след оженването си тя почувствала скръб за стария си живот, особено, че не може да проси. Един ден, в отсъствието на мъжа си, тя взела известно количество брашно, което насипала по столовете, и тръгнала от стол на стол да го събира. Така тя поддържала в себе си илюзията, че ходи от къща на къща да проси. Турила това брашно в дисагите си и направила от него една питка. Като хапнала от питката, тя си казала: „Сладка е питката от изпросеното брашно”.

Казвам: не е лесно да се откаже човек от своите стари навици, които носи от миналото.

34. Ще ви приведа един пример, да разберете какво представят страданията и противоречията. Един селянин имал много неразбрана жена. Често му устройвала такива изненади, че той се виждал в чудо, не знаел как да се справя с нея. Мъжът бил кротък и добър човек. Съседът му, като виждал техния живот, казвал: „Да е на мене тая жена, така ще я бия, че с години ще ме помни”. Тя чула заканата му и си казала: „И на тебе ще дам един урок, да знаеш какво значи жена”. Един ден съседът се връщал от града с колата си. Неразбраната жена го настигнала и бързо се качила на колата. Той се обърнал назад и като я видял, останал изненадан, но сърдито казал:

- Слез долу!

- Няма да сляза. Аз имам пълно право да се возя, твоя жена съм.

- Слез долу!

- Не можеш да ме заставиш насила. Ще ме водиш в селото.

Той се чудел какво да прави, как ще я води в селото, да види жена му, че чужда жена се качила на колата. Колкото и да се канел по-рано да я бие, сега не му идело наум, какво да прави с нея, как да я накара да слезе от колата.

- Карай, не мисли, че лесно ще те освободя, твоя жена съм.

Той се объркал, нищо не могъл да направи. Карал

колата и си казвал: „Страшна работа е тая жена!”

Казвам: Каквото е неразбраната жена за мъжа, такова нещо е страданието за човека. То се качва на колата и ви заставя да го возите.

Какво ще правиш? Страданието се е качило на колата ти и, искаш или не искаш, ще го возиш донякъде.

Как се справил селянинът със съседката си? Като видял, че от лошо не разбира, той обърнал с добро, започнал да се моли:

- Слушай, не ме поставяй в трудно положение. Готов съм, каквото съм спечелил днес, всичко да ти дам. Аз имам добро мнение за тебе. Досега не съм срещал толкова умна жена.

Най-после тя слязла от колата му. Той свободно си въздъхнал и казал:

- Да те пази Господ от неразбрана жена!

Човек трябва да бъде умен. Само така той може да се справи с неразбраната жена, т.е. със страданието.

35. Един саксонски маршал искал да покаже пред хората колко е умен и силен. Той яхнал коня си и отишъл при един налбантин да подкове коня му. Налбантинът извадил едни подкови и ги подал на маршала. Последният взел подковите, стиснал ги с ръцете си и ги счупил.

- Дай по-здрави!

Налбантинът избрал по-здрави, но маршалът и тях счупил.

- Дай други!

Най-после налбантинът намерил здрави подкови, с които подковал коня. Маршалът дал пет франка на налбантина, който му отговорил по същия начин: огънал монетата с пръстите си и я счупил.

- Дай-нещо по-здрово, което не се чупи! – казал той.

Маршалът извадил от кесията си една златна монета и го запитал:

- Върви ли тя?

- Да, здрава е тая монета, върви.

Маршалът се качил на коня и си казал: „Аз съм умен и силен, но и тоя не пада по-долу от мене”.

36. Казвам: Какъвто е законът за храненето и дишането, такъв е и за четенето. Някой чете интересна книга и бърза по-скоро да я свърши, да види какъв е краят, каква е идеята на писателя. Мнозина четат Библията и Евангелието по същия начин, бързат по-скоро да я свършат.

Един ученик изучавал Свещената книга и в скоро време я свършил. Той отишъл при един виден тълкувател да му изтълкува някои стихове. Той казал:

- Аз зная цялата Библия и Новия завет. Зная как

Бог е създал света и дойдох до Откровението. Четох и него, но моля те да ми изтълкуваш някои стихове, смисъла на които не разбирам.

Тълкувателят погледнал ученика и спокойно отговорил:

- Аз съм още в началото на Библията, далеч съм от Откровението.

37. Двама американци – студенти, добри приятели, следвали заедно в един университет. Като свършили университета, първият станал прочут съдия в един град, а вторият се отдал на лош живот и се опропастил. По едно време той извършил голямо злоупотребление, откраднал известна сума. Хванали го и го дали под съд. Случило се да го съди неговият добър приятел. Другите съдии, като знаели какво приятелство свързва обвиняемия и съдията, следели как ще се разреши делото. Съдията постъпил справедливо. Наложил на приятеля си най-голямото наказание, което му се падало по закон, да плати крадените пари със съответната глоба, но той сам се нагърбил да му плати дълга.

Казвам и на вас: Когато съдите приятеля си, наложете му най-голямото наказание, но вие го платете вместо него. Това изисква Христовото учение. И тъй, съдете строго, но плащайте дълговете си! Съдете сърцето си и плащайте дълговете му! Съдете ума

си и плащайте дълговете му! Съдете постъпките си и плащайте дълговете им!

38. Един светия прекарал цели 20 години в пустинята, дето постигнал голямо съвършенство. Преди да слезе в града, между хората, трябвало да мине през последното посвещение. Един ден, като размишлявал дълбоко вгълбен в себе си, погледнал се, въздъхнал и казал:

- Господи, както съм окъсан и огладнял, не съм за пред хората. Дрехите ми са съвсем скъсани, а лицето ми е мършаво и жълто. Какво да правя? Отде да взема дрехи и храна, да се облека и нахраня?

След няколко часа при него дошъл един човек с голям подарък: пари, нови хубави дрехи и богато ядене, добре и вкусно сготвено. Като видял това, светията си казал: „Господи, благодаря Ти, че прие молитвата ми. Сега вече ще се облека, нахраня, свободно ще се явя между хората”. Тъкмо разглеждал дрехите и им се радвал, дошла при него една млада мома, паднала пред нозете му и започнала да плаче и да се моли:

- Обичам един млад беден момък. Трябва да се оженим, а той няма дрехи за сватбата. Моля ти се, помогни ни да си доставим дрехи.

Тя погледнала към новите дрехи на светията. И той погледнал към тях, въздъхнал и казал:

- Ето, вземи тия дрехи и си иди с радост.

Тя благодарила, целунала му и двете ръце и си отишла. Светията си казал: „Отидоха новите дрехи, но поне да седна и да се нахраня, умирам от глад”. В това време се задал един просяк, който се обърнал към светията с думите:

- Моля ти се, четири-пет дена не съм ял. Дай ми твоето ядене, да задоволя глада си.

Светията въздъхнал, погледнал към яденето, но го дал на просяка. Последният задоволил глада си, целунал ръцете на светията и си отишъл. Светията погледнал към парите и си казал: „Какво мога да направя с тия пари?” В това време дошъл един роб от Римската империя и, със сълзи на очи, казал:

- Моля ти се, помогни ми да се откупя. Трябва ми една сума за откуп, но не мога да я намеря.

И в тоя случай светията услужил и се лишил и от парите. Най-после дошла при него една мишка и го помолила да ѝ даде малко хляб. Светията видял, че останало едно малко парче хляб, което дал на мишката. Като не останало нищо от подаръка, светията въздъхнал облекчено и почувствал в ума си голямо просветление. Това било последното му посвещение. След това той прогледнал вътрешно и разбрал дълбокия смисъл на живота. Така той разбрал, че всичкото богатство, хубавите дрехи и вкусното ядене са в самия него.

39. Още в първите времена на християнството, в областта на Александрия живели един светия и един каменар. Светията правил кошници и когато отивал в града да ги продава, минавал покрай каменаря, който го поздравявал и завеждал дома си да почине. След това измивал краката му и угощавал го, с каквото имал. Светията бил много доволен от каменаря, че се отнасял с него добре. Един ден той се обърнал към Бога със следната молба: „Господи, този каменар ми прави големи услуги, добър е и честен човек, но много беден; от сутрин до вечер работи, едва изкарва хляба си. Помогни, моля Ти се, да забогатее малко, и той да поживее като всички хора”. Като се помолил три пъти за него, най-после дошъл един ангел и му казал:

- Желанието ти да се измени съдбата на каменаря е добро, но този човек не е готов още за друго положение. Ако му се даде богатство, той ще се развали.

- Аз пък мисля, че ако забогатее, той ще стане по-добър.

- Да бъде според желанието ти! Иди да кажеш на каменаря, че на еди кое си място е заровено голямо богатство. Нека го разрови и разполага с него, както намери за добре.

Светията отишъл при каменаря и му разправил всичко, каквото ангелът казал. Каменарят взел богатството и веднага си направил хубава, голяма къща в

Александрия. Започнал да живее богато, разкошно и в скоро време станал известен в цялата околност. След това го направили пръв везир. Когато светията слизал в града, каменарят не го посрещал вече, защото бил зает с други работи. Един ден светията го посетил в дома му, но каменарят го погледнал и дал вид, че не го познава.

- Не ме ли познаваш?

- Не те познавам. Върви си по пътя. Аз нямам работа с такива като тебе.

Светията тръгнал по пътя си, но доста загрижен, защото видял, че работата отивала зле. На пътя го срещнал ангелът, който помогнал да се подобри положението на каменаря, и му казал:

- Видя ли сега какво направи? Разбра ли, че този човек не беше готов още за по-добри условия? – След това ангелът го хванал за врата, наложил го добре и му казал: – Да помниш още веднъж как се изменя съдбата на хората!

Като разбрал погрешката си, светията пак се обърнал към Господа, с молба да върне каменаря в първото му положение, а за себе си, да му даде възможност по какъвто и да е начин да изправи погрешката си. И този път Бог послушал молбата на светията. Срещу каменаря, в ролята на пръв везир, започнало голямо гонение: клевети, подозрения, хули, уволнения и т.н. Той изгубил общественото си положение, материалното си състояние и останал без къща, без пари.

Като се видял толкова изпаднал, взел чука и отново се предал на каменарство. Като слизал светията в града, каменарят пак го посрещал, правил му услуги, като се извинявал, че като станал везир не бил внимателен към него.

- Не зная какъв дявол ме беше завладял, че не те приемах. Познавах те много добре, но се страхувах от хората, да не кажат за мене нещо лошо, че имам приятелство с такъв беден човек.

Светията се усмихнал и казал:

- Няма нищо, нали се оправи работата.

След няколко години каменарят казал на светията:

- Помоли се пак за мене, да ми дадат малко богатство, да забогатеея.

- Не, втори път не искам да се моля за тебе; не искам повече да ме бият. По-добро положение от сегашното надали ще намериш.

И продължил каменарят да дяла камъни.

40. Един граф се влюбил в една млада, красива германка и често отивал в дома ѝ, като изказвал любовта си чрез подаръци, чрез носене букети, цветя. Работата дошла почти до женитба. Една вечер те решили да се разходят из околността на града, но трябвало да минат с лодка през близката до града река. Слугата карал лодката и благополучно стигнали на

другия бряг. Едва стъпили на брега, от гората излезли няколко разбойника и ги нападнали. Графът успял да избяга. Възползвани от това, разбойниците се хвърлили върху момата с цел да вземат от нея пари или някакви скъпоценности. Тя започнала да вика, да се брани и потърсила с очи графа, да ѝ се притече на помощ, но останала изненадана, като видяла, че той избягал. Обаче слугата, който останал с нея, веднага се притекъл на помощ: ударил на единия, на втория, на третия разбойник по един юмрук в устата и ги прогонил. След това той придружил господарката си до дома ѝ. На другия ден графът отишъл в дома на годеницата си с букет в ръка, да я поздрави с щастливото избавление, но тя му казала:

- Моля ви се, втори път да не дохождате в моя дом!

Човек трябва да има характера на верния слуга, който в най-критичния момент в живота ви може да ви се притече на помощ.

41. Сега ще приведа една легенда за произхода на човешките сълзи. За пръв път сълзите се явили в света след изпъждането на Адам и Ева от рая. До това време Адам не знаел какво нещо са сълзите. Първата жена, която е плакала, била Ева. Красива била Ева! Като излязла от рая, тя съзнала грешката си и дълбоко се разкажала. Тогава Господ ѝ дал една книга и

казал:

- Първата заповед, която ви дадох, беше да не ядете от забраненото дърво – дървото за познаване доброто и злото, но вие ядохте, пристъпихте моята заповед. Сега ви давам тази книга да четете от нея и да се учите. Щом престанете да четете, веднага ще затворите книгата и внимателно ще я приберете. Ако я оставите отворена, ще ви се случи по-голямо нещастие от това, което сега ви сполетя. Нали искахте да придобиете знание? Ето ви сега тази свещена книга. Четете и изучавайте я!

Като взели книгата от Бога и двамата останали с мисълта, че носят една книга от рай, от която зависи спасението им. Един ден Ева чела от тази книга, но се увлякла в нещо и я забравила отворена. В това време дяволът дошъл, поставил един черен лист върху отворената книга и си отишъл. Като се върнала, Ева отишла да вземе книгата да чете, но останала страшно изненадана, като отворила книгата и видяла, че не може да чете: някакъв черен лист покривал листата ѝ, вследствие на което не могла да чете. Тогава тя си казала: „И този път не изпълнихме Божиата заповед!“ Ева съзнала грешката си, разкажала се и започнала да плаче и да се моли. Дълго време плакала и се молила, докато най-после видяла, че черният лист се стопил: книгата се отворила и тя свободно почнала да чете. Така се явили първите сълзи на света.

Никога не оставяйте вашата Свещена книга на

живота отворена! Тази Свещена книга всеки сам трябва да отваря и затваря. Четенето на Свещената книга представя великата връзка, която душата непрекъснато трябва да поддържа. Каква връзка трябва да поддържа душата? Вътрешна връзка, вътрешно общение.

42. Ще приведа един пример от Стария Завет за лошите последствия на отклонението от правия път.

Бог изпратил един от младите пророци при израилския цар Иеровоам, да му предаде Неговото Слово. Той казал на пророка:

- Не яж хляб и не пий вода, и не се връщай през пътя, по който си дошъл.

Настигнал го по пътя един стар пророк и му казал:

- Дойди с мене в къщата ми, та яж хляб!

- Не мога да се върна с тебе, нито ще ям хляб, нито ще пия вода, нито ще се върна през пътя, по който съм дошъл. Така ми се говори чрез Словото Господне.

- И аз съм пророк, както и ти. И ангел ми говори чрез Словото Господне и рече: „Върни го с тебе в къщата си, за да яде хляб и пие вода”.

И като седнал на трапезата, старият пророк му казал:

- Понеже не послуша Гласа Господен и не опази

заповедта Му, тялото ти няма да влезе в гроба на отците ти.

И тръгнал младият пророк да си отива, но срещнал го лъв на пътя и го разкъсал. Старият пророк намерил тялото му на пътя и го занесъл в града, за да го оплаче и погребее.

Питам: Защо трябвало старият пророк да излъже младия, да го постави на такова изкушение, за което лъв да го разкъса? Правилно беше старият пророк да посъветва младия да не се отбива от пътя си. Има една вътрешна причина, заради която трябвало старият пророк да постави на изкушение младия, да изпита неговата стабилност. От този изпит се видя, че младият пророк не бил стабилен, не бил устойчив характер.

Същото се отнася и за вас: спрете ли някъде, ще се спънете в развитието си.

43. В някое царство на древността царят сериозно заболял и бил почти на смъртно легло. След като всички лекари се изредили и не могли да му помогнат, дошъл най-после в царския палат един прост човек и казал, че царят ще оздравее, ако облече ризата на някой щастлив човек. Пръснали хора по цялото царство да търсят щастлив човек. Най-после намерили един съвършено беден човек, без подслон, гол и бос, почти всякога гладен, но весел и доволен от

положението си. Той постоянно пеел и благодарял на Бога за живота, който му дал. Веднага дотърчали при него царските пратеници и му казали:

- Скоро дай ризата си!

- Нямам риза.

44. Има анекдот за един от турските султани и за двама проповедници – турски ходжа и гръцки владика. Двамата често посещавали султана и му разправяли за невидимия свят: за Божиите дела, за отношенията на Бога към всички души. Те разказвали на султана какво прави Бог всеки ден. Султанът имал търпение да ги слуша цели десет години. Най-после той решил да ги изпита, доколко знанията им са истинни. Един ден той ги поканил на гости в двореца, да се поразговори с тях. Заповядал на слугите си да сварят прясно мляко в голям дълбок съд и да го донесат да почерпи гостите си. Като сложили млякото на масата, султанът дал на гостите си по едно парче хляб; също такава парче взел и за себе си. Седнали да ядат и той казал на гостите си:

- Всеки сам ще надrobi хляба си в млякото и след това ще взима само ония хапки, които е дробил.

Гостите надробили хляба си и султанът направил същото, след което разбъркали хапките. Когато взели лъжицата да ядат, гостите се спрели за един момент, не знаели кои хапки са техни.

- Защо не ядете? – запитал ги султанът.

- Не можем да познаем хапките си.

- Чудно нещо, не познавате хапките си, които сами сте дробили, а знаете какво става в невидимия свят, какво прави Бог всеки ден.

С други думи казано: човек не може да изправи своя живот, да използва богатството, което му е дадено за себе си, а се занимава с неща, които са далеч от него и нищо не го ползват.

45. Сега ще приведа един мит, който съм извлякъл от архивата на източните философи.

В царството на Ормуз-Дай съществувал един от най-видните, най-великите поети, който се наричал Адат-Махри. Той написал много съчинения, песни и поезия, за които целият народ го възхвалявал. Един ден, за негово нещастие, той написал някаква строфа в една от поезиите си, с която докачил боговете и те го осъдили на смърт. Каква била тази строфа? Аз няма да я предам цялата, но отчасти само. Тази строфа била следната: „На Божествената трапеза видните богове станали немирни духове”. Събрал се велик съд да решава какво наказание трябва да се наложи на поета. Те единодушно решили да му наложат смъртно наказание, но въпросът бил какво именно да бъде това наказание, че всички поети да помнят, как могат богове да обиждат. В събора на боговете при-

съствали всички дървета, всички тревопасни и месо-ядни животни, дано могат и те да услужат с нещо на боговете при осъждането на поета. Тигри и лъвове, чакали и хиени, слонове, акули, всички се интересу-вали да видят по какъв начин ще бъде наказан поета. Те разсъждавали помежду си: „Досега не сме имали такъв случай...”

Поетът се видял в чудо. Той никога в живота си не виждал толкова страшни същества. Към когото и да поглеждал, всички му казвали:

- Само да попаднеш в нашите ръце! Ние ще ти покажем как се пише поезия!

Всички отправяли към него страшни, свирепи погледи. Той се чудил каква обида може да се крие в тази малка строфа. Като оставал сам, той четял и препрочитал тази строфа, сам да намери де седи обидата в тия думи и си казвал: „Аз нямах никаква мисъл да обиждам боговете, но отде излезе тази обида и аз не зная”. Както и да е, настъпил определения ден, когато поетът трябвало да се яви в съда.

... Като слушал всички тия наказания, поетът изпитвал ужас, страх и започнал да се моли: „Господи, кажи ми, в какво седи моята вина? Когато писах тази строфа, ни най-малко не внесох някаква злоба или омраза срещу боговете. Според мене, боговете ме осъждат несправедливо”.

Докато боговете разглеждали всички предложения за наказанието на поета, за да се установят върху

едно от тях, в съда влязла най-красивата и на всички известна дъщеря на царя Ормуз-Дай, която също така се заинтересувала от съдбата на поета и дошла да предложи своето наказание. Царската дъщеря се обърнала към поета и го запитала:

- Искаш ли да ми станеш слуга?

- На драго сърце бих ти служил.

Като чули това, боговете единодушно решили:

- И ние сме съгласни да ти дадем поета, да прaviш с него каквото искаш. Нека полива цветята на твоята градина.

Този бил единствения начин, по който поетът могъл да бъде спасен.

Сега, аз ще оставя вие сами да разсъждавате по-нататък върху този мит. Той има дълбоко съдържание и смисъл. Да станеш последен слуга в градината на царската дъщеря и да поливаш цветята ѝ, това е отлична служба. Какво представят тия цветя, няма да обяснявам, но ако бих ви казал, че те са живи цветя, тогава само бихте разбрали красотата на живота.

Защо съдили поета? За една пропусната дума. Когато преписвали неговото стихотворение, станало едно опущение, една грешка, а именно: в цитираната строфа била изпусната думата „светли”. Всъщност, строфата имала следното съдържание: „На Божествената трапеза видни богове станали светли немирни духове”. Царската дъщеря сверила оригинала с преписа и намерила тази пропусната дума. Тогава

боговете казали:

- С тази дума строфата има смисъл.

Значи, смисълът на тази строфа се заключавал в това, че тия светли, немирни духове тръгнали по света да разнасят светлина.

46. Някога живял един богат, прочут граф. Случило се, че изпаднал, останал без пет пари, но понеже бил честолюбив не се решавал да поиска помощ от никого. Той гладувал няколко дена, но графското достойнство не му позволявало да иска помощ. Най-после му дошло на ума за един негов приятел музикант. Отишъл при него и му казал:

- Слушай, приятелю, ти знаеш, че съм от високо произхождение. Но тъй дойде работата, че днес съм изпаднал. Можеш ли да ми послужиш с 10 000 лева?

Музикантът си потъркал ръцете, замислил се и му отговорил:

- На драго сърце, ела с мене.

Двамата излезли на площада. Музикантът казал:

- Аз ще свира тук, а ти ще събираш парите.

- Как, аз да събирам пари? Толкова да се унижа?

- Не се смуцавай, аз съм знаменит музикант. Всички мене ще гледат, а на тебе никой не ще обърне внимание.

Значи, музикантът има смелостта да излезе на площада да свири за обеднелия граф, а той не е готов

да събира пари за себе си. Често аз ви давам най-хубавите идеи, а вие се стеснявате от тях.

47. С пример ще изнеса една отличителна черта на любовта. Двама души от рождение още били затворени в един замък. Нищо не знаели за външния свят. Само книги четели и така се просвещавали. Единият постигнал голямо просветление. Един ден му се казало, че трябва да пробие стената на замъка и да излезе вън. Той пробил стената и пред очите му се открил чуден свят. Ако той, след като пробил стената, казал на другаря си той да излезе пръв, в неговата душа има любов.

Следователно едно от качествата на любовта е, че тя дава абсолютна свобода и предимство на другите. Тя казва: „Излез ти преди мене”. Ако ти излезеш пръв, нямаш любов в себе си. Това изисква учението, което проповядвам.

48. Във времето на един от египетските фараони, наречен Раамез-Фухи, живял един велик Учител Амраха-Фу. Раамез-Фухи имал красива дъщеря на име Елита. Тя заболяла от проказа в най-остра форма. Всички видни египетски лекари приложили своето изкуство, но не могли да ѝ помогнат. Най-после фараонът извикал великия Учител и го запитал:

- Можеш ли да излекуваш дъщеря ми?

- Мога – отговорил той, – но при условие, да изправи тя една своя погрешка.

- Каква е погрешката ѝ? – попитал бащата.

- Тя може да я каже само пред мене, защото аз ще приложа всички усилия да я излекувам.

И вие се питате, каква била грешката на царската дъщеря.

Трябва да се дойде до великата истина на живота. В далечното минало великият Учител и Елита живели заедно в една планинска местност, като другари. Той бил овчар, но се занимавал с астрономия: изучавал небето и многобройните звезди и планети. И двамата били бедни. По едно време през тази местност минал царският син, красив, млад момък. Като го видяла, Елита се влюбила в него и напуснала другаря си. Останалия си живот прекарала с царския син. Ще кажете, че те били щастливи. Царският син бил сегашният Раамез-Фухи, бащата на Елита. Той принадлежал към черното братство. След време и двамата умрели. Минали много поколения и те отново дошли на земята, като баща и дъщеря. Сега тя заболяла от проказа поради измяната към младия овчар. Днес само великият Учител може да я излекува. Ако тя може да съзнае грешката си и да разбере какви страдания е причинила на младия овчар, само с едно махване на ръка той може да я излекува – да я освободи от страшната проказа.

Вашите нещастия в живота ви се дължат именно на това, че тръгнахте след царския син, представител на черната ложа. С други думи казано: всички вие напуснахте Бога, всички вие се поругахте с любовта и отидохте в света, дето и днес страдате. Казвам: аз мога да ви помогна още сега. Как? – Ще признаете своето престъпление от далечното минало, своята безхарактерност. Готови ли сте да признаете своята грешка? Ще кажете: Слушаме Те, Учителю!

Да продължа разказа: Великият учител забранил на бащата да влезе при Елита. Той влязъл сам при нея. Тя веднага го познала и извикала:

- Прости ми, прости, сгреших пред тебе?

Той прострял ръката си над нея и здравето ѝ моментално се възстановило. Като я видял здрава и красива, бащата казал на великия Учител:

- Давам ти моята дъщеря.

Желая любовта и мъдростта да проникнат в сърцата и умовете ви и да се съединят в едно. Можете ли като Елита да кажете: „Господи, прости ми, сгреших против великата истина на живота”? Кажете: „Господи, прости ни, прости”. Той ще простре ръце над вас и ще ви прости. Само така ще видите Неговите очи с мекия и благ поглед на любовта. Само така ще се преобразите и ще възкръснете. Във всички да се яви съзнанието, че сте престъпили по отношение на Великата Любов и всички да кажете: „Прости ни, Господи!”

49. Какво представят користолюбието и безкористието? Те могат да се уподобят на богатия и на бедния, които са се явили пред Господа да изкажат желанията си. Пръв се явил богатият, който започнал да нарежда:

- Господи, искам голяма къща – палат, добре мебелирана и наредена, десетина слуги, да ми работят и всеки ден да слагат на трапезата ми вкусни, богати яденета, плодове и доброкачествени пития: да ям и да пия, за нищо да не мисля.

- Да бъде според волята ти! – отговорил му Бог.

След това се явил сиромасът и казал:

- Господи, имам само едно желание – всякога да гледам Твоето лице.

- Да бъде според волята ти!

И двамата, доволни от това, което им било обещано, слезли на земята и всеки заживял по свой начин. Богатият живял в палат, обиколен от грижите на слугите си: ял, пил, разхождал се, чувствал се доволен и щастлив. Така се изминали дни и години, докато един ден той почувствал, че започва да се задушава. Дошло му на ум да се помоли на Господа: „Господи, задушавам се, дотегна ми това положение. Научи ме какво трябва да правя!” Веднага дошъл един ангел при него, отворил едно малко прозорче на неговия палат и му казал: „Погледни навън!” Богатият погледнал през прозорчето и видял една висока стълба, на

върха на която стоял бедният и гледал някъде към необятния простор.

- Какво прави този там? – запитал богатият.

- Той пожела всякога да гледа Божието лице – отговорил ангелът. – Години наред той гледа Божието лице, диша свободно, радва се на Божия свят и още не се е наситил.

Да стоиш на върха на стълбата, отдето да гледаш Божието лице без насищане, това значи да познаваш Бога.

50. Една царска дъщеря, красива и млада, трябвало да се ожени, но според орисията ѝ трябвало тя сама да познае избраника си между десет млади, красиви момци, все нейни кандидати. Денят на избора дошъл. Десетте момци кандидати се явили в определения ден и час и с трепет очаквали да се яви младата красива царска дъщеря да избере един от тях. Като се изредили пред нея, тя спряла вниманието си на първия, който бил облечен с великолепно царски дрехи. Като свалил маската си, царската дъщеря се ужасила: пред нея стоял черен грозен циганин. Тя се отдалечила от него и казала:

- Не искам да се жения!

Бащата насилва я заставил да повтори избора си. Не само че го повторила, но и потретила, обаче все попадала на човек, когото не харесвала. Тя не могла

да познае кой от десетте кандидати е нейният възлюбен. Отчаяна от неуспеха си, тя се отказала да се жени. Най-после един от мъдреците дошъл при нея и ѝ казал:

- Направи още един опит, може да познаеш своя възлюбен. Аз ще ти помогна малко. Като минат десетте момци край тебе, последният ще бъде твоят възлюбен.

Царската дъщеря се приготвила и с нетърпение очаквала десетия, но каква била изненадата ѝ, когато пред нея се явили само девет – десетия го нямало. Какво било състоянието на царската дъщеря, когато десетия именно го нямало в редицата, а в него тя трябвало да познае своя възлюбен.

Съвременните хора се намират в положението на царската дъщеря, която търсила своя възлюбен, но не могла да го намери. Те търсят реалността, т.е. те търсят своя идеал, своя възлюбен, но и до днес не са го намерили. – Защо? – Защото животът им още не е такъв, какъвто трябва да бъде и защото още не са се върнали към първото положение, когато са били създадени по образ и подобие Божие.

51. Някой си отишъл в другия свят, но тъй като картината му нямала съдържание, върнали го при лошите условия на живота, там да я изправи, да постави нужните сенки и светлини. Той се видял в чудо,

не знаел да рисува. Той казал:

- Моля ви се, пратете ме на земята, дето рисуват картини, тук не мога да направя нищо.

- Подай заявление до Господа. Вижете, дали е направил поне едно добро.

Прегледали книгата на живота и видели, че някога той дал един морков на една бедна вдовица. Значи, могло да му се помогне да влезе в другия свят. Казали му да се хване за моркова, за да го изтеглят от лошите условия. Хванал се той за моркова, но на него се хванали още много непризнати художници. Ангелът потеглил и тях за другия свят. Като видял това, той извикал:

- Морковът е мой.

В този момент морковът се счупил и всички заедно с него паднали отново в ада.

Често ме питат защо се молим. Ние правим общи молитви, за да не развалим доброто, което сме направили, да не счупим моркова. Нашият морков трябва да бъде здрав, за да се хванат много хора за него и да излязат заедно с нас от лошите условия.

52. Преди хиляди години в Египет живял един знаменит художник, крайно беден човек, на име Бар-Един-Бу. Един ден, като се разхождал в гората, срещнал царската дъщеря Изис Шемриха, една от най-благородните моми в Египет. Той се влюбил в

нея и решил да нарисува картината на изгряващото слънце, която да подари на царската дъщеря. По това време египтяните се кланяли на слънцето. За да нарисува картината, първо той се нуждаел от платно, но нямал пари да си купи. За тази цел той отишъл при един виден тъкач на платно и му казал:

- Моля ти се, можеш ли да ми послужиш с едно голямо платно, да нарисувам изгряващото слънце? Като забогатеея ще ти го платя.

Тъкачът се казвал Зеен-Бу. Той си помислил малко и дал платно на художника, като решил в себе си, щом картината бъде готова, пръв той ще я пожелае. Художникът благодарил, взел платното и си отишъл. Нови мъчнотии се изпречили пред него – нямал четки и бои. Отишъл при един голям производител на бои, по-хубави от сегашните, и му казал:

- Имам желание да нарисувам картината на изгряващото слънце, но нямам четки и бои. Услужете ми да нарисувам картината си и като забогатеея, ще ви се отблагодаря.

Търговецът Меел-Ру си казал: „Ще му услужа, но картината ще бъде моя”.

Художникът, доволен, че си набавил всичко, започнал да се приготвя за работа, но почувствал нужда още от едно нещо – рамка за платното. Отишъл при търговеца Будра-Ху, на когото казал:

- Моля те да ми послужиш с една хубава рамка за картината на изгряващото слънце. Като я нарисувам,

ще ти благодаря за услугата.

Търговецът му услужил, но и той като другите търговци си казал: „Картината ще бъде моя”.

Като се снабдил с необходимите неща, художникът се предал с любов и увлечение на работата си и след известно време картината била готова. Из целия Египет се разчуло, че знаменитият художник Бар-Един-Бу нарисувал така хубаво картината на изгряващото слънце, както никой друг художник до това време. Пръв тъкачът се явил пред художника и му казал:

- Картината е моя, защото дадох платното.

Факт – платното е на тъкача – веществено доказателство. След него дошъл търговецът на бои и четки да иска картината.

- Моя е картината – казал той. – Боите и четките, с които си рисувал, са мои.

Най-после дошъл търговецът на рамки и казал:

- Картината е моя. Аз сам направих рамката, с това именно условие.

Художникът се намерил в чудо, как да разреши въпроса. Всеки има право на картината; всеки има веществени доказателства. Кое е вещественото доказателство на художника? Четирима души искат картината. На кого всъщност принадлежи тя?

Питам: Де е животът? – В платното ли? – Не е в платното. То е условие. – В четките и боите ли е животът? – И там не е. Те са само условие. – В рамката

ли е животът? – И там не е. Тя е само условие. Как ще докажете, че художникът е взел участие в картината? Платното е ням, пасивен свидетел за работата на художника. Четките, боите и рамката също са пасивни свидетели. Единственото доказателство за участието на художника в картината е фактът, че боите са върху платното, а не в кутия, както търговецът ги е дал. Те са поставени в известно съчетание – това е работата на художника. Картината „Изгряващото слънце” била поставена в един от големите салони на Египет, осветявана по особен начин с електрическа светлина да я гледат всички и да се учудват на ефекта, който давала светлината. Ето защо явил се и пети претендент за картината на име Озирис. Той казал:

- Ако не бях аз, да осветя картината, тя щеше да остане невидяна от никого в един от тъмните ъгли на бедната стая на художника.

Всеки казва, че ако той не бил, картината нямало да съществува. Питам: На кого се пада картината?

На художника ли? – Не. – На тъкача ли? – Не. – На търговеца за бои и четки ли? – Не. – На онзи, който осветява салона ли? – Не. На кого се пада тогава? – На царската дъщеря. Тъкачът, бояджията, рамкаджията и този, който осветява салона, са поданици на фараона. Всичко, което се произвежда в царството му, е негово. То принадлежи на него и на царската дъщеря – Изис-Шемриха.

Сега и вие седите и казвате: Животът е наш. Не е

ваш животът. Вие сте художникът, който рисува живота на платно. – Що е платното? – Човешкото сърце. – Що са боите? – Човешкият ум. – Що е рамката? – Човешкото тяло. – А художникът? – Това е човешката душа, която работи. – Кой е Озирис? – Човешкият дух, който осветява пътя на самия човек. Всичко това се съчетава в целокупния живот! Всичко това принадлежи на любовта. – На коя любов? – Не на ограничената човешка любов, но на безграничната Божия Любов, която включва всичко в себе си и осмисля живота.

53. Ще ви разкажа една легенда. В далечното минало, когато светът се създавал, явил се и снегът в чиста, бяла премяна. Той запазил чистотата си с хиляди и милиони години. Един ден се явил при него приятелят му и казал:

- Знаеш ли, че в света се явило едно красиво, светло слънце, с приятна светлина и топлина, които възрастват всичко живо и носят навсякъде радост и веселие?

Снегът казал:

- И аз искам да преживея тази радост, да почувствам това веселие.

- Не може, то не е за тебе – отговорил приятелят му.

Най-после снегът се наложил. Завели го при слън-

цето, което му се усмихнало кротко и благо. Какво станало със снега? Чудо! Той започнал постепенно да се смалява, да се губи, докато се стопил и нищо не останало от него. Като видял това, снегът започнал да плаче.

Следователно, ако и вашите разбирания са като на снега, слънцето ще ви стопи и от вашата бяла премяна няма да остане нищо. Кои семена възраства слънцето? Слънцето възраства само онези семена, които са минали вече през старата култура. Ледът, снегът, студът са символи на старата култура. Те представят Мойсеевия закон. Иде слънцето на живота, при което снегът ще се превърне във вода, както е станало навремето. Мойсеевият закон трябва да се видоизмени, да приеме друга форма. Насилието трябва да изчезне.

54. В древността един от египетските фараони, на име Кухи Бентам, бил един от посветените членове на Бялото Братство. Той имал дъщеря – Изис Бухи, която посвещавал в знанието на Бялото Братство. Тя изучавала закона на четирите щастливи дни на годината. Първият ден бил в началото на пролетта, вторият ден – в началото на лятото, третият ден – в началото на есента, а четвъртият – в началото на зимата. За да изучи законите на щастието, Изис Бухи взимала уроци от Мелсадек – Учител на Бялото Брат-

ство. Тя отивала на урок през четирите щастливи дни на годината. На всеки урок, той ѝ давал по няколко скъпоценни камъни, между които имало три особени камъни. Тя трябвало да изучава всички скъпоценни камъни, но с трите от тях се занимавала специално. Тя туряла камъните в специално сандъче, дадено от Учителя ѝ. Задачата на Изис Бухи била следната: взимала сандъчето със скъпоценните камъни и обикаляла града, с цел да посети всички къщи, в които имало бедни, болни, сакати; да види какво влияние ще оказат скъпоценните камъни върху страдалците. Като влизала в къщата на един от страдалците, тя изваждала сандъчето със скъпоценните камъни и казвала:

- Хвани един от тези камъни и виж какво влияние ще окаже той върху тебе. Който камък пипнеш, той е за тебе.

Всеки камък носел специално благо за човека. Един от камъните бил камъкът на любовта. Години наред тя посещавала бедни и болни, но никой не се докосвал до камъка на любовта. На вид той бил прост, обикновен, с нищо не издавал своята стойност. И до днес още се разнася това сандъче по света, но никой не е турил ръката си върху камъка на любовта. Преди пет-шест хиляди години се разнасяло това благо в Египет, във времето на посветените. И тази година Христос отваря сандъчето и предлага на хората да се докоснат до тези скъпоценни камъни.

Страданията, през които минава сегашното човечество, не са нищо друго, освен отваряне на сандъчето с благата на живота, които Бог е определил за човешката душа.

55. В село Чакма, Варненско, пред кръчмата на един селянин имало голямо дърво, дето две лястовички си правили гнезда. Кръчмарят седял пред кръчмата и ги наблюдавал. Едната лястовичка, по-енергична и работна от другата, непрекъснато отивала и се връщала със сламчици и кал в устата, с които правела гнездото си. Втората лястовичка се изхитрила и очаквала всичко наготово. Когато първата лястовичка отивала да събира материал за гнездото си, другата използвала готовия материал и правела своето гнездо. първата лястовичка поглеждала към гнездото си, чудела се защо работата ѝ не върви. Цели две седмици работила и не могла да довърши гнездото си. Един ден, като се връщала с пълна уста, тя забелязала другата лястовичка в гнездото си, че краде кал и сламки. Тя се хвърлила върху нея и се започнала борба. В борбата и двете паднали на земята. В това време, котката на кръчмаря, която отдавна ги дебнела, се спуснала върху тях и хванала едната. Кръчмарят се заинтересувал, искал да види коя от двете лястовички е пострадала. Крайно изненадан, той видял, че пострадалата лястовичка била крадецът.

56. Ще ви приведа един мит от времето на първата раса, която живяла на земята в далечното минало. Днес тази раса е известна под името „Всемирно Бяло Братство”. Белите Братя, които я съставят, са завършили вече своето развитие. Те не са въображаеми, но реални, действителни лица. Те имат представители на земята и се отличават по това, че изпълняват волята на Бога и живеят според Неговите закони, т.е. според законите на живата, разумна природа. Те живеят и на високите, и на ниските места, между хората. Първият цар на Белите Братя се наричал Бентам Берухи. Той имал единствена дъщеря – Елита. Когато свършила своето образование, според обичая баща ѝ трябвало да даде на всички Братя от царството си тържествено угощение за благодарност, че дъщеря му завършила с успех науките си. Бог изпратил от висшия свят трима ангели да донесат подарък на младата мома. Първият ангел, Амерфил, донесъл най-хубавия скъпоценен камък. Вторият ангел, Зуневил, ѝ подарил от най-хубавите плодове в света, а третият ангел, Табитуил, ѝ подарил прекрасен бял кон. Като видели красотата на Елита, и тримата ангели се влюбили в нея, но всеки криел любовта си дълбоко в себе си. Макар че завършили своята еволюция, ангелите се почудили на тази неземна красота и интелигентност. Всеки решил да остане по-дълго време на земята.

Първият ангел си казал: „Ще вляза в скъпоценния

камък, та като го носи Елита, да усещам диханието ѝ”. Неговото решение се съобщило в ангелския свят. Амерфил влязъл в камъка, но се свързал със земята. Той усещал диханието на Елита, но почувствал скръб – вързан бил вече. Тя носела камъка на ръката си, но той не могъл нито да се изяви, нито да се освободи.

Вторият ангел, който донесъл хубавите плодове, помислил да влезе в семката на една ябълка, та като се насади в земята и се развие в голямо дърво, да доставя радост на прекрасната Елита. И неговата мисъл се отбелязала на небето. Влязъл той в семката, но се свързал със земята.

Третият ангел си казал: „Ще вляза в коня, та когато се разхожда с него, да чувствам нейното присъствие”.

Много изкушения има на земята, които ограничават, свързват човека. Ако ангелите, изпратени с мисията на земята, се подали на изкушението, колко повече се изкушават обикновените хора.

57. Един знаменит италиански художник искал да нарисува образа на Христа и затова, като обикалял града, вглеждал се в хората, за да намери някое подходящо лице за целта. И наистина, намира един младеж, около 20-годишен и нарисувал по него образа на Христа. Работата излязла сполучлива. След десетина години същият художник решава да нари-

сува образа на Юда и търси подходящо лице. Намира един млад човек и му предлага да му позира. Този млад човек казва:

- Господине, аз ви се чудя, преди десетина години аз ви позирах за Христа, а днес ме викате да ви позирам, за да нарисувате Юда!

В десетина години само, в порочния живот така се изменило лицето на този младеж, че замязал по външния си вид на Юда.

58. Двама иманяри отишли да копаят на едно място, да търсят злато в земята. Мястото било точно определено, трябвало само да копаят. Първият копал два-три дена, но изгубил надежда и казал на другаря си:

- Няма да копая повече. Има някаква грешка, мястото е объркано. Напразно изгубих времето си.

Той оставил мотиката и си отишъл. Вторият продължил работата. Като копал един-два дена, мотиката ударила гърнето със златото. Той се зарадвал и си казал: „Това било мястото на парите”. Като се научил, че парите били намерени, първият казал: „Как не знаех! Да бях продължил още малко”. И вие изпадате в същото положение. Решавате една задача, мислите върху нея, докато един ден я напуснете и кажете: „Тази задача е неразрешима”. Като чуеш, че друг я разрешил, съжаляваш и казваш: „Ех, да знаех!”

Казвам: Работи, докато разрешиш задачите си.
Помни: Няма неразрешими задачи в света.

59. Един човек се оплаквал, че не му върви в живота. Тръгнал по света да търси щастието си. След дълго лутане срещнал един дервиш и го запитал:

- Кажи ми, кой е най-щастливият ден и кой най-нещастният? Искам да зная кога да работя и кога да не работя.

Дервишът му казал:

- Най-щастлив ден е петък, а най-нещастен събота. Ако започнеш работа в петък, ще успееш; ако започнеш в събота, няма да успееш. Обаче, за това, което ти казах, ще ми дадеш всичките си пари.

- Имам само две хиляди лева.

- Колкото имаш, ще ми дадеш, а ти ще започнеш да прилагаш това, което научи от мене, и ще печелиш.

Пътникът дал последните си две хиляди лева и се готвел да тръгне, но дервишът го спрял и му казал:

- Ще ти дам един съвет. Преди да почнеш една работа, помисли два пъти, за добро ли е или за зло.

Пътникът благодарил на дервиша и продължил пътя си, дълбоко замислен върху новата задача.

Питате: Станал ли богат този човек? Намерил ли той щастието? – Намерил го. Щом бил готов да даде и последната си парà, непременно е намерил щастие-

ето. След 20-годишно странстване, той се върнал у дома си, без пари, но научил поне кой ден през седмицата е щастлив и кой – нещастен. Като влязъл в двора, погледнал през прозореца, да му отвори някой, но видял, че жена му прегръща и целува един млад 20-годишен момък. Той се спрял за момент да помисли какво да прави и си казала: „Ако не бях срещнал дервиша, веднага щях да извадя револвера си, да убия жена си и момъка. Сега, понеже имам добрия съвет, даден от дервиша, ще го приложа: преди да действам, два пъти ще помисля за добро ли е или за зло”. Вслушал се в разговора и разбрал, че това е неговият син, пораснал в отсъствието на баща си.

Питам: На място ли е дал той двете хиляди на дервиша? На място. С тия пари той научил кой е щастливият ден. Тоя ден бил петък.

60. Двама светии живели дълго време заедно и добре се подвизавали. Според отношенията, които съществували помежду им, никой нямал право да направи някаква забележка на другия. Всяка забележка, направена от страна на кого и да е от двамата, водела към разрыв на отношенията им. Единият от тях излязъл един ден по работа някъде, а другият останал вкъщи да готви. Той турил боб на огъня, но увлечен в размишление и молитва, забравил да турн сол. Като започнали да обядват, първият светия ка-

зал на другаря си:

- Защо забрави да туриш сол в боба? Къде беше умът ти?

Тази забележка се отразила на светията толкова зле, че той трябвало да замине за другия свят. Заминаването му за онзи свят се отразило силно на първия светия. Той с години плакал, страдал, не могъл да си прости за направената погрешка. Вместо да прави забележка на другаря си, светията трябваше сам да тури сол в яденето. А така, като обидил другаря си, това показва неразбиране на нещата.

61. В Битието се казва, че Бог създал небето и земята, но земята била неустроена и пуста. Пита се: Как е възможно да създаде Бог земята, а тя да бъде неустроена? Има нещо пропуснато в тая глава. То се заключава в погрешката, която земята е направила. Първоначално земята била много красива, като мома. По невнимание, тя направила една погрешка, за която изгубила красотата си. Един от прочутите ангели – Сават-Амон-Ра, който живял на слънцето в богат палат, видял красотата на земята и се влюбил в нея. От време на време той слизал при нея. Това не било позволено. Така той станал причина за погрешката на земята. Когато се връщал в своя палат, ангелът се радвал на великолепието му. То се дължало на светлината. И водата пожелала да посетия тоя

палат. Тя проследила светлината и поискала да мине по нейния път – през прозорците. Бутнала тук, бутнала там, не могла да си пробие път. Водата останала вън и почнала да плаче. От сълзите ѝ се образували големи реки, извори и морета. Като се научили за тия извори, хората започнали да ги посещават и да им се любуват. Дошъл Сават-Амон-Ра да пита водата защо плаче. Тя отговорила:

- Плача, защото искам да мина по пътя на светлината, а не мога.

- Друг е твоят път. Мини през вратата.

Тя минала през вратата и разгледала великолепния палат. Водата престанала да плаче, но хората и до днес плачат. Това са сълзите на водата. Те плачат, понеже не могат да минат по пътя на светлината, т.е. по пътя на светиите. Не минавайте по пътя на светиите – те са като светлината. Вие обаче сте вода. Ако всичко стане светлина, какъв ще бъде животът? Ако всичко стане въздух, какъв ще бъде животът?

62. Един познат ми разправяше как била подложена на изпит неговата щедрост. Един ден той останал само с един лев в джоба си, нямал пари за хляб. Мислел си какво да прави, отде да вземе пари да се нахрани. През всичкото време попипвал левчето, на него се уповавал. Седнал на една пейка в градинката и размишлявал върху живота. Поглеждал хората

около себе си, все богаташи. По едно време отнякъде се задал един просяк и се отправил към него. Той си помислил: „Толкова богати хора, а право към мене иде. Какво да правя?“ Отвътре нещо му казало: „Дай левчето“. Дадох последния си лев и престанах вече да мисля за него. Като нямаше за какво да мисля, успокоих се. В това време мина край мене един мой приятел, с когото не бяхме се виждали десетина години. Той се зарадва, спря се да си поговорим. Покани ме у дома си, нагости ме добре. Така получих много повече от това, което дадох на бедния. Разбрах, че с тоя лев бях подложен на изпит. Да мислиш, че един лев ще те спаси и да уповаваш на него, това е идолопоклонство.

Бъди готов да пожертваш и последния си лев.

63. Един наш познат, варненец, разправяше една своя опитност, която го убедила, че Бог се проявява и чрез най-малките същества. Един ден той се почувствал крайно самотен и си казал, че и Бог го изоставил. Обезсърчен и отчаян, той отишъл край морето, близо до двореца Евксиноград. Наблизо някъде имало една пещера. Той влязъл вътре, сгушил се и започнал да размишлява. Това било през месец февруари – въвн било малко студено. В това време една мушица излязла от пещерата и кацнала на носа му. Той изпитал голяма радост, разбрал, че има поне едно същество,

което го обича. След това мушицата хвъркнала и повече не се върнала.

64. Един поет отишъл при един богаташ да иска пари на заем. Богаташът казал на слугата си:

- Кажи му, че ме няма.

Слугата казал на поета:

- Няма го господаря.

Поетът си отишъл. След време богаташът имал нужда от поета. Отишъл в дома му и похлопал по вратата. Поетът излязъл сам пред богаташа и казал:

- Няма го поета.

- Как да го няма, нали те виждам? – учудено запитал богаташът.

- Аз повярвах на слугата ти, че те няма, а ти не вярваш на мене. Тук съм, но не за тебе.

65. Един американец, богат човек, отишъл със сина си, десетгодишно момче, на едно от съживителните религиозни събрания. Детето наблюдавало как всички присъстващи се молели и пеели, а баща му стоял настрана и не взимал участие в песните. Като се върнали в къщи, то запитало баща си:

- Татко, ти защо не взе участие в песните?

- Синко, ония, които пеят, са нови, те сега се учат; аз вече съм установен.

Един ден детето отишло с баща си на разходка с техния кабриолет. По едно време конят спрял, не искал да върви. Бащата го удрял, но той не мръдвал. Детето казало:

- Татко, конят е установен, затова не иска да върви.

66. В Унгария, в Будапеща, един млад човек работил при богат търговец. Един ден слугата изпаднал в голямо материално затруднение. Как да си помогне? Взел от касата на господаря си 15 000 пенгю и изчезнал. След 15 години господарят му фалирал, останал без пет пари. Като се научил за това, слугата, който отишъл в Америка да работи, написал на господаря си: „Едно време задигнах от тебе 15 000 пенгю. Днес се намирам в добро материално положение, затова вместо взетата сума, пращам ти 15 000 долара”.

67. В древността в Китай живял един беден, скромнен, но крайно мъдър човек. Той се оженил за една красива китайка. Тя живяла с него добре, в мир и съгласие, но в беднотия. Като се отегчила от тоя живот, тя казала на мъжа си:

- Драги, дотегна ми беднотията; храна оскъдна, това-онова нямаме, искам да ме освободиш. Намерих си един приятел, богат човек, искам да отида при

... Силата на човека се крие в
чистотата на неговите чувства.”

Учителя

Господарят се смялил и му от Чистота

него.

Мъдрецът ѝ казал:

- Свободна си, иди и живей с радост.

Минали няколко години, Китай изпаднал в голямо бедствие. Обърнали се към мъдреца да даде някакъв съвет за спасяването на Китай. Той направил всичко възможно и спасил отечеството си. От благодарност го провъзгласили за цар на Китай. Като чула това, жена му отишла при него и му казала:

- Готова съм да се върна при тебе, да заживеем, както по-рано живяхме.

Той взел едно шише, пълно с чист, хубав нектар, излял го на земята и казал:

- Ако можеш да събереш тоя нектар от земята и да запази чистотата си, каквато по-рано е имал, тогава и ние ще заживеем, както в миналото.

68. Разказва се, че 30 души имали да дължат на един господар, който бил крайно сприхав. Един след друг длъжниците се изреждали пред господаря с молба да прости дълга им или да го отложи за известен срок. Недоволен от тях, той набивал всичките и ги изпращал да си отиват. Като дошъл редът на последния, той се приближил до господаря и казал:

- Господарю, ти би 29 души. Вярвам, че от бойръката ти отслабна. Пощади поне мене.

Господарят се смилил и му отговорил:

- Понеже ти единствен се погрижи за мене, за моята ръка, иди си у дома без бой. Напразно бих тия 29 души. Освен, че нищо не получих, но изразходвах толкова енергия.

69. Ще ви дам един пример за търпение.

Срещат се в Лондон, в една тясна уличка, един руски княз и един английски лорд, със своите кабриолети, но не могли да се разминат. Спира се англичанинът, спира се и руснакът. Той отваря вестник „Таймс“ – 16 големи страници, и започва да чете. Англичанинът изпраща слугата си при руснака да му каже:

- Като прочетете вестника, моля, дайте го, и господарят иска да го прочете.

След като и двамата прочели вестника, дошла им идеята да разменят кабриолетите си. Англичанинът се качил в колата на руснака, руснакът в колата на англичанина и продължили пътя си. Това са изключителни случаи. Търпение е нужно на тоя свят.

70. Един беден човек, който някога бил голям богаташ, срещнал на пътя си едно малко момченце, което искало милостиня. Беднякът го погледнал и му казал:

- Съжалявам, че идеш късно, днес нямам нищо.

Ако беше дошло преди една година, щях да те подкрепя. Но сега мога да ти кажа само няколко думи. Както те виждам, ти ще станеш учен човек, ще ти провърви в живота.

Момчето се зарадвало, записало името на бедния и продължило пътя си. След години той наистина станал голям, учен човек. Той намерил бедния, дал му голяма сума и казал:

- Едно време ти не ми даде нито пет пари, но ми каза няколко ободрителни думи, които ме подтикнаха към работа; днес аз разполагам с големи знания и пари. Каквото каза, така стана.

71. Един ден Александър Велики отишъл при Диогена и го запитал:

- Каква услуга искаш да ти направя?

Диоген му отговорил:

- Моля те, не ми закривай слънцето. Не ми отнимай това, което не можеш да ми дадеш.

72. Един пример ми се е харесал, който донякъде изяснява какво нещо е Божественото. Едно бедно момиче, останало без баща и майка, кръгло сираче, се отличавало с голям стремеж към музиката. Веднъж то чуло, че един голям цигулар дава концерт. Искало да го посети, но нямало средства. Опитало се тук-там

да намери начин да чуе видния цигулар, но никой не му се отзовал. То отишло, дето се давал концерта, и останало вън. Като излязъл от салона, цигуларят спрял вниманието си върху момичето, което било с насълзени очи. Той го погледнал и запитал какво иска. То казало:

- Дойдох да те слушам, нямах пари за билет и останал вън.

Цигуларят взел адреса на момичето и отишъл в дома му, дето дал за него специален концерт.

Помнете: Когато ние имаме това Божествено желание, цигуларят ще дойде. Ония, които нямаха силен стремеж към Божественото, купиха си билети и отидоха да слушат цигуларя. При момичето той сам дойде. Някои хора сами отиват при Божественото, а други Божественото само ги посещава. При човешкото ние отиваме, а Божественото само иде при нас. – Кога? – Когато го желаем. Сега тоя артист може би и вас ще намери някъде.

73. Всички момци имат общ знаменател, а различни числител; всички моми имат общ знаменател, а различни числител. За обяснение на тази идея, ще приведа един стар, окултен разказ, известен на всички народи.

Когато Господ създал света, пожелал да види как живеят хората на земята, затова слязъл някъде на из-

“В музиката е тайната на живота.”

Учителя

Музика

ток, при един брамин. Тръгнали двамата по света. Браминът задавал различни философски въпроси на Господа, с цел да научи нещо. По едно време той усетил голяма жажда и казал:

- Господи, жаден съм, искам вода.

- Ще попитаме тоя говедар там, де има вода – отговорил Господ.

Говедата си пасели спокойно, затова говедарят легнал на меката трева, вдигнал краката си нагоре и свирел с кавала си. Господ се спрял пред него и го запитал:

- Знаеш ли де има наблизко вода?

Говедарят показал с крака си де има вода и продължил да си свири.

- Колко мързелив човек! Млад е, но го мързи да се повдигне и лежешком ни посочва де има вода – казал браминът.

Говедарят свирел, мислел за своята възлюбена и си казал: „Господ е в мене, не Го търся отвън”.

Пътниците продължили по-нататък и срещнали млада, стройна мома, с кобилица на рамо. Тя се връщала от близкия извор с пълни съдове с вода. Господ казал на брамина:

- Виждаш ли тая мома? Ще я дам на говедаря.

- Той не я заслужава!

- Не, той е най-добрият момък, когото можеш да срещнеш в света. Той заслужава тая мома.

От ваше гледище, тоя избор не е прав. – Кой из-

бор е прав? Бих желал да срещна момък и мома, които през целия си живот да не са пороптали. И след като се оженят, да живеят един за друг, да са готови да се жертват взаимно, както за Господа.

74. Можеш ли да проявиш геройството на александрийския светия? След като се подвизавал цели 20 години в духовния път, за да може някога да помага на хората, трябвало да мине през последното изкушение, което решавало съдбата му. Един ден, като се разхождал из гората, дълбоко замислен върху живота, неочаквано се натъкнал на едно гърне със злато. Пред него се открила дупка, в която светело златото, огряно от слънчевите лъчи. Закрил очи, да не гледа блясъка на златото, той подскочил и избягал далеч от него. Другарят му видял как подскочил той и се заинтересувал да разбере, коя е причината за това. Приближил се към дупката и погледнал: Гърне със злато!

- Чудно нещо – си казал той, – защо трябва да се бяга от златото?

Навел се, взел гърнето със златото и веднага слязъл в Александрия, да помисли как да го използва. След дълго размишление той решил да направи църкви, училища и болници. Казал си: „Ето, вложих златото в работа. Така ще се облагодетелстват много хора“. Като завършил делото си, той се обърнал към

Господа с молба да му каже доволен ли е от неговата дейност. Бог изпратил един ангел да му отговори на молбата. Ангелът му казал:

- Ако на едното блюдо на везните туриш всичко, което си направил със златото, то пак ще тежи по-малко от подскачането на твоя другар.

75. Като се храните, бъдете хладнокръвни, като Сократа. Един ден, като му дошли гости, жена му започнала да тропа, да вика шумно. С това тя изразява недоволството си от гостите. Те запитали Сократа:

- Как търпиш това?

- Нищо, аз често слушам красноречието на жена си. Тя е много красноречива, произвежда гръм и светкавици, след което иде и дъжд.

Докато Сократ се разговарял с учениците си, жена му не закъсняла да произведе и дъжда. Взела един леген с вода и заляла Сократа и учениците му. Той спокойно и невъзмутимо казал:

- Няма нищо, без дъжд нищо не може да расте.

76. Един от древните царе имал дъщеря, която била много умна, но минавала за ексцентрична и крайно своенравна. Тя знаела добре окултните закони и могла да се преобразява така, че се представяла в седем различни образа. Като дошъл първият

кандидат да иска ръката ѝ, също царски син, тя му се явила като червенокожа, с червен цвят на лицето. Той я гледал, гледал и най-после си казал: „Тая мома не е за мене”. Тя си отговорила: „И той не е за мене, не ме познава”. Дошъл вторият царски син, кандидат за царската дъщеря. Тя се явила пред него като червенокожа, красива арабка, с дебели устни. Той я гледал, но си казал: „Тая мома не е за мене”. Така се изредили шест кандидата, но никой не я харесал. Като дошъл седмият, истинският избраник, тя му се явила в оня образ, в който се явявала пред Бога. Той познал своята възлюбена.

77. Ще приведа следния разказ: Един богат търговец имал две деца — момче и момиче, които оставил на грижите на свой слуга, в когото имал пълно доверие. След време той умрял. Слугата намислил да лиши от наследство малките наследници, затова ги продал роби. След големи страдания, скитания и лутания, щастието се усмихнало и на тях. Момичето пораснало, станало красива мома и след време се оженила за царския син на съседното царство. Така тя станала царица. След дълги лутания и момчето успяло да заеме високо положение в държавата. Царят на тая държава воювал със съседния цар, дете живял техният предишен слуга, който завладял наследството им. Синът на търговеца решил да иска сметка от

техния благодетел-слуга. И започнал да го търси из цялото царство. Най-после той го намерил. Слугата живеел богато и охолно с жена си, с петте си дъщери и синове. Сестрата, като научила от брата си за положението на техния бивш слуга, разказала цялата история на мъжа си. И двамата решили да го хванат и заслужено да го накажат. Не се минало много време, слугата изгубил едно след друго дъщерите си, а после и синовете си. Четирите сина били отвлечени далеч някъде. След това пропаднали къщите, имотите, нивите на слугата. Започнал и добитъкът да умира, докато един ден останал свършено сам, беден, окъсан. Той си казал: „Защо ми даде Бог толкова наказания?“ Най-после му дошла мисълта, че наказанието му е, че направил престъпление като продал децата на своя господар.

Казвате: Това е разказ. – Да, разказ, който става всеки ден в живота.

78. Един индус дал една ябълчна семка на най-малкия си син, като му казал:

- Синко, виж какво се съдържа в тая семка.

Синът взел семката, сварил я и казал на баща си:

- Татко, сварих семката, но нищо не излезе от нея.

Бащата дал друга семка на втория си син, и той да я изследва. Синът изял семката и казал на баща си:

- Татко, изядох семката, оказа се малко горчива, нищо друго не разбрах.

Най-после, и третият син получил една ябълчна семка. Той посял семката и казал на баща си:

- Татко, посях семката и след време ще видим какво ще излезе от нея.

Всяка мисъл трябва да се посее, да израсте и да даде плод.

79. Един цар имал три дъщери, с различни дарби и способности. Най-малката била най-красива и най-добродетелна. За да я предпази от човешки погледи, бащата я държал винаги затворена. Царските синове от съседните царства научили за тая царска дъщеря и пратили сватове да я искат за жена. Бащата, посъветван от мъдреците в своето царство, решил преди да даде отговор на сватовете, да изпита кой от царските синове е най-достоеен за неговата красива дъщеря. За тази цел, той избрал няколко красиви моми от царството си, между които турил и своите дъщери. Всичките моми били десет на брой. Той заповядал да ги облекат като слугини. На най-малката си дъщеря почернил лицето, да изглежда най-грозна. Дошли царските синове да съглеждат момите. Един харесал една от тях, друг – друга, но никой не попаднал на царските дъщери – не им обърнали внимание. Всеки искал красива мома. Оженили се за своите избранни-

ци, но работите в техните царства не вървели добре. Преди да стане изборът, с един от царските синове се случило нещастие. Той бил най-мъдрият и най-добрият между тях.

От уважение към момите, той се поклонил учтиво към всички, но по невнимание се подхлъзнал и си счупил крака. Момите, които не били от царски произход, избягали, не искали да се натоварят с грижа около болния. Обаче най-малката царска дъщеря, която външно изглеждала черна и най-грозна, веднага се притекла на помощ. Превързала крака на царския син и казала:

- Нищо, това е едно малко нещастие.

Той си казал: „Тази е истинската дъщеря. Познах я”.

И съвременните хора не познават истинската царска дъщеря, защото е облечена в прости дрехи и с почернено лице. Обаче, тя ще дойде да превърже счупения ви крак.

80. Ще ви приведа един пример от края на сребърния период на човечеството, от времето на Елмарите. Последен цар от тоя период бил Амар. Той създал един закон, според който трябвало да се взима излишъка от богатството на всеки богат човек и да се дава на ония бедни, които страдали от глад и немотия. Когато двама души се съдели, царят издавал следната

присъда: престъпникът да се затвори. Преди да стане това, той извиквал виновника в дома си, угощавал го добре и след това го пращал в затвора, който бил постлан с хубави килими и добре отоплен. Към праведния, обвинен в някаква грешка, постъпвал по-строго. Първо заповядвал да му ударят няколко тояги, а след това му давал да обработва ниви и градини. На престъпниците царят давал условия да задоволят своята алчност, затова затворите представляли живот на разкош и удоволствия. Обаче всеки затворник сам си чистел и изнасял нечистотиите. Умен бил тоя цар: знаел как да задоволи желанията на човека.

Питам: Кой живот предпочитате – на затворника, който живее в разкош, но в ограничение, или свободния живот на праведния, който отглежда ниви и градини и се ползва от техните плодове? За предпочитане е да получиш десет тояги по задницата си, но да бъдеш свободен, отколкото да имаш на разположение добра обстановка, хубава храна, но да си ограничен.

81. Когато Бог създал света, двама ангели посетили рая и ада и, като добри математици, направили своите изчисления върху творението на Господа. Единият от тях намерил, че Бог направил само една грешка, а другият казал, че не намира нито една грешка у Бога. Обаче и двамата не се изказали гласно върху творението на Господа. Като разбрал мислите

им, Бог ги изпратил на земята със специална мисия, да работят, докато научат добре уроците си. Всяка година Бог им изпращал по 360 ореха – предвиденият за тях бюджет от райската градина. Докато били на небето, ангелите мислели добре, но като дошли на земята, оплели се, поради което объркали и мисълта си. Оня, който мислел, че Бог направил грешка при създаването на света, като срещнал жената, веднага се увлякъл в нея и казал:

- И Бог е направил грешка, и аз мога да сгреша. Ще се ожения и макар да вляза в кривия път, все ще се изправя някога.

Понеже храната му идела наготово от рая, той, заедно с жена си, изяждал орехите, пиели, разговаряли се и философствали.

Вторият ангел, като виждал, че светът е добре и безпогрешно създаден, колкото орехи получавал, вместо да ги яде, посадил ги с цел да превърне и земята в райска градина. И двамата ангели живели по 120 години на земята. Жененият ангел имал двама сина и две дъщери. Като заминал за другия свят, той спокойно си въздъхнал и казал:

- Оставих поколение на земята. Има кой да яде орехите от райската градина.

Обаче животът на младите не вървял добре. Те започнали да се карат и бият кой от тях да вземе повече орехи. Щом пристигали орехите, борбата между тях започвала.

Ангелът, който посаждал орехите, превърнал една голяма местност в райска градина. Като се видели на другия свят, и двамата започнали да разглеждат делата си, да видят кой от тях е постъпил по-добре. Първият ангел, който казал, че Господ направил грешка, разбрал, че мислел криво и не решил задачата си на земята правилно. Наследниците му били в постоянна борба за орехите. Всеки от тях искал да яде повече. Те си казвали: „Ние сме благородници, от високо произхождение. Не трябва да работим. Нашата прехрана е осигурена. Ние ще ядем и пием и ще се удоволстваме”.

Казваме: От тия два ангела на далечното минало са произлезли двете поколения в света: едното поколение е работно, обича да твори и създава, а другото мисли само за ядене и пиене, нищо не работи, нищо не твори.

82. Един богат американец от Ню Йорк върви по улицата и вижда, че един работник пада от високо здание и си счупва крака. Шест години след тоя случай той усеща силна болка в крака си като на счупена кост. Вика един лекар, втори, трети да се произнесат за болката му. Всички търсят причината, но нищо не намират – кракът се оказва съвършено здрав. Най-после болният вика един лекар психиатър и той да каже думата си. Като прегледал крака и нищо не намерил,

лекарят се обърнал към болния с думите:

- Спомняш ли си някога да си видял човек със счупен крак, който да ти е направил силно впечатление?

- Спомням си такъв случай. Преди шест години видях един работник със счупен крак, точно на това място, дето и мене ме боли.

Лекарят започнал да лекува болния от натрапената мисъл, за да го освободи от нея. Не го ли освободи, натрапената мисъл може да се реализира някога.

83. Един американски милиардер, поради много работа, бил недостъпен за обикновените хора. Той скъпо ценял времето си. Един журналист се хванал на бас с един англичанин, че може да се срещне с милиардера. Англичанинът му обещал 250 лири, ако спечели баса. Журналистът се явил в кантората на милиардера и му казал:

- Искам да се срещна с вас само за пет минути.

- Нямам време, минутата ми струва пет лири.

- Ще платя колкото искате.

Журналистът влязъл при милиардера, взел часовника си в ръка и следял да не минат петте минути.

- Какво искате? – запитал милиардерът.

- Хванах се на бас с едного, че ще ми даде 250 лири, ако мога да се срещна само за пет минути с вас – толкова било скъпо времето ви. Ето, аз се срещнах

с вас. От благодарност давам ви двадесет и пет лири за времето, което ви отнех, а за себе си задържам 225 лири. Значи, моето време е по-скъпо от вашето.

84. Сегашните хора, като се натъкват на някаква статистика, страхуват се. Те казват: „Цял живот няма да ни стигне, за да придобием нещо”. В края на краищата, те се отчайват. В това отношение, те приличат на оня, който мислел, че се родил, за да прави добро. Един ден решил да се откаже от доброто, защото в деня, в който правел добро, все му се случвало нещастие. Най-после той решил да се самоубие и тръгнал край морето да обмисли въпроса добре. Като наблюдавал морето видял, че едно младо момиче се дави във водата. Той се замислил: „Да помогна ли на момичето да се спаси? Да направя ли последното добро или да го оставя да се удави?” Най-после си казал: „Ще я спася. Нека това бъде последното ми добро”. Хвърлил се във водата и спасил давещото се момиче. Какво излязло от това? Оказало се, че момичето било царската дъщеря. От тоя момент работите му започнали да се нареждат добре.

Като се намерите пред някаква мъчнотия, направете най-малкото добро, да извадите царската дъщеря от водата. Царската дъщеря представя истината. Следователно, като намерите истината, работите ви ще се нареждат добре.

85. Един турски бей имал специална стая за пътници. Който го посещавал, непременно трябвало да ношува в стаята и на сутринта да продължи пътя си. През това време бейт заповядвал да го нагостят добре. Едно нещо само не харесвало на гостите, а именно: като си отивали, един от слугите, по заповед на бея, ги набивал добре. Защо трябвало да ги бият, и те не знаели, но се помирили с положението си. Всеки гост си казвал: „Биха ме, но поне се нахраних и наспах добре”.

Един ден в дома на бея се спрял един странник да ношува и да се нахрани. Той бил предупреден, че на излизане от дома на бея ще бъде бит, но и на това бил съгласен. Като влязъл в стаята на бея, определена за странници, веднага му донесли вода да измие краката си, след това му сложили богата трапеза, всичко в изобилие. Той хапнал от едно ядене и благодарил, като казвал: „Бог да благослови!” Хапнал от второ, от трето ядене и постоянно благодарил и казвал: „Бог да благослови! Бог да наспори!” След това легнал да спи. На сутринта пък го изпратили с изобилно ядене и той все благодарил, благославял бея, благославял изобиличието, с което го изпратили. На пътната врата той се спрял и чакал да дойдат слугите, да му дадат и последното – боя. Бейт го запитал:

- Какво още искаш? Не си ли доволен?

- Бог да благослови и да наспори всичко, доволен

съм, но тук имало обичай, на излизане от дома да бият госта. Чакам да получа и аз своя дял.

- Иди си с мир и с радост? – отговорил беят. – Хора като тебе, които не спират Божието благословение, никой не ги бие. Ти постоянно благодариш и благославяш изобилието, което Бог дава. От 20 години насам, колкото пътници минаха през моя дом, всички бяха бити, защото, като виждаха изобилието, не го благославяха, но казваха: „Стига, стига!” Всеки, който казва на Божието благословение „Стига”, тояга го чака; който благославя и благодари на изобилието, добро го чака.

Сега и на вас казвам: Дойдете ли до Божието благословение, пожелайте да се увеличи, да даде Господ още повече. Не казвайте, че стига. Кажете ли „Стига”, чака ви бой, нещастие, страдание. „Ама сиромасъм.” – И сиромашията е Божие благоволение. Щом дойде сиромашита, не я пъди, но благодари на Бога и кажи: „Да бъде благословена! Дай, Боже, повече!” Сиромашията и богатството вървят заедно. В 24 часа ти ще бъдеш и богат, и сиромас; 12 часа ще бъдеш богат и 12 часа сиромас.

Щом благодариш за сиромашията, и богатството ще се излее изобилно. Ако сиромашията е изобилна, и богатството ще бъде изобилно; ако сиромашията е малка, и богатството ще бъде малко. Мнозина искат да се представят за крайно бедни, но те лъжат и себе си, и окръжаващите. Според мене, няма сиромаси в

света, но има хора, които не знаят как да придобият Божиите блага и как да се ползват от тях.

86. Един крайно беден, но алчен човек, чул, че един татарски княз раздавал земи безплатно. Той отишъл при княза и в силни черти описал бедното си положение. Князът му казал:

- Давам ти даром земя колкото искаш, но при следното условие – ще излезеш сутрин рано, преди изгрев слънце, и ще се върнеш преди залез. Колкото земя обходиш през това време, твоя ще бъде. Ако закъснееш една минута след залязване на слънцето, всичко пропада.

- Как трябва да обиколя земята: пеш или с кон?

- Пеш.

Сиромашът приел условието и тръгнал да обхожда земята. За да обиколи повече земя за определеното време, той решил да тича. Денят бил слънчев и много горещ. През всичкото време той тичал, като забравил даже да яде. Наближавало вече да залезе слънцето и за да не закъснее, ускорил тичането си. Стигнал наистина навреме при княза, но едва спрял, паднал на земята от преумора и издъхнал.

Днес всички хора се изпитват по същия начин. Бог е дал на всеки човек достатъчно земя и условия да се развива, но, като е недоволен от даденото, той прави неимоверни усилия да забогатее, да придобие

повече земя, докато един ден падне от преумора и умре.

87. Един цар решил да изпита министрите си, да разбере доколко са справедливи. За тази цел той предал управлението си на десетте министри и заминал за друга държава. Той се преоблякъл като просяк и посетил един след друг своите министри. Първият го изхокал и му дал едни скъсани обуца; вторият му дал най-старите си, скъсани дрехи; третият – парче сух хляб и т.н.

Те изпращали слугите си да изгонят просяка от двора им, като го поучавали, че който не работи, нищо не му се дава. Десет години странствал царят и като се върнал в царството си, поканил министрите си на угощение, да им изкаже благодарността си за доброто управление. Преди да седнат на местата си, царят сложил на стола на всеки министър онази вещ, която той дал на просяка. При вида на познатите вещи, министрите се ужасили, разбрали погрешката си, но било вече късно – царят ги изпитал и познал какво се крие в сърцата им.

Ще дойде ден, когато Христос ще покани всички хора на угощение и на стола на всекиго ще тури точно това, което той е пожертвал за Бога и за своите ближни.

88. Един ден гръцкият философ Диоген решил да се отдалечи малко от хората, да отиде на полето да си почине. Той намерил една круша и се излегнал под нея, спокоен, че никой не знае къде е. Обаче, отнякъде се задал един селянин и като видял, че философът е свободен, отправил се към него за някакъв съвет. Диоген го приел строго, със сърдито лице, като си казал: „Отде се намери този селянин, тук да ме безпокои? Един ден не мога да си почина”. Въпреки всичко той дал съвет на селянина, но после сам се изобличил с думите: „Диогене, това ли е твоята философия? Нима искаш в един ден да развалиш това, което си съградил в продължение на толкова години? Отде да знае селянинът, че ти имаш нужда от почивка? Трябваше ли от една малка несгода да развалиш разположението си?”

Сега и на вас казвам: Вземете поука от Диогена и не разваляйте доброто си разположение за нищо и никакво. Който иска да бъде ученик, трябва да има будно съзнание, да не се поддава на изкушения, които могат да го изкарат от Божествения порядък.

89. Една царска дъщеря била прочута в цялото царство с лошия си език и лош характер. Каквото виждала, с когото се срещала, все лошо говорела. Никой нищо не могъл да ѝ възрази, понеже била много

горда. Най-малката забележка от когото и да е, била в състояние да предизвика разрив на сърцето ѝ. Баща ѝ се чудел какво да прави с нея — не знаел как да я изправи. Един ден в двореца дошъл един мъдрец, пожелал да се срещне с царската дъщеря, да си поговорят. Царската дъщеря се явила пред мъдреца горда и величествена и го запитала какво иска. Той ѝ казал:

- Искаш ли да станеш учена, красива, умна, цял свят да се възхищава от тебе и да те обича?

- Искам.

- Вземи тогава това скъпоценно камъче и го тури под езика си. Кой каквото ти говори, ти нищо няма да възразяваш. Докато камъчето е в устата ти, ще бъдеш като риба, ще мълчиш. В камъчето се крие твоето щастие.

Тя турила камъчето в устата си и каквото да ѝ говорили, добро или лошо, мълчала. Така тя съзнала своите погрешки и се изправила. След три години мъдрецът взел камъчето от устата на царската дъщеря, която наистина постигнала това, което ѝ било обещано: станала умна, добра, красива, любеща. Цялото царство благодарило на мъдреца за доброто, което им направил.

Желая на всички да имате по едно скъпоценно камъче под езика си, да го държите три години, за да придобиете това, което душата ви желае.

90. В миналите предисторически времена съществували две царства, преградени с една непроходима планинска верига. И в двете царства се явявали учени хора да казват, че онзи човек, който може да прокопае тази планина, за да направи път между двете царства, той ще принесе най-голямо благо на тия два народа. И това можело да стане, обаче при условие, щото този човек, който почне да работи, никак да не се обръща назад, докато прокопае планината. Мнозина се явявали, започвали да копаят, но като дохождали до нейде, някой минувач дойде, бутне го: „Какво работиш, байно?“, той се обърне да му разправи и в това време всичко изкопано се засипва. Най-после се явил един царски син и започнал да работи. Минавали хора, запитвали го какво работи, но той си мълчал. Добре, но дошъл един философ, който искал да му покаже по-лесен начин, за да пробие планината. Тогава и той се измамил, обърнал се да го изслуша, но когато погледнал напред си, видял, че дупката, която бил прокопал, пак се запълнила с пръст. Зарекъл се за последен път, че кой за какво ще да го заприказва, няма да се обръща, и като започнал да копае, идвали пак да го запитват, но той действително останал глух за тях, докато прокопал планината, съединил тия две царства и тогава се оженил за царската дъщеря на другото царство и тия два народа заживели още по-щастливо.

Това не е само една алегория, това е една вели-

ка истина. Голямата планина, която разделя тия две царства, е човешкият грях, който разделя земята от небето.

И ако сте ясновидец, ще видите между земята и небето тази черна стена с крепости, оръдия и стражи. Тази планина Христос прокопа, направи дупка, затова слезе и когато Той казва: „Само един път има, който води в Царството Небесно”, Той подразбира тази дупка, този тесен път.

91. Най-лошите резултати понякога са най-добрите. Ще ви дам пример за обяснение на тази мисъл:

Жената на един турчин се смаяла много, челюстта ѝ се изместила и с това устата ѝ се изкривила. Търсили лекари да наместят челюстта ѝ, но никой не могъл да направи това. Затова един ден мъжът ѝ я качва на колата и я води при един добър лекар. По пътя обаче конете се подплашват, обръщат колата, жена му пада на земята и с това падане челюстта ѝ се намества. Турчинът тръгва да направи един опит за лечение при някакъв знаменит лекар, но Господ намира за добро да падне тази жена от колата и по този начин да се намести челюстта ѝ. Затова не считайте, че падането от колата е лошо; напротив, то ще ви намести челюстта.

92. Но сега за Божествения Промисъл, който е необходим за вас, ще ви приведа един пример – един разказ, който може да вземете за праисторическа легенда, защото събитията, които се разправят в него, са неимоверни, алегорични. Някои отнасят този разказ към времето на Соломона, но тия неща, които се споменават в разказа, се отнасят към много по-ранна епоха.

Разправят, че някога имало един много учен и умен цар, който разбира езика на всички животни: като събирал животните всяка година на събор, той ги учил, наставлявал ги и в края на краищата заключавал своята реч с думите: „Онова, което Господ е направил, никой не може да развали”. В един от съборите присъствали два големи орла, наречени „рока”; един от тях казал:

- Аз мога да разваля онова, що е Господ направил.

Царят казал:

- Много добре, докажи това фактически – и разпуснал събора.

В същата година се замъжила дъщерята на друг един цар, пак за царски син. Когато ги венчали и те се връщали от храма, радвайки се един на друг, спуснал се един от орлите, задигнал невестата, отнесъл я на един далечен остров и я свалил в гнездото си на едно голямо дърво. Младоженецът останал сам, без другарка, отчаял се и тръгнал да пътува. Качил се

на един кораб; след няколко месеца плуване корабът се разбил и вълните изхвърлили отчаяния пътник на същия оня остров, на който била отнесена другарката му. Започнал той да се оплаква на Господа: „Не стига ли ми, Боже, нещастieto, че изгубих жена си, ами сега да бъда изхвърлен на този пуст остров? По-добре да не бях се раждал!“ Жена му, която била в гнездото на същото дърво, под което младоженецът оплаквал съдбата си, чула, че плаче човек, слязла и като видяла, че е същият неин мъж, скрива го в гнездото. Когато наближило времето за следующия събор на животните, довеждат двата орла, вдигат гнездото с невестата и го занасят на събора. Царят започнал изново своята беседа и в края пак заключил с думите: „Коего Бог е направил, никой не може да развали“; тогава орелът се обадил пак:

- Аз развалих едно дело на Господа.

- Докажи – му рекъл царят.

Орелът, като разправил историята на сватбата, царят поискал да види невестата. Орелът извикал на невестата да излезе из гнездото. Но когато излязла тя, с нея заедно излязъл и младоженецът. Орелът като видял, че онова, което Господ направил, той не можел да развали, пръснал се от гняв. Под орела трябва да се разбира човешкият ум.

Ние казваме понякога път, не можем да развалим онова, що Бог е направил, да развалим формата на нещата, но в края на краищата нещата остават тъй,

както Бог Ги е наредил, а ние, като горделивия орел, в яда си се пукаме.

93. Сега ще предам накратко един разказ за един от светиите на древността, някой си Апио, който живял някъде в Африка. На този светия била дадена задача да примири всички животни, които живеели в местността, дето и той живял. Той прекарал цели 20 години в тази местност и постоянно се молел на Бога да го научи да разбира езика на животните. Апио съзнавал, че за да изпълни задачата си добре, непременно трябва да разбира езика на животните. Един ден той се разхождал в гората и чул силен рев на лъв. В този момент между дърветата излязъл един лъв с дигната нагоре лапа и се отправил срещу светията. Като го видял, Апио се взрял в лапата му и забелязал един голям трън, дълбоко забит в нея. Той решил да извади тръна, но преди да направи това, започнал да разговаря с лъва:

- Ще извадя тръна от лапата ти, но с условие, че няма да нападаш говедата и да ги ядеш. Ела да живееш при мене, аз ще се грижа за тебе като за свой брат.

Лъвът се съгласил на предложението на светията, който веднага пристъпил към операцията. Извадил тръна от лапата и повел лъва към дома си. Лъвът заживял братски с човека и станал негов ученик. След

известно време лъвът срещнал една крава в гората и казал:

- Ела с мене при моя господар, ще заживееш при него и ще се учиш на ново знание. Той ми извади трън от лапата и от благодарност аз живея с него в братски отношения. Ти ще му даваш млякото си, а той ще те храни.

Не се минало много време, около Апио се събра-
ло голямо общество от животни, които заживели по-
между си в мир и съгласие, по братски. По този начин
Апио изпълнил възложената му задача.

Като ученици вие трябва да прилагате любовта
си и към силния, и към слабия. Когато влезе трън в
крака на силния, и той става слаб. Човек е силен до-
тогава, докато любовта живее в душата му.

94. Някои от вас мислят, че великите идеи раж-
дат щастие в света. За пояснение на тази мисъл, ще
ви разкажа една легенда.

Един осиромашал германски принц искал да се
ожени за една красавица, но тя му казала:

- Аз съм жена с големи претенции, ще ми по-
строиш великолепен палат и, каквото ми се доще, ще
трябва да ми го набавиш; ако се съ согласиш на всичко
това, ще те взема; готов ли си?

- Готов съм на всичко, защото с тебе ще бъда
щастлив! – отговорил принцът.

Оженил се той и тръгнал да търси духове; намерил принца на гномите и му казал:

- Ожених се за една много взискателна жена и ми трябват много пари, ще можеш ли да ми послужиш?

- Мога, но с едно условие: за всяка кесия пари ти ще ми даваш по десет косъма от главата си.

- Достатъчно имам, ще ти дам повече.

- Не, само по десет ми трябват; всеки път, като дойдеш, но една торба злато ще вземеш.

„Е, осигурихме се – рекъл си той, – дойде най-после денят на щастието в моя дом.”

Започва той неделя след неделя, месец след месец да посещава принца на гномите, взема пари, дава косми. Минават се година, две, три, главата му оголява. Отива пак да вземе пари, но няма вече косми.

- Да ти дам друго нещо – му казал той.

- Не, косми ми трябват.

Само тогава той разбрал, че в тези косми се крие човешкия характер. Малките наглед неща той е по-жертвал уж за по-големи. Всеки косъм е благородна мисъл, жертвана за нищо и никакво. Ако имате в продължение на десет години такъв стремеж, вие жертвате всичко благородно от себе си и оставате една гола пустиня.

95. Един ден вие ще се намерите в положението на онази богата и скъперница госпожа, която имала

слуга, който, макар да получавал 60 лв., раздавал всичките си пари на бедните. Тя често му казвала:

- Не бивай толкова глупав, не си раздавай парите, защото ще ти трябват за черни дни.

Една вечер госпожата сънувала жив огън: вижда един много хубав палат, мраморна постройка – отличен.

- Чий е този палат? – пита тя.

- На твоя слуга.

- Ами такъв бедняк откъде има толкова пари да си построи този разкошен палат?

- Всичко, каквото има той, го изпраща, за да си съгради на онзи свят палат.

По-нататък тя вижда една малка колиба.

- Ами тази колиба чия е?

- Твоя е – ѝ отговорили.

Вие можете да сте много големи личности на този свят, но на онзи свят Господ ще ви съди по делата и ще ви отдаде заслуженото.

Не трябва да се заблуждаваме, но трябва да знаем истината, да поставим една рязка граница между Божественото и човешкото.

96. Туй е в първата епоха, през време на римската империя, в едно царство в Мала Азия някой светия се е подвизавал; 20 години живял като отшелник, самотен. Искал да има някое видение: да му се изяви

Христос. Хора отивали при него. Христос не се явявал, молил се той: „Господи, яви ми се или по един, или по друг начин, искам да те видя”. Молил се, плакал, молил се, плакал. И така в плача си се върнал в колибата си и казал: „Работих 20 години и Христос не ми се яви”. Но вечерта — към залязване, идва една мома. „Ха — ще кажете вие, — виждаме вече мисълта ви — пак една мома.” Мома е, но вие не знаете каква мома. „Христос ще му се изяви.” Нали? Приближава се отдалече, вижда този светия, че иде една женска фигура, че се приближава една жена: „Ей, Господи, това ли намери да ми пратиш?” Но като се приближила фигурата, той вижда, че лицето ѝ е само скули, тя страдала от проказа. В него се явява едно колебание: да я приема ли или не. Ако беше красива, хубава, стройна, с ония хубави очи — изкушение, щеше да бъде — дяволът ще дойде. Ще кажете: „Светия и хубава мома на едно място, в една стая да живеят, втасахме я!” А с тази прокажена мома Господ го изпитва. Той може да се зарази. Какво ще кажат хората? Но той казва на себе си: „Тази моя сестра, ще я приема”.

- Ела, сестро, при мене.

Взима я той, прегръща я, целува я, въвежда я в колибата си, стопля бърже вода, измива ѝ краката, нагощава я, нахранва я добре, отстъпва ѝ леглото си и цяла нощ бдял и плакал над нея и си казал: „Какви мъчности е имала тя”. На сутринта, като погледнал на нея, видял Христа в тази мома и моментално тя се

изгубила.

Сега Христос ще ви се яви в една отрупана със скули мома.

97. Случило се в България. По форма, във всичките му детайли, не мислете, че е тъй, както ще ви го опиша, но принципът, който ще вложи вътре, е верен. Един български младеж от Северна България, един от най-благородните младежи, които аз познавам, презимето му няма да кажа, но името му е Кирил, тъй се е наричал той (не българският княз). Свършил в странство с отличие, много благороден момък. Като се връща в България, спира се при един свой приятел, учител. Отива през летния сезон на курорт. При този учител имало едно малко момиченце, сираче на 10 години, но красиво, интелигентно и много умно. Между тях се породила известна симпатия, без лоши мисли. Той обичал да ходи към гората при едно хубаво студено изворче. Един ден, като отивал на това място, и малкото момиченце взело стомничката си и отишло след него. Там той, без предумисъл, се навел и целунал туй малко момиченце. Като се изправил той, тя го попитала:

- Ти как ме целуна – като брат, като сестра или като предател? Как ме целуна ти, с целувката на брат, на сестра или с целувката на предател? Как? Да кажеш сега. Ти направи една лоша постъпка, защото

майка ми, като умираше, ме повика при себе си и ми каза: „Никога да не позволиш на мъж да те целуне, докато не се ожениш”, а сега ти оскверни в мене този обет.

Питам сега, де е лошото. Сега той на мене раз-
правяше:

- Досега не съм решил този въпрос с каква целув-
ка съм целунал.

Някой казва: „Да те целуна”. Казвам: „Като брат,
като сестра или като предател ще ме целунеш?” А
сега светът е пълен с предателски целувки от единия
край до другия. И мъже, и жени са покварени от тези
предателски целувки. Разбирате ли? Следователно
това още не значи, че целувката е нещо лошо, тя е
благородна, но въпросът е – как се дава. Когато ние
се приближим към този акт на целуване, то е най-
възвишеното, то е свещено и целувката трябва да се
даде най-после.

В Божествения свят целувката всякога ангажира
човека с всичкия му живот.

Следователно, когато Божественият Дух дойде
във вас, всичките ваши постъпки, всичките важи
действия, целувки, трябва да бъдат отмерени; от ця-
лото ви сърце трябва да диша една Божествена благо-
дат, тя да лъха от вас.

98. За бъдеще истинският певец ще пее не на хо-

рата, той ще пее на дърветата. Сега може да ви кажа нещо, което е от „Хиляда и една нощ“.

В древността имало един ученик, който изучавал окултните науки, избрал музиката за своя специалност. Отива при хората, никой не иска да го слуша. Учителят му казва:

- Иди пей на хората!

- Не ме слушат.

- Ако хората не те слушат, иди пей на дърветата. Дърветата са най-добрата публика, ще те слушат.

Той отишъл и пял на дърветата. След това дошъл един голям вятър, зашумели дърветата: „Шу-шу-шу“.

- Това е ръкопляскането – казал учителят му. – То е ръкопляскането на вятъра. Дърветата се въодушевяват от твоето пеене.

Първия път като отишъл, имало шу-шу-шу... Като отишъл втори път, нямало шу-шу-шу, всичко било тихо. Попитал го учителят какво имало при второто пеене, той казал, че имало тишина. Учителят казал, че дърветата мислят: „Този човек веднъж пя на нас, ние само казахме шу-шу-шу, не го нахранихме, нищо не му платихме“. Сега дърветата започнали да мислят какво да направят с този певец, който за пръв път дошъл на дърветата да дава концерт. Те започнали да мислят как да му се отплатят. Всичките мълчат, нищо не казват. Третия път като отишъл да им даде концерт, всички дървета проговорили, казали: „Бра-

во!” Третия път не ръкопляскаат, не мълчат, но казват браво. Върнал се той при учителя си и му казал, че дърветата му викали „Браво, браво, браво!”

След като викат дърветата браво, какво придоби певецът? Най-първо, имаше шу-шу-шу, после мълчание, а сега – браво. Вие, ако бяхте певец, какво щяхте да направите? Тогава, на четвъртия път като дошъл да направи концерт, излязъл един старец с брада и казва:

- Ти, синко, на тия дървета направи голяма услуга. От тези дървета излиза един нектар, от който хората имат нужда. – Завежда го при едно дърво, напълва му едно шишенце, казва: – Иди да го продадеш.

Казвам, докато не държите четвърти концерт на дърветата, старецът няма да дойде. Най-първо, ще има шу-шу-шу, после ще има мълчание, след това – браво и най-после ще дойде старецът. Нектара трябва да извадите, който съществува в тия дървета.

99. Прави разбирания се искат от хората!...

Един английски археолог намерил една монета, върху която имало ценни надписи, но понеже била зацапана, не могло да се прочете какво е било написано. Като човек на удобствата, той не си направил труд сам да я изчисти, но я дал на слугата си, той да свърши тази работа. Слугата взел монетата, погледнал я от едната и от другата страна, и си казал:

„Навярно господарят иска така да я изчистя, че да светне, да види каква е монетата”. Той се заел грижливо да я чисти и като видял, че монетата светнала, понеже била златна, радостно я занесъл на господаря си и казал:

- Господарю, много добре изчистих монетата. Цялата свети!

Археологът погледнал монетата и със съжаление казал:

- Да, ти си я изчистил повече, отколкото трябва, изтрил си и написаното върху нея. Монетата беше ценна не толкова като чисто злато, но като написана. Писаното върху нея я правеше ценна.

Съвременните хора правят същата погрешка, каквато слугата на археолога е направил. Като искат да изправят една своя характерна черта, те усилено търкат своя характер, докато светне. Като светне, те се радват, че са чисто злато, но с туй заедно те са изтрили онова, което Бог от създанието им още е написал върху тях. След това, радостни и доволни, те отиват при Господа да покажат, че са чисти и светли. Но за Господа не е важно да види, че сте направени от чисто злато. Той знае това. За Него е важно написаното върху златото. По-добре е за човека да отиде при Господа като грешник, със своите слабости, отколкото да се яви чист, светнал, без никакво съдържание в себе си, без нищо написано. Щом е дошъл на земята, човек трябва да бъде доволен от написаното върху

него. Това не значи, че той сам трябва да пише върху себе си, но да запази онова, което първоначално Бог е написал в душата му.

... Красиви неща има написани върху вас. Не ги заличавайте. Трябва ли ученикът да заличи знанието, което е придобил от своя учител? Ако рече да заличи знанието, което учителят му е предал с любов, това показва, че той е дал място на гордостта в себе си. Гордостта е една от непотребните частици в неговата монета. Тя трябва да се заличи, а не знанието.

100. Ще ви дам сега един пример.

Човек трябва да използва науката като едно магаре. Тръгнал един пътник и си подкарал магарето. Той бил много набожен, турил си една много тежка раница на гърба и я носил, а магарето вървяло свободно. Среща той един мъдрец и му казва:

- Дотегна ми живота. Всичко това си нося на гърба.

Мъдрецът му казал:

- Защо караш магарето?

И си отминал. Този казва:

- Аз му казвам: „Дотегнал ми е живота”, а той ми казва: „Защо водиш магарето”?

Върви той по-нататък, среща го друг мъдрец и на него казва:

- Дотегна ми, не се носи така товарът?

Вторият мъдрец му казал:

- Купи си самар на магарето.

И отминал и той.

- Аз – казва – му казвам: „Тежка ми е раницата на гърба”, а той казва: „Купи си самар на магарето”.
Хм?

Най-после го среща и трети философ и на него му казва:

- Дотегна ми живота!

- Натовари магарето!

И аз ви казвам на вас: натоварете магарето.

После той среща и четвърти мъдрец и той му казва:

- Не само това, но качи се и ти на магарето отгоре!

101. ... Вие приличате на онзи ученик, който отишъл при своя индуски учител да го пита как трябва да живее, за да има успех в своята работа. Учителят му отговорил:

- Ще излезеш на пътя и ще срещнеш един офицер, който се готви за бой. Ти ще му удариш една плесница. После ще продължиш пътя си и ще срещнеш един брамин – и на него ще удариш една плесница. Най-после ще срещнеш един адепт. И с него ще постъпиш по същия начин.

Ученикът изпълнил всичко, което го посъветвал

учителят му. Ударил една плесница на военния, който веднага се обърнал към него, ударил му две плесници и го повалил на земята. По-нататък срещнал брамина, който си правил молитвата. Ударил и на него една плесница. Браминът, по стар навик, вдигнал ръка да го удари, но като се сетил, че живее по новия закон, спуснал си ръката надолу, без да го удари. След това отишъл при адепта, който съзерцавал нещо. Ученикът ударил и на него една плесница, но адептът нищо не усетил, толкова бил вдълбочен в мисълта си. Ученикът се върнал при учителя си и разказал как изпълнил съвета му. Тогава учителят отговорил:

- За да успяваш в живота си, бъди като адепта. Както и да постъпват с тебе, дръж мисълта високо. Ако бъдеш като военния, ще изразходваш повече енергия, отколкото трябва. Това значи да живееш по Мойсеевия закон. Да бъдеш като брамина, това значи да мислиш по нов начин, а да живееш по стар. Новото трябва да стане плът и кръв. Бъди като адепта, който стои далеч от дребнавостите и разправиите в живота.

102. Един познат ми разказваше следното:

За убежденията, които имах, ме затвориха в домашен арест, като ми казаха, че ако излезе вън от къщи, ще ме убият. Това се продължи цяла година. По едно време взех да си мисля: Да поддържам ли убежде-

нията си, или да се откажа. Ако държа на убежденията си и изляза от къщи, ще ме убият. Ако остана още под арест, оризището ми ще пропадне. Намирам се пред дилема, не зная кое от двете положения да избира. Отвътре нещо ми казва: „Откажи се!“ – Не мога. „Оризът ще пропадне.“ – Да става, каквото ще. Ако оризът не загине, аз ще загина. В такъв случай, предпочитам оризът да отиде, а не аз. Най-последно, реших твърдо да не се отказвам от убежденията си. Какво стана през лятото? – След дълга суша, падна проливен дъжд точно над моето оризище и напои добре ориза. Нея година моето оризище даде най-добър плод. Съседите си казваха: „Чудно нещо! Този човек е затворен, не може да наглежда оризището си, а то даде най-много и най-добър плод“. Онези, които искаха да ме убият, си казваха: „Праведен е този човек! Дъждът напои само неговото оризище. Ние, които минавахме за добри хора, нашите оризища изсъхнаха“. Казвам: това е една от редките опитности. Тя не се повтаря. Редки опитности се дават само на оня, който устоява на своите убеждения. За да има такава опитност, той трябва да бъде изоставен от всички, да бъде сам със себе си.

103. Друг един познат разказваше:

Намирам се в чужд град, с един лев в джоба, и се чудя как да се справя с този лев. Най-последно си каз-

*“Кажи една добра, блага дума на човека
и Божието благословение ще потече...”*

Учителя

Благословение

вам: ще купя на децата малко хляб, а за мене все ще намеря някъде работа. В това време право към мене иде една просякиня и ми иска помощ. Толкова богати къщи отминала, а при мене се спира да ѝ помогна. Отвътре нещо ми каза: „Ако ѝ помогнеш, и на тебе ще се помогне. Ако не ѝ помогнеш, и на тебе няма да се помогне”. Помислих си да разваля лева, че и на мен да остане малко. Нещо ми казва: „Ако ѝ помогнеш с цяло, и на тебе с цяло ще се помогне”. Изпаднах в борба, но си казах: „Ще ѝ дам целия лев. Като не върви на човека, не върви”. Жената взе лева и каза: „Бог да те благослови!” И наистина, до вечерта още работите ми се оправиха.

Казвам: Този човек си върви, но никой не подозира каква борба става в него. Той има вяра, убеждение, но се бори.

Убеждение трябва да има човек! Досега аз не съм намерил изключение от този закон – който е постъпил съобразно Божия закон, да не се оправят работите му.

104. В средните векове, един от холандските крале щял да плати с живота си, благодарение на своята крива мисъл. Един от придворните му, голям ласкател, винаги ласкаел краля. Казвал му:

- Ти си единственият човек в света, пред когото всичко отстъпва. И природните стихии отстъпват

пред тебе. Достатъчно е да кажеш една дума, за да ти се подчинят.

Един ден кралят заповядал да му построят дворец на брега на морето, отблизо да се люби на неговата красота. При една буря кралят излязъл с трона си на самия бряг, да наблюдава как бушуват вълните. Придворните били около него и като виждали как вълните се надигат и удрят брега, съветвали краля да отстъпи от мястото си, да не го завлекат вълните. Той не слушал никого. С вдигната нагоре ръка, той казвал:

- Заповядвам на вълните да отстъпят навътре!

Никакъв отговор. Морето все повече бушувало.

- Ваше величество – говорили придворните, – Вие трябва да отстъпите.

Най-после той ги послушал. Отдръпнал се навътре в сушата и така се спасил.

105. Бог е помислил всичко за мене, но аз трябва да бъда умен, да намеря това, което е определено за мене и да го използвам правилно. Това не значи, че в света няма помисъл, но ти, като човек, като разумно същество, трябва да действаш правилно. Вървя с един религиозен и край нас минава една кола. Той казва:

- Сега Бог ще каже на коларя да ни вземе.

- Възможно е, но може и да не ни вземе.

Коларят минава край нас, казва ни „Добър ден” и си отминава.

- Чудно нещо! Този колар не слуша Господа.

- Не, други хора са го пазарили, той не е свободен.

След това минава друга кола. Религиозният казва:

- Тази кола ще ни вземе.

Обаче и тази кола минава и заминава, без да ни вземе.

- Чудно нещо! И този не слуша Господа.

Минава трета кола, спира се, религиозният казва:

- Ех, най-после послуша Господа.

Коларят пита:

- Имате ли пари?

- Нямаме. За Господа!

- Аз се нуждая от пари, не мога да работя за Господ. И на мене Господ не дава току-тъй.

- Знаеш ли какво те чака на онзи свят?

- Не искам да зная за онзи свят. Аз мисля за този свят. Като отида на онзи свят, тогава ще мисля. Ако имате пари, ще ви кача на колата.

Най-после аз постъпвам умно. Изваждам една звонкова монета и казвам:

- Коларя, когото срещнем сега, той ще изпълни Божията воля.

Той отдалеч ни вижда, съглежда монетата и каз-

ва:

- Заповядайте на колата?
- Най-после духът влезе в този колар.
- Не, аз вкарах златния дух в него.

106. Един брат разправяше опитността си с едно малко дете. Майката оставила детето при него и отишла на работа. По едно време детето започнало да плаче. Братът искал да го успокои, но като не могъл, почнал да му подражава: детето плаче, и той плаче. Детето погледнало към брата, засмяло се и казало:

- Много плачеш, бе!

Така то утихнало. По-добре да плачеш с човека, отколкото да го утешаваш.

107. Един познат ми разказваше своята опитност. Върви той един ден в гората. Среща го един апаш и му казва:

- Стой, дай кесията си!

Апашът мислел, че е попаднал на богаташ. Моят познат не се уплашил. Извадил кесията си и започнал да отваря всичките преградки – нямало нищо. Апашът го погледнал и казал:

- Хайде, върви си. Друг път да носиш пълна кесия.

Какво ще му иска? Беден е човекът, нищо няма.

Грябваше ли да се спре, да морализира и възпитава апаша? Отваря кесията си, показва му я и си заминава.

Казвам: Не се подпушвай. Имаш едно желание, не го подпушвай. Не реагирай в себе си. Не мисли, че със сила можеш да измениш нещата. Бъди готов повече да отстъпваш, отколкото да воюваш със себе си. Не си противодействай. Това е закон, който Христос изказал със стиха: „Не се противи на злото!”

108. Казвам: Всички се нуждаете от трезва мисъл, за да разрешавате задачите си правилно. Вчера дойде една млада сестра при мен, да иска съвет какво да прави със своя възлюбен. Той я наругал, казал ѝ обидни думи и тя не знае как да постъпи с него. Казах ѝ:

- Без да го морализираш, ще му напишеш едно хубаво писмо. Ще му пишеш: „Представи си, че си на моето място и аз те наругая. Как би постъпил ти? Както постъпиш ти, така и аз ще постъпя с тебе”. Не давай никакво заключение в писмото си. След това чакай отговор. Не се обиждай, но напиши това писмо заради Господа.

Като слушах сестрата да се оплаква от своя възлюбен, аз се усмихвах, но влизах в положението ѝ. Това не я обиди, защото знае, че я разбирам.

109. Един наш познат разказваше своята опитност.

От 12 години съм вегетарианец. Един ден влизам в една гостилница и ми замириса приятно на момици. Много обичах момици. За момент забравих, че съм вегетарианец. Сядам пред една маса и поръчвам на гостилничаря да ми донесе готвени момици. Той донесе една чиния и я сложи пред мен. Веднага се сепнах, сетих се, че не ям месо и си казах: „Чудно нещо, какво щях да направя! Скъпо щях да платя яденето на момици”. Извиках гостилничаря и казах:

- Извинете ме, връщам яденето, не съм разположен.

Платих яденето и излязох. Вървя по улиците и си мисля: „Не съм станал още вегетарианец”.

110. Един американски професор завел жена си на една интересна сказка за електричеството. Сказчикът разказал за металите като добри проводници на електричеството. Той направил няколко опити, с които доказал, че ако електричеството минава през такива проводници, по никой начин не може да падне гръм върху големи здания. Жената на професора слушала внимателно цялата сказка и, като впечатлена, дълго време не могла да се освободи от думите на сказчика. Една нощ, в съня си, тя чула някакъв шум в

стаята, където спали и веднага събудила мъжа си.

- Какво има? – запитал професорът.

- Гръм пада!

Той започнал да търси в стаята коя е причината за шума, но жена му тревожно казала:

- Не се докосвай до стола! Не се приближавай до камината? Стой настрана!

Така тя разкарвала професора цяла нощ и не го оставила да спи. Гръм щял да падне и да го убие! Какво било учудването на професора, когато отворил прозореца и видял, че небето било ясно, чисто, атмосферата тиха и спокойна, без никакво електричество.

В това време по улицата минавала кола, която вдигала шум, но в главата на жената се преплитали впечатления за атмосферното електричество и гръмотевици, от които не могла да се освободи. Като се успокоила, професорът казал:

- Съжалявам, че те водих на сказката. Развали ми съня.

111. Една госпожа разказваше своята опитност. Мъжът ѝ пиел. Тя имала пари в банката. Понеже се страхувала да не би той да извади парите и да ги изпие, тя се обърнала към един свой чичо за съвет. Той ѝ казал:

- Вместо да живееш със страх за парите, по-добре

ги дай на мен да оженя дъщеря си. Един ден ще ти ги върна.

Тя се съгласила. Когато поискала парите си назад, той казал:

- Не е ли по-добре, че ожених дъщеря си с твоите пари, отколкото да ги изпие мъжът ти.

Докато се страхувала от мъжа си., чичо ѝ я изиграл.

Често и вие изпадате в положението на тази жена: вместо да спасите нещо, вие го изгубвате. В края на краищата излиза едно и също. Или мъжът ти ще изпие парите, или чичо ти ще те изиграе. Ако момата е щастлива поне в женитбата си, парите са отишли на място. Обаче, тя не била щастлива. Мъжът ѝ я биел по три пъти на ден.

В случая, по-добре беше... Добре е и момата да получи парите, но да беше поне щастлива. Това са изводи. Какъв смисъл има да дам пари на една мома и тя да бъде нещастна. Какво са допринесли моите пари? Всяка жертва, която правим, трябва да даде добър резултат, да ни ползва. Всяка жертва, която не ни ползва, е безпредметна.

112. Една княжеска дъщеря имала всичко на разположение. Липсвало ѝ само кукувиче перо. Най-после, донесли ѝ кукувиче перо, но ѝ взели всичкото богатство. И останала тя само с кукувичето перо. Не-

щастие то ѝ се състояло в това, че тя не знаела какво нещо е кукувиче перо, затова толкова силно го желала. Като го видяла, разбрала грешката си. И сега току питате: Защо сме нещастни? Отговарям: От кукувичето перо. — Защо сме невежи? — От кукувичето перо.

113. Един беден руски княз се оженил за една красива мома, която очаквала от него щастлив и богат живот. В началото той я прегръщал и целувал, но нищо не внасял. Най-после тя огладняла и казала:

- Хляб искам! Не се живее с целувки и прегръдки.

Ти имаш право да целуваш и прегръщаш жена си и децата си, ако носиш хляб. Щом не носиш хляб, нямаш право да целуваш.

114. Един американски проповедник отишъл в един град да проповядва. Прекарал там три месеца, проповядвал всеки ден и когато свършил работата си, останал учуден, че никой не му благодари — не чул една похвала, една благодарствена дума. Крайно разочарован, той напуснал града. Докато чакал влака, той видял клисаря с плик в ръка да тича към него.

- Какво има?

- Не сте платили за осветлението на салона. Ето

сметката!

Казвам: Днес много проповядват, но малцина плащат за осветлението на салона. Те очакват благодарност, но като не получат, разочароват се. Едно е важно: Ще проповядваш и ще дадеш на хората същественото, без да очакваш нещо от тях. Важно е да проповядваш на хората своите светли идеи. Дали те ще бъдат доволни от това, или не, то е тяхна работа.

115. Разправят един действителен случай с един виден професор в Европа. Той бил много съсредоточен в работата си, но по едно време студентите забелязали, че както преподавал, изведнъж мисълта му се отклонявала; той се спирал, замислял се нещо и прекъсвал връзката на мисълта си. Студентите забелязали, че това ставало всякога, когато в аудиторията присъствала една млада, красива студентка. Може и да е било съвпадение, но студентите проследили и се уверили, че когато студентката е в аудиторията, професорът се борил със себе си, разсейвал се, а когато тя отсъствала, той бил пак тъй съсредоточен, както и преди.

Казвате: Какво отношение може да има между студентката и този професор? Тя мислено възпитава професора и го пита: „Можеш ли да ми кажеш нещо по любовта? Развий ми някоя лекция за любовта”. Професорът казва: „Не му е времето сега. Има други

теми, които трябва да се развият сега”.

116. Един американски проповедник се качил на амвона да държи проповедта си, която научил добре наизуст. Той всякога носел бележките си и от време на време поглеждал в тях, за да не забрави нищо. Обаче, този ден той забравил бележките си у дома, но въпреки това се чувствал уверен в себе си, затова не изгубил присъствието на духа. Той започнал добре проповедта си, помнел всичко. По едно време вратата се отворила и в стаята влязла дама с черни очила. Като погледнал към нея, проповедникът забравил всичко, не могъл да си спомни какво трябва да говори на слушателите си. Спрял се за момент и решил да се извини, че не е разположен и не може да продължи проповедта си. В това време обаче, в стаята влязъл млад, красив момък. Проповедникът погледнал към него и, за чудо, проповедта му изпълнявала в съзнанието така ясно, като че била написана на книга. Зарадван от това щастливо стечение на обстоятелствата, той продължил проповедта си. — Коя е причината за прекъсването и за възстановяването на проповедта му? — От научна гледна точка, това се обяснява с хармоничното и дисхармонично влияние върху силите в организма на проповедника, и той се объркал, забравил всичко, което знаел. Младият момък му подействал хармонично.

117. Преди няколко дни дойде при мене една 30-35-годишна светска жена, която ми разказа как в най-ранната си възраст почувствала трепета на любовта, но в скоро време се разочаровала. Изгубила вяра във всички хора. Била едва на 17-годишна възраст и в нея бушувало недоволството и скръбта. Тя се оплакваше и казваше, че не ѝ се живее вече, много нещастна се чувствала. Аз ѝ казах:

- Имам една теория. Според моите изчисления, най-късно 20 години след тези изживявания, в тебе ще стане един преврат и това, което си чувствала тогава, пак ще го почувстваш. Само по себе си, то ще дойде.

След известно време тя дойде една неделя на беседа и след това ми каза:

- Ида при тебе не с онази скръб, както преди шест месеца. Нещо трепна в мене, по особен начин, в още по-красива форма и добих вече вяра в хората.

Казах ѝ, че това, което ѝ говорих, сега стана. Закон е, някои неща след 20 години се повтарят. Предупредих я да бъде сега умна, да не изгуби този трепет на сърцето, защото пак след 20 години то ще се повтори. Всичко, което става, не е произволно. Не мислете, че животът е произволен, механичен. Той върви по известни разумни закони.

118. Американският проповедник Муди имал обичай да си служи в проповедите си с примери от живота на хората. Един ден той си послужил с пример от ежедневиия живот и отношения в семействата, като изнесъл лошите отношения между мъжа и жената. Един от слушателите се засегнал от тоя пример, и като се върнал у дома си, сърдито казал на своята жена:

- Как не те беше срам да се оплакваш от мене на проповедника? Ето, той изнесе нашия живот пред цялото събрание.

Всъщност, жената не се е оплаквала на проповедника, нищо не му е казвала. Това е пример, който се отнася до много семейства, а не само до едно. Проповедникът има право да говори и за обикновения човек, както и за адепта. Трябва ли да помислиш, че и ти си адепт?

119. ... И младият, който иска да се жени, за да бъде щастлив, също се заблуждава. Той ще бъде толкова щастлив, колкото и английският реформатор Йоан Веслей. Оженил се за една добра християнка, която на другия ден още му казала:

- Сега вече аз заповядвам. Няма да се срещаш със сестри, да им проповядваш! Тук аз съм сестра, мене ще слушаш?

На третия ден след сватбата си, той казал на сво-

ите приятели:

- Не струва човек да се жени!

Той си казвал: „Наистина не трябва човек да се жени за сестра, която има предвид само себе си и своето щастие”. Какъв повод имала тази жена да се съмнява в един велик реформатор?

Често и религиозните хора, като повярват в Бога, започват да се съмняват и да изискват от Него това, както жената на Йоан Веслей. Понякога те казват на Бога: „Искаме да обръщаш внимание само на нас, с нас да се занимаваш”. Имат ли право да се съмняват в Бога и да изискват от Него това, което искат от човека?

120. Тук имаме един брат бояджия, за когото ще кажа нещо, но да не се обижда. Той е умствен тип. По едно време дойде в дома ни на ул. „Опълченска” № 66, да работи. Даде му се една работа, но той я остави наполовина, не я завърши. Реши да замине за Варна и напусна работата. По устройство на лицето и черепа, той се отегчава от големи работи. За него са малките работи, докато започне една работа, да я свърши. Той обича разнообразието, не може да се наеме за работа, която ще продължи цяла година. Мнозина от вас имат характера на този брат. Ако им се даде една голяма работа, скоро ще се отегчат, ще ги хване огън и ще я напуснат. Те стават негативни, искат повече да

възприемат, по-малко да дават.

121. Вчера се чуваше крякането на един петел, готвеха се да го колят. Казвам на един брат:

- Откупи този петел.

- Нямам пари. Аз сам имам толкова дългове, че не мога да се движа свободно из града.

- Твоята работа е лесна. Можеш да отложиш плащането на дълговете си, а петелът не може. Той ще плати с живота си.

Както и да е, откупихме петела. Ще кажете, че животът на петела не е важен, той е низше животно, няма знания, не страда много. Вярно е, че животните страдат по-малко от хората, но придобивките и богатата на хората са по-големи. Положението на животните е въпрос, който очаква разрешение от хората.

122. Един млад българин отишъл в странство да се учи. Като се върнал, той казал на баща си:

- Татко, аз мога да ти докажа, че единицата е равна на двойката.

- Можеш, синко, чудни работи има в света. Аз съм прост човек. Докажи ми това на опит. – След това бащата се обръща към жена си и казва: – Нашият син ще докаже, че една кокошка е равна на две кокошки.

- Добре, ще заколя една кокошка, ще я сложа на

масата и ще чакам синът да докаже това, което е научил.

Башата казва:

- Хайде, синко, ако можеш да докажеш, че една кокошка е равна на две кокошки, нашата работа ще тръгне напред.

Синът започнал да развива своята философия, но бащата и майката нищо не разбрали. Бащата казал:

- Много добре, синко. Сега аз ще направя опита. Половината кокошка ще задържа за себе си, другата половина за майка ти, а за теб ще остане втората кокошка.

123. Една майка имала само един син. За да го изучи, тя работила тежка работа: прала, тъкала, копала. Като свършил гимназия, той казал на майка си:

- Ти си проста жена.

Тя му отговорила:

- Докато работих с мотиката и ти дадох образование, бях добра. Сега съм проста, но като дойдеш друг път на земята, ще ти дам мотиката, и ти да копаеш.

В природата съществува следният закон: Който престъпва закона на любовта, турят му мотиката на рамо и го пращат на работа. Това показва, че идат лошите условия на живота. Всяко недоволство, неразположение, гняв водят към мотиката на живота.

124. Пътувах пеш с един приятел до Бургас. Минавахме през Камчия. В това време заваля силен дъжд. Трябваше да се прегази реката, а водата беше до колене. Мислим, какво да правим. Казаха ни да се върнем назад, опасно е да се мине реката. В това време се зададе един каруцар със здрав, хубав кон. Казвам на приятеля си:

- Помоли каруцаря да вземе в колата си поне велосипеда. Ние ще запретнем крачолите си и ще вървим след колата, защото не знаем пътя. Ще си платим за велосипеда.

Като видяха, че се обръщаме за услуга към каруцаря, казаха ни, че той е лош човек, на никого не услужва. Обаче, на молбата ни, каруцарят се усмихна и отговори:

- Как може да взема велосипеда, а вас да оставя? Качете се на колата!

Той ни заведе в селото, в своята къща, където се нахранихме и си починахме. Там и ношувахме. На сутринта той ни изпрати четири километра вън от селото. Разделихме се с него приятелски.

Братът ме пита как стана, че каруцарят ни услужи.

Закон е: Когато събудиш Божественото естество в човека, той всякога е готов на услуги. Ние се обърнахме към Божественото в него и казахме: „Ти си господар, може да направиш, каквото пожелаеш“.

Ако бяхме му казали, че е длъжен да ни послужи, той щеше да каже: „Намерете си друга каруца”.

125. Ясновидката Кортеза казваше верни неща, но без икона тя не можеше да се съсредоточи. Ще сложи иконата пред себе си, ще прекади с тамян и след това започва да говори.

Един ден Кортеза ми разказа една своя интересна опитност. Дошъл при нея един човек, искал да му каже нещо. Тя сложила иконата пред себе си, прекадила с тамян, но нищо не видяла. Моли се, движи се натук-натам, дано чуе нещо – пак затворено. Тъкмо се готвела да каже, че нищо не се открива, изведнъж гледа към иконата, ръката на св. Богородица се движи. Тя разбрала какво искат да ѝ кажат. Обърнала се към дошлия с думите:

- Ти имаш лош навик, обичаш да вдигаш ръка, да биеш. Така биеш и жена си, но трябва да се откажеш от тоя навик. Ти си волева натура, енергичен си, можеш да се въздържаш.

Много неща му казала тя, но след като видяла отражението върху иконата.

(Бележка на съставителя: Кортеза е открила аязмото с лечебна вода в с. Момчиловци, Смолянско)

126. Представете си, че една млада мома се влю-

била в млад, красив момък и желае да се ожени за него. Обаче, оказва се, че той извършил някакво престъпление, за което го осъждат на обесване. По някакво щастливо стечение на обстоятелствата, по това време една княжеска дъщеря се влюбила в този момък. Тя му казала, че баща ѝ има власт да спаси живота му, но това може да стане, ако той се съгласи да се ожени за нея. Само при това положение тя е готова да помоли баща си да го освободи от бесилката. Момъкът се намира пред дилема: ако отговори на княжеската дъщеря, ще спаси живота си, но ще изневери на своята възлюбена. И възлюбената му преживява голяма борба: ако не го отстъпи на княжеската дъщеря, бесилка го чака. Ако си пожертва своето лично благо, животът му ще се спаси. Как трябва да постъпи неговата възлюбена? Ще кажете, че тя трябва да се пожертва. Наистина, ако се пожертва за него, това показва, че тя е разбрала закона на жертвата. Тя предпочита той да живее, макар че ще се ожени за друга. Достатъчно е от време на време да го среща и да се радва, че е жив.

Всеки човек преживява подобна борба в себе си, която може да се реши само чрез закона на жертвата. За предпочитане е човек да страда, но да спаси някое свое възвишено чувство или някоя възвишена мисъл от смърт, отколкото да избегне страданието и да лиши от живот едно Божествено чувство или една Божествена мисъл.

127. Един беден и нещастен човек тръгнал по света да търси щастието си, но никъде не го намерил. Най-после, окъсан, обезсърчен и отчаян, той тръгнал назад за родното си място. Един ден той срещнал на пътя си човек, богато облечен, но куц с двата си крака.

- Къде си тръгнал, човече? – запитал го бедният.

- Търся добри хора по света. Ето, уморих се много, не мога вече сам да ходя. Ще седна тук да си почина и да си поприказвам с тебе. Ти откъде идеш?

- Ходих да търся щастието си, но не можах да го намеря. Връщам се отчаян от неуспеха си.

- Твоето щастие е близо до тебе.

- Как? Къде е то?

- Ако ме вземеш на гърба си и ме занесеш в дома си, щастието ще ти се усмихне.

- Не вярвам вече. Колко хора са ме яхали, но нищо не придобих. Гърбът ми знае колко хора съм носил и какво съм постигнал.

- И това е възможно. Тия хора не са знаели как да те яхат. Пък и ти не си разбирал кого трябва да носиш на гърба си и кого не. Аз съм човек, който знае как да се качва на гърба на ближния си и как да му благодари. Твоето щастие е в моите ръце; каквото пожелаеш, ще го получиш.

128. Ще ви приведа примери из живота, да видите, че наистина при доброто се изразходва повече енергия, а при злото – по-малко. Представете си, че работите десетина години неуморно в областта на изкуството, науката или на някой занаят. Вие изразходвате енергия, мисъл, време и едва след много години можете да спечелите стотина хиляди лева. Обаче, ако някой апаш намисли да вземе спечелените ви пари, в една нощ може да реализира желанието си. Той става богат в няколко часа, без много труд и работа, без разходване на много енергия. В богатство, спечелено по бърз начин, действат силите на злото. В богатство, придобито по честен и бавен начин, действат силите на доброто.

За предпочитане е човек да работи със силите на доброто, отколкото със силите на злото.

129. Ако апаш нападне богат човек и го обере, това се счита за престъпление. Но, ако апашът види, че богатият се дави и той веднага се хвърли във водата да го спасява, взима торбата с парите от ръката му, изважда го на брега и бяга с парите, това не е престъпление. – Защо? – Ако не беше взел торбата с парите от ръката на богатия и я хвърли на брега, богатият щеше да се удави. Престъплението не е в това, че го е освободил от тежката торба, но в задигането на торбата с парите. Апашът обаче разсъждава

по друг начин. Той казва:

- Ако не бях сграбчил торбата от ръката на давящия и не бях я хвърлил на брега, той щеше да се удави. Аз спасих живота му, който струва не една торба, а много повече. При това, в дадения случай, само аз можах да спася богатия човек. Аз взимам торбата с парите като възнаграждение за своя труд. Без мене и човекът, и торбата щяха да бъдат на дъното на морето.

Ще кажете, че апашът трябваше да чака богатия сам да му благодари. Апашът не мисли така. В случая той е господар на положението и решава въпроса според своето разбиране. ...

Какво е положението на апаша, който спасил давящия се, но задигнал парите му? Богатият, който е спасен от смърт, иска да го види, да му благодари. Обаче апашът бяга от него, не иска да го срещне, защото задигнал парите му. С това той се лишава от възможността да срещне една признателна душа и да свърже с нея приятелство. Той трябва да бъде готов, да изправи погрешката си.

130. Двама парализирани лежали няколко години в една болница, в Южна Америка някъде. Лекарите се произнасяли за тях, че са неизлечимо болни. Един ден в болницата влязла една боа. Като я видели, слугите започнали да я гонят. Тя успяла да се скрие в

стоята, дето лежали двамата паралитици. Като я видели, те се уплашили толкова много, че забравили болестта си и избягали вън от болницата. Те едва сега се убедили, че могат да ходят и си казали: „Това, което лекарите не можаха да направят, боата можа да го направи”.

131. Едно време, когато Господ създал животните, всички се изредили при Него да му се представят. Дошъл ред и на лъва. Той се въоръжил и тръгнал на път. Като вървял, чул жално бръмчене. Погледнал нагоре, видял високо някъде на едно дърво пчеличка, здраво омотана в паяжина.

- Моля ти се, ти си един от големите юнаци – казала пчеличката, – помогни ми да изляза от тази мрежа. Може да дойде случай и аз да ти помогна.

Лъвът си помислил: „Ако се отбия от пътя си да помогна на пчеличката, ще изпусна определеното време да се представя на Господ”. Въпреки това той се отбил от пътя си, посегнал с лапата си към паяжината и освободил пчеличката. В този момент в лъва се създала една черта на благородство. Той пожертвал своето благо да се представи на Господ, за да спаси пчелата. За тази жертва Бог го възнаградил – произвел го цар на животните. Жертвата, която лъвът направил, за да спаси пчелата, го издигнала като цар над животните... Сегашният лъв е изопачил характе-

ра си... Обаче, лъвът, създаден от Бога, се отличава с голямо благородство.

132. Преди няколко години срещнах един колар, който караше кола, впрегната с биволи, но силно натоварена. Пътят беше стръмен, постепенно се издигаше нагоре. Биволите едва влачеха колата след себе си. Селянинът немилостиво ги биеше. Той ги удряше с пръчка върху гръбначния стълб. Обаче, колкото повече ги биеше, толкова повече те упорстваха, не искаха да вървят. Като наблюдавах това нещо, аз се спрях и казах на селянина:

- Представи си, че си войник, участваш във войната и те хванат пленник. След това турят на гърба ти товар от сто килограма тежест и те заставят да го изнесеш на известна височина. Какво ще правиш с този товар?

- Ще кажа, че не мога да го нося.

- Ти ще кажеш, че не можеш да го носиш, но никой не влиза в положението ти. Щом не можеш да носиш, пръчката ще играе върху гърба ти, както ти постъпваш с воловете си. Какво ще бъде положението ти?

- Да ме пази Господ! Дано не дойда до това положение. Ако товарът ми е по-лек, ще го нося, но ако е голям, загубен съм.

- Ето, такава е положението и на твоите волове.

Ти ги биеш по гърба и ги парализираш, вследствие на което те не могат да се движат. Като ги удряш по гърба, те губят половината от силата си. Ти не знаеш къде да удряш и как да постъпваш с тях. Ако искаш, мога да ти дам съвет как да се отнасяш с воловете си.

В този момент аз се приближих до воловете, които ме погледнаха спокойно. Помилвах единия вол по главата, другия – по челото и по този начин ги заставих да тръгнат напред. Бавно и спокойно те продължиха пътя си и изнесоха товара горе, на определената височина. След това запитах селянина:

- Какво печелиш като биеш воловете си? Не само, че нищо не печелиш, но губиш даже. Същото може да се случи и с тебе. Като отидеш на война, и тебе могат да бият по същия начин. За да не изпаднеш в това положение, ти трябва да бъдеш внимателен към воловете си.

133. Един млад, здрав българин, от варненско някъде, бил известен между селяните със своето юначество. Всички гледали на него със страх. Никой не смееел да излезе срещу него – толкова силен бил. Често той си казвал: „Защо ми е това здраве и тази сила? Всички се страхуват от мене като от мечка, всички ме избягват. По-добре да бъда между хората, макар и слаб, отколкото да съм силен и извън хората”.

Един ден той заболял от треска и лежал цели три години. През това време толкова отслабнал, че станал само кожа и кости. Често си казвал: „Господи, помогни ми да оздравея, да възстановя силата си, макар да внушавам страх на хората. Сега разбрах какво значи да бъде човек здрав и силен”.

И тъй, бъдете внимателни в думите, в мислите и в чувствата си. Не можете да говорите, да мислите и да чувствате, както искате.

За всяко нещо се държи отчет.

134. Ще приведа един анекдот за две учени жаби. Те живели в дома на един чифликчия, често слушали разговорите между чифликчията и жена му. Един ден чифликчията казал на жена си:

- Много богат е станал нашият съсед. Има крави, овце, които дои, вади много мляко. От млякото прави масло, сирене и го продава. Много пари печели.

Жабите чули, че се говори за съседа и си казали: „Хайде да отидем в неговата къща, да видим какви са тия особени неща, които нашият господар няма”. Преместили се в къщата на съседа. Още първата вечер те видели, че съседът внесъл един голям съд с някаква бяла течност. Те си казали: „Я да влезем вътре, да опитаме свойствата на бялата течност”. Като любознателни и двете жаби влезли заедно. Каква била изненадата им, като видели, че тази течност не е като

водата, не може да се живее там. Те започнали да се катерят по стените, да излязат навън, но бреговете се оказали много стръмни. Няма какво, започнали да обикалят по бреговете. По едно време една от жабите казала:

- Уморих се вече, не мога да обикалям, сили нямам, ще слеза долу.

Слезла долу, но вече не излязла.

Втората жаба имала още сили. Като обикаляла нагоре-надолу, без да знае какво е станало, тя видяла една бучка масло в средата на млякото. Качила се на бучката и излязла вън. Като се видяла свободна, тя си въздъхнала и казала:

- Втори път не отивам да изследвам непознати области. Ето, за нашата голяма любознателност дадохме една жертва.

Като дошъл съседът, почудил се как е влязла жабата в млякото. Вие пък ще се чудите, наистина ли съществуват учени жаби, които умират по този начин. Жабата е символ на материализма. Значи, има учени материалисти, които умират при своите научни изследвания в чужди за тях области и полета.

135. Представете си, че един разумен господар има разумен слуга. Един ден слугата се нахвърля върху господаря си и му удря една плесница. Като разумен човек, господарят запазва присъствие на

духа си и обръща и другата страна към слугата си, да му удари още една плесница. След това пак така тихо и спокойно дава на слугата си две златни монети и му казва:

- Иди сега при друг господар и му удари, като на мене, две плесници.

Знаете ли какво впечатление ще произведе този педагогически метод на господаря? Това значи да се отнася човек философски към мъчнотиите и изпитанията в живота си. Господарят не постъпва така, защото счита за унижение слуга да го бие.

Според мене унижението се заключава в неиздържането на изпита. Ако господарят издържи изпита си, унижението отива към страната на слугата. Когато издържи изпитите си добре, човек става господар на положението си.

136. Беден човек дължал голяма сума на един богат и не могъл да му я върне. Богатият не искал да прости дълга на бедния и постоянно го безпокоял за парите. Един ден бедният се разхождал край брега на реката и видял, че някой се дави. Веднага той се хвърлил във водата, хванал давящия се за ръката и го извлякъл на брега. В него той познал своя кредитор. От благодарност към бедния, който спасил живота му, богатият го прегърнал братски и му простил дълга.

137. Един гражданин отишъл в едно село във Варненско, по работа при един селянин. Последният го посрещнал любезно, нагостил го добре и приятелски се разговаряли. По едно време домакинята, угледна жена, влязла в стаята при мъжа си, ръкувала се с госта, който я погледнал набързо и пак продължил разговора със селянина. Недоволен от госта си, който се осмелил да погледне жена му, селянинът взел една тояга и се нахвърлил върху него. Гостът скочил от мястото си, затичал се към вратата и едва се спасил от разярения селянин. Той не могъл да си обясни защо селянинът го приел толкова любезно, а накрая го изпъдил с тоягата. Селянинът обичал жена си и я ревнувал от всеки чужд поглед. Неговата любов има свойството да предизвиква вкисване.

138. Във Варненско, в село Николаевка имало един голям чифликчия. Дворът му бил пълен с кокошки, оборите му с говеда, хамбарите – с жито. Жена му, на име Менекша, живяла като царица в големите си къщи, добре наредени и постлани, обиколена със слуги и слугини, готови да изпълняват заповедите ѝ. Случило се, че мъжът ѝ загубил нещо в предприятията си и почнал постепенно да обеднява. Здравето му се разстроило, той заболял и един ден умрял. Менекша, известна по своя мързел на цялото село, се видя-

ла в чудо. Плакала, роптала против съдбата, сърдила се на слугите си, на съседите си, че я изоставили, но с това не могла да си помогне. Понеже била умна, тя започнала да мисли какво да прави, как да си помогне, за да излезе от новото си положение.

Най-после съзнала, че единствена тя може да си помогне: скочила на крак и започнала сама да си гледа къщата — да чисти, да мете, да готви. Най-после дошла и до стана, до който никога не се докосвала. Оттук-оттам, тя насновала прежда и започнала да тъче. Ден след ден тя ставала все по-опитна, докато се усъвършенствала и започнала да тъче най-сложни неща и да учи даже съседките си.

Как стана това нещо, че Менекша се преобрази? Трудните условия в живота ѝ събудиха скритите сили и възможности в нея. Тя се прояви и разбра смисъла на живота.

139. Представете си, че намерите на пътя кесия с 500 златни монети. Виждате, че един човек се навежда, търси нещо по земята. Кесията е негова. Той отивал при някои бедни да им помогне. Щом разберете, че кесията е негова, вие му я давате. Доволен от постъпката ви, той взима вашия адрес, иска да ви посети. Вие разправяте за случката на вашия приятел, но той ви нарича будала, глупец. Защо сте будала? — Защото не сте задържали кесията с парите за себе

си. Трябва ли да се обиждате от приятеля си? Какво лошо има в постъпката ви? Богатият човек дохожда в къщата ви, разговаря се с вас и ви обещава, че ще ви поддържа да свършите университета. За вашата честност разумният свят ви отпуска кредит, чрез богатия човек да свършите образованието си.

След всяко добро, което правите, разумният свят увеличава кредита ви.

140. Разправят за английския държавник Гладстон, че никога не оставал без работа, поради което се справял с мъчнотиите си. Когато се натъквал на трудни въпроси, на тежки състояния, той отивал да реже дърва. По този начин трансформирал състоянията си и отново пристъпвал към разрешаване на мъчните задачи.

141. Един ден султан Махмуд тръгнал с великия везир на разходка из Цариград да види как живеят поданиците му. За тази цел той се дегизирал, никой да не го познае. Понеже трябвало да минат на другия бряг на реката, те взели една лодка. Лодкарят бил умен човек и веднага познал с кого има работа. По пътя султанът го запитал:

- Твоя ли е лодката?

- Моя е, купих я в деня, когато султан Махмуд

взе престола.

- Доволен ли си от работата си?

- Откак султан Махмуд дойде, работата ми върви добре.

Това се харесало на султана. Като стигнали на другия бряг на реката, султанът казал едно мъдро изречение на лодкаря:

- Казанът има седем халки. Когато се намериш в мъчнотия, хвани едната халка и мъчнотията ще се разреши.

След това той извадил една златна монета да плати на лодкаря. Последният казал:

- Не искам пари, но моля ви да ми напишете за спомен изречението, което ми казахте, много ми харесва.

Султанът извадил един голям ферман от джоба си, написал изречението и се подписал: „Махмуд”.

Като взел фермана в ръката си, лодкарят дошъл до една велика идея, за реализирането на която му било нужно съдействието на другарите му лодкари. На другия ден още той извикал другарите си и им казал:

- Дойде ми една светла идея. Много време страдахме с нашия занаят. Време е вече да подобрим живота си. Съберете помежду си 400 лири: двеста ми са нужни да си направя дрехи за велик везир, а останалите двеста ще дам на някой добър писар, да напише заповед за уволняване на досегашния везир. Отдолу

ще сложа подписа на султана, който ми е даден от самия него.

Лодкарите изпълнили желанието на другаря си, понеже знаели, че е умен и добър човек. Като взел заповедта в ръцете си, лодкарят отишъл в джамията, където великият везир се молил. Тихо се приближил до него, хванал го за рамото и му казал:

- Ето пожеланието на великия султан Махмуд, аз, новият везир, те арестувам.

Сложил го след това в затвора и започнал да управлява. Първата му работа била да смени всички поглавни чиновници със своите другари лодкари. Понеже опитали неправдите на тогавашните чиновници върху гърба си, те проявили голяма справедливост и добросъвестност в работата си. В продължение на три месеца новият везир изчистил страната от крадци и разбойници, от рушветчии, благодарение на което всички поданици заживяли спокойно, сигурни за своя живот и имот.

В това време старият везир намислил да пише писмо на султана, да го пита защо не си спомни за него, да го освободи от затвора. Той завършил писмото си с думите: „Ако има нещо незаконно, няма ли прошка?“ Султанът се почудил кой заставил в затвора везира и веднага заповядал да го освободят и доведат при него. Едва сега той разбрал, че има нов везир, който пратил стария в затвора. След това извикал новия везир, да разбере от него как е станала

тази работа. Новият везир се явил пред султана, облечен във формата на велик везир и казал:

- Ето вашия подпис, който ме постави на това място.

Султанът му казал:

- А бе, синко, аз ти казах да хванеш едната халка на казана, а ти хвана седемте. Но понеже управляваш справедливо и всички поданици са доволни от тебе, ще си останеш на поста.

Сега и на вас казвам: Бъдете смели и хванете едната халка на казана, без да поставяте стария везир в затвора. Смелостта е добра черта. Бъдете смели и решителни, да управлявате царството си по-добре от стария везир, който се подкупва с пари.

Лодкарят представя човека на новото, а везирът — стария, страхливия човек, който след големи страдания се осмели да пише писмо на султана и да го запита: „Ако има наказание, няма ли прошка?”

Докато живее със старото, човек всякога ще лежи в затвора. В който ден приеме новото, той излиза на лице: сам се назначава, сам взима висок пост и започва да управлява в името на великата правда, да възстанови ред и порядък в държавата, да я очисти от всички вредни елементи, които живеят с подкупи на гърба на добрите и трудещи се хора. Правдата трябва да възтържествува!

142. В древността един от окултните учители изпратил двама от учениците си в града, да придобият някаква опитност. Като вървели по пътя, те срещнали един от езическите жреци и му казали:

- Сине дяволски, къде си тръгнал? Защо напусна капището си?

Жрецът ги погледнал, дигнал тоягата си, ударил ги с нея и ги повалил на земята. След това жрецът срещнал учителя на двамата ученика. Последният го поздравил с думите:

- Добър ден, братко! Къде отиваш?

- Не зная дали мога да се считам твой брат, понеже преди малко ударих по една тояга на двама твои ученици и ги повалих на земята.

- Нищо, ти си им дал добър урок. Аз ги изпратих затова именно, да получат добър урок и да придобият една опитност.

143. Един английски проповедник отишъл в Африка да проповядва. Като пътувал от едно място на друго, той попаднал в едно негърско село, където спрял за известно време.

Щом влязъл в селото, той почувствал голяма скръб, която не го напускала. За да се освободи от скръбта си, проповедникът започнал да чете Библията, да се моли, но нищо не помагало. Най-после той се обърнал към Бога с молба да му открие причината

за тази скръб. Един ден, както седял в стаята си и размишлявал, видял, че вратата се отворила и влязъл един стар човек, който му казал:

- Моля, не се плашете. Сега аз съм жител на онзи свят. Преди двеста години бях английски проповедник, но не живеях добре, не изпълнявах волята Божия. Ето вече двеста години, как скитам из този странен свят и не мога да се успокоя. Тази вечер, като четеш Библията, отвори я специално за мене и ми проповядвай, както ти знаеш.

Той казал името си, града, в който е бил проповедник, годината, в която умрял и след това си отишъл. Вечерта проповедникът отворил Библията и започнал да му проповядва строго и безпощадно. На другата вечер, като започнал да чете Библията, проповедникът видял, че вратата се отворила и в стаята влезли двама посетители – жители от онзи свят – предишният и още един, когото той води. Проповедникът се принудил да проповядва и на двамата. Третата вечер дошли трима. Броят на неканените гости се увеличил толкова много, че в продължение на два месеца стаята му била пълна. От пресилена работа проповедникът започнал да слабее. Това обстоятелство обърнало внимание на неговите приятели, които го заставили да си вземе един месец отпуск, да си почине.

Проповедникът си взел отпуск за един месец и заминал за Англия, където направил справка в църковните инвентари и книжа, съществувал ли е преди

двеста години проповедник, според посочените от самия него данни. Оказало се, че случаят бил действителен и явилото се лице е съществувало по онова време.

Значи, опитността на проповедника била истинска. След като проповядвал на стареца, последният престанал да го посещава. Проповедите са внесли известно спокойствие в неговата измъчена душа.

Сега и на вас казвам: Отваряйте Библията си и проповядвайте.

144. Един млад момък се влюбил в една красива, млада мома. Те се сгодили и почти били пред венчило. Един ден младият момък срещнал един от своите приятели и му казал:

- Знаеш ли, че аз съм сгоден за една млада, красива мома, много добра и умна. Ела с мене в дома ѝ, да те запозная.

Приятелят се съгласил. И двамата отишли при младата мома. Годеникът запознал приятеля си със своята годеница. Но какво станало от това запознаване? Приятелят се влюбил в годеницата му, но скрил това в себе си, никой да не знае. Годеникът посещавал годеницата си, връщал се у дома си, но забелязвал от нейна страна особено охлаждане. След известно време тя върнала пръстена му. Защо станало това, и той не знаел.

Като срещнал приятеля си, той се оплакал за нещастieto, което го сполетяло, но приятелят му се учудил и се направил, че нищо не знае. Ако беше казал, че знае причината, и двамата щяха да се хванат за косите.

Следователно, имате ли някаква специална идея, не я споделяйте, докато не се реализира. Колкото по-рядко споделяте своите специфични идеи, толкова по-добре за вас.

145. Ще ви приведа един пример, с който ще изясня какво представя общата идея и какво специфичната. В кантората на един банкер влиза стар, прегърбен, слаб дядо да иска някаква помощ. Банкерът веднага се обръща към него и му казва:

- Дядо, друг път ела. Сега съм зает, нямам време да се занимавам с тебе.

Дядото се замисля малко и след един момент сваля маската от лицето си. Пред банкера застава млада, стройна, красива мома. Банкерът веднага прекъсва работата си, става на крака, отправя се към младата мома и казва:

- На Ваше разположение съм.

Той не чака даже да каже защо е дошла – вади от касата си пари и дава. След това благодари на Бога, че му е дал възможност да срещне красивата мома.

Какво представлява красотата в живота? Красо-

тата символизира общите идеи, които са вечни. Грозотата пък символизира специфичните идеи, които лесно се раждат и умират.

... Всички благоприятни условия в живота – здраве, богатство, сила, знание, любов, представят общи идеи, понеже спомагат за развитието на човека. Неблагоприятните условия представят специфичните идеи в живота.

146. Един евангелист разправял една своя опитност:

Откак станах евангелист и се свързах с Евангелието, каквото замислях да правя, все се измъчвах. Искah свободно да си поиграя на хорото, да се хвана до някоя мома, но Евангелието ме измъчваше. Искam да започна търговия, но Евангелието ме измъчваше.

Казвам: Този човек не е разбрал Евангелието. Има нещо криво в неговите разбирания. Като чел Евангелието, той изпаднал под закона на страха – Мойсеевия закон. Каквото замислял да прави, той все се страхувал да не сгреша. Мойсеевият закон ограничава хората, предпазва ги от греха, а Христовият закон ги примирява и освобождава.

147. Преди години, в един град на България, един гимназиален учител се влюбил в една учителка, но

не се решавал сам да ѝ каже това. Той си послужил с един от своите ученици от най-горния клас, да уреди работата му. Той го изпратил при учителката да ѝ каже, че еди-кой си учител я обича. Ученикът ходил няколко пъти в дома на учителката, но тя все мълчала, не давала никакъв отговор. Той все продължавал да я посещава, да чуе нещо от нея, докато един ден тя му казала:

- Защо не кажеш нещо за себе си?

С това тя искала да му каже, че го обича и е готова да се ожени за него. Наистина, не се минало много време, те се оженили.

Смешен е този пример, но почти всички хора изпадат в подобни положения. Някой отива да свърши някаква работа на своя ближен, а всъщност своята работа нарежда.

148. Когато си служим с аналогии, не забравяйте, че те са валидни само при известни случаи. За пример, отивате при един знаменит професор, голям артист, и носите една интересна книга, която му е необходима. Колкото горд и мълчалив да е, когато види книгата в ръката ви, той веднага става любезен към вас, разговаря се, запитва ви по различни въпроси. Щом вземе книгата в ръката си, той бързо се отдалечава в кабинета си и забравя за вашето присъствие. Значи, неговата любезност към вас е била само за случая.

И момъкът или момата се интересуват един от друг, докато вземат това, което единият или другият носи в ръката си. Ако момата носи в ръката си интересна книга за четене, момъкът е любезен и внимателен към нея, докато вземе книгата. Щом вземе книгата в ръката си, той веднага отива в своя кабинет и започва да чете. Момата стои отвън, огорчена и обидена, че момъкът не е внимателен към нея. Момата трябва да знае, че тя не е обекта, от който момъкът се интересува. Главният обект за него е книгата. Щом вземе книгата, момата няма работа при него. Ако започне да се оплаква от момъка, че не я обича, момата не разбира нещата. Нейната мисия се е състояла в предаване на книгата. Щом предаде книгата на момъка, тя трябва да се отдалечи от него и да бъде доволна, че е свършила мисията си. В дадения случай момъкът е професорът, а момата – студентът. Студентът занася книгата на професора си и се отдалечава. Той е свършил своята мисия.

149. При един свещеник дошъл един апаш да се изповяда. Докато свещеникът се разговарял с апаша, последният бръкнал в джоба му и извадил кесията. Свещеникът забелязал това, но продължавал да се разговаря с апаша, като че нищо не е станало. Той му казал:

- Синко, както живееш, ти не можеш да се спа-

сиш.

Апашът му отговорил:

- Отче, спасението, за което ми говориш, не е в мой интерес.

Свещеникът и апашът се разговаряли приятелски, след което се разделили. Това е един от редките примери. Да дойде в дома ти апаш, да извади кесията ти от джоба, ти да видиш това и да се разговаряш, като че нищо не е станало. И след това да пуснеш апаша на свобода. Този пример е интересен именно като един от редките примери в живота.

150. Веднъж Буда направил една грешка, за която се измъчил много. Той имал будно съзнание, вследствие на което виждал и най-малките си грешки.

Един ден, когато бил в добро разположение на духа, той легнал под едно дърво да си почине. В това време голямата змия на света се увила около ребрата му и започнала да го души. Той не се борил с нея, но започнал да се смаява и се смалил толкова много, че се освободил от веригите на змията.

Ако обикновен човек попадне във веригите на змията, ще се напъва, ще се бори с нея да я победи. Змията на света представя злото. Не е лесно човек да се бори със злото. ... Като знаете силата на злото, не се поддавайте на него, не ставайте негов проводник.

151. Един ангел, като гледал от небето как живеят хората, казал в себе си: „Не трябва Бог да им помага. Ако ги изостави, те ще си научат уроците”. Като разбрал мисълта на ангела, Бог го изпратил на земята, между хората, да живее като човек, да види трябва ли наистина Бог да се откаже от хората. През една зимна, студена нощ ангелът се връщал от работа, но толкова много измръзнал, че не могъл да се движи. Спрял се на пътя, цял треперещ, и гледал отде ще му дойде помощ. В този момент край него минал един пиан, който се клатушкал на една и на друга страна. Като видял, че човек стои на пътя, цял трепери от студ и не може да се движи, той му казал:

- Братко, и ти си закъсал като мене. Я се качи на гърба ми, да те занеса до някое място.

Ангелът се качил на гърба на пиания, който го занесъл до дома му и го оставил. Значи, пианият, който минавал за грешник, изпълнил волята Божия. Някой мисли, че за да изпълни волята Божия, трябва да стане светия. Не е така. При каквото положение да се намира човек трябва да е готов да изпълни волята Божия. Като се видял на гърба на пиания, ангелът разбрал, че мислил криво. ... Във всеки човек има нещо красиво, което се проявява и изпълнява волята Божия.

152. Млад учен човек отива на планината да се разходи и носи със себе си торба, пълна с храна. На пътя си той среща млада, красива мома, която се е объркала в гората. Той я спира и запитва, къде отива, как е изпаднала сама на това място. Тя разправя всичко, което е прекарала, но не може повече да ходи, чувства се крайно уморена. Пътникът влиза в положението ѝ, разбира, че нищо не е яла и веднага ѝ предлага парче хляб. Тя взима хляба, изядва го и благодари на Бога, че е подкрепила силите си. След това благодари и на младия момък. От своя страна и той благодари, че е могъл да срещне красотата на пътя си. След това я изпраща до дома ѝ. И двамата остават доволни от случая, че се срещнали на планината. Това значи, да дадеш на човека нещо навреме и да знаеш как да благодариш. Това значи правилна постъпка, в която има съдържание и смисъл.

153. Един беден човек се молел на Бога да му изпрати малко пари да посрещне нуждите си. Край къщичката на бедния минал един богат човек. Той чул молитвата му и на прозореца на бедния оставил една кесия, пълна с пари. Като видял кесията, беднякът веднага я взел и благодарил на Господа, че толкова скоро отговорил на молитвата му. Богатият, който бил скрит зад къщичката, чул благодарността на бедния, отправена към Бога, и му казал:

- Слушай, братко, аз чух молитвата ти, а не Бог. Кесията с парите е моя, аз ти помогнах.

Бедният отговорил:

- Аз благодаря на Бога, че те е накарал да ми помогнеш. Ако Той не беше та накарал, ти никога нямаше да направиш това.

Богатият продължил пътя си, но през всичкото време си мислел: „Нима това не беше моя идея, да помогна на бедния човек?“ Като размишлявал известно време, най-после той се убедил, че наистина е станал проводник на волята Божия и благодарил на Бога, че му се е дал случай да изпълни Неговата воля.

154. В древността един учен човек бил осъден на смърт. След голяма борба между неговите приятели и неприязтели да го спасят по някакъв начин, най-после съдът решил: Този учен може да бъде помилван при условие да тури на главата си гърне, пълно с мляко и да обиколи града с него, без да излее една капка от млякото. Ако изпълни задачата си добре, животът му ще бъде подарен. Той изпълнил задачата си точно както изисквали съдиите – капка мляко не разлял.

След това съдиите го запитали:

- Какво видя в града?

- Нищо не видях.

Мисълта му била силно концентрирана. Той мислел само за едно: да обиколи града с гърнето на гла-

вата си, без да разлее една капка от млякото и да се върне при ония, в чиито ръце е бил неговият живот. Това значи концентриране на мисълта.

155. Трима мъдреци, които боравили с човешкото право, се събрали заедно пред една печена кокошка и започнали да философстват, как трябва да се раздели кокошката. След дълги разисквания те дошли до заключение, че кокошката не трябва да се дели, но да се изяде цялата. Сега се явил въпросът, кой от тримата трябва да я изяде. За тази цел те решили да заспят и, като се събудят, всеки да разкаже съня си. Чийто сън се окаже най-чуден и интересен, той сам ще изяде кокошката. И тримата легнали да спят. Двамата заспали веднага, а третият не могъл да заспи. Като нямал какво да прави, той се приближил тихо до кокошката и я изял. След малко двамата мъдреци се събудили от сън и започнали да разправят съня си. Първият казал, че в съня си се подигнал високо в пространството, дето видял необикновени неща. Като се разхождал известно време в пространството, най-после разбрал, че бил на небето. Вторият казал, че бил дълбоко в земята, към центъра някъде, дето видял небивали работи.

- Ами ти какво сънува? – запитали третия си другар.

- Едва се унесох и видях, че единият от вас оти-

ва на небето, другият — към центъра на земята. Веднага се стреснах и не можах повече да заспя. Останах сам да ви чакам. След много чакане разбрах, че вие няма да се върнете скоро, затова реших да изям кокошката.

Една българска поговорка казва: „Докато мъдрите се намъдруват, лудите се налудуват”. Значи, докато единият мъдрец се разхождал по небето, вторият — към центъра на земята, третият се приближил към кокошката и я изял.

Право ли са разрешили задачата тримата мъдрецци?

Не са я разрешили право. Те трябваше да оставят кокошката да живее, да снася яйца. Като снася яйца, и тримата мъдречи щяха да се ползват от нея.

Според мен възникне ли въпрос за деление на кокошката, най-правилното разрешение на въпроса е да оставят кокошката жива. Щом е жива, тя ще може да снася яйца, от които мнозина ще се ползват.

Разумният човек оставя своята мъдрост на свобода, за да произвежда все по-нови и нови форми.

156. Някога пратили лъва да пее по света. Той влязъл в едно село и почнал да реве. Като чули гласа му, хората се изпокрили в къщите си. — Защо се скрили хората? Какво било пеенето на лъва? И сега, където влезе лъвът и започне да реве, всички се скриват, не

смеят да излязат. После дошло магарето и заревало. Всички излезли вън и казали:

- Иде магарето, грозде ни носи то?

Лъвът се върнал в гората. Господ го запитал:

- Как приеха хората твоето пеене?

- Аз им пях много, но те се скриха и никой не излезе да ми благодари.

Върнало се магарето и казало:

- Аз поях на хората, всички излязоха да ме слушат и каквото носех на гърба си, взеха го.

Питам: Кое пеене е по-разбрано: на лъва ли, или на магарето? Да не мислите, че това са невероятни приказки? – Не, това е философия, толкова вярна, че в нея няма никакви изключения. – Какво е лъвът?... Какво е магарето?...

157. При един беден човек дошъл приятелят му и казал:

- Аз те обичам, уважавам те.

Говорил му цял час. След него дошъл другият му приятел, който му казал само две думи:

- Ще ти помогна.

От думите на първия си приятел той забравил всичко, но запомнил думите на втория си приятел: „Ще ти помогна”. Тези думи са реални за него. Като се огледал, видял, че имал всичко на разположение – дрехи, обувки, храна – всичко, от което се нуждаел.

От думите на първия нищо не остава, освен голите думи на обичта: „Ти си добър”. От двете думи на втория остава много. И обич, и дрехи, и храна.

158. Ще ви приведа един пример, да видите как разумният човек използва злото. Един ученик не обичал учителя си и търсел случай да му причини някаква пакост. Един ден му дошла идеята да постави пред вратата на учителя си няколко големи камъни и така да задръсти входа. Учителят да не може да излезе. Както намислил, така направил. Донесъл няколко големи камъни и ги сложил пред вратата на къщата. Като видял това, учителят излязъл през прозореца, извикал един майстор, на когото поръчал да издяла стъпала от тези камъни, които поставил пред вратата на къщата си. Като го питали откъде е взел тези хубави камъни за стъпала, той отговорил:

- Един от моите любезни ученици ми ги донесе.

Често и на вас донасят такива камъни, слагат ги пред вратата ви, но вие вдигате шум. Какво ще направите с тези камъни? Вместо да викате и вдигате шум, постъпете и вие като онзи учител. И като ви питат: „Откъде донесохте тези хубави камъни?”, кажете: „Един мой добър приятел ми ги донесе”. Ако неможете така да гледате на вътрешната страна на живота, нищо няма да постигнете..

159. Разказаха ми интересен случай от живота на един евангелистки проповедник. Той често проповядвал на слушателите си за връзката на човека с Бога. Казвал:

- За онзи, който е свързан с Бога, никакъв страх не съществува. Той е решителен.

Веднъж, като се разхождал в една гора, насреща му излязла една мечка. Проповедникът се уплашил много и едва успял да се качи на една круша. Случило се, един негов последовател видял станалото и на другия ден, като срещнал проповедника, той го запитал:

- Защо вчера, като видя мечката в гората, се качи на крушата? Защо не остана при нея да ѝ проповядваш? Нали казваш, че докато е с Бога, човек не се плаши от нищо?

- Така е, но откъде да зная доколко мечката ще ме разбере и дали се интересува от учението на любовта?...

Така постъпват повечето хора, като проповедника. Всички проповядват, но като се натъкнат на противоречия и мъчности, веднага се качват на крушата.

160. Преди години, в Париж станало нещо, което поставило на изпит вярата на учените хора. Явил

се някакъв индус, който казвал, че владее еликсира на живота и със силата на мисълта си могъл да спре експреса във време на движение. Явили се много парижани, все учени хора, да присъстват на този сеанс. Обаче индусът им казал, че за този опит било нужно известно количество злато. Те събрали помежду си нужното злато и излезли заедно с него да посрещнат експреса и да видят как той ще спре движението му. Индусът бил много ловък, сръчен човек. Като минавал експреса, без да го спре, той успял да се качи на него, като отнесъл със себе си златото на парижаните. Те останали излъгани както в еликсира, който носел, така и в силата на неговата мисъл.

161. Един българин се занимавал цели 20-30 години с отглеждане на цветя и дошъл до интересни заключения. Той казва, че растенията живеят като хората: и те се обичат или ненавиждат, и те чувстват и т.н. При това, той забелязал, че не е безразлично за растението каква храна ще му дадеш. Едни растения се нуждаят от повече азот, други – от калциеви соли, трети – от фосфорни соли. Той забелязал още, че за растенията азотът е от такава необходимост, каквато е хлябът за хората. Нуждата им от калциеви соли е подобна на нуждата на хората от растителна храна. Фосфорните соли представляват за растенията това, каквато е нуждата от мазнини за хората. Този човек

разказваше, че някога бил тежко болен, но обикнал цветята и започнал да се занимава с тях, да ги отглежда и оздравял... Този българин е най-големият градинар в България. Не съм срещнал друг като него.

162. Един българин се оженил за млада, красива мома. Той бил доволен от нея, но само едно не ѝ харесвал – не могла да работи. Тя била слаба, нежна, скоро се уморявала. Той се разговарял с Господа:

- Господи, защо ми даде толкова слаба, нежна жена, да не може да работи?

Бог взел тази жена при себе си и след време му дал втора: здрава, енергична, способна за всякаква работа.

- Сега, Господи, съм доволен.

Обаче, в скоро време той започнал да се оплаква и от нея. Защо се оплаквал? Често го биела. Щом не постъпвал, както трябва, тя го набивала на общо основание.

Сега и на вас казвам: И вие, като този българин, може да минете и през едното, и през другото състояние. И двете състояния ще ви натъкнат на противоречия: в първия случай, ще бъдете недоволни, че всичките ви желания не са задоволени; във втория случай желанията ви ще бъдат задоволени, но ще ви бият. И в двата случая сте в противоречия, които вие сами си създавате.

“Като пазите цветята вие се свързвате с ония разумни същества, които работят върху тях.”

“Не тъпчете цветята, бъдете внимателни към тях, ако искате да се самовъзпитавате.”

Учителя

3 Цветно ухание

163. Една делегация от женско благотворително дружество отишла при един голям богаташ-англичанин, да иска помощ за дружеството. Докато чакали реда си, те чули банкера да говори строго на слугата си:

- Защо не внимаваш, като палиш огъня? Ти запали две клечки кибрит, когато може да изгориш само една.

Като чули това, жените си помислили: „И ние сме дошли за помощ при него! Той се кара за две клечки кибрит – голям скъперник бил!”

Банкерът ги поканил да седнат, попитал ги какво искат и, понеже разбрал мисълта им, казал:

- Да икономисваш, това е в реда на нещата; да даваш, това е щедрост.

Като разбрал защо дошли при него, той подписал един чек от хиляда английски лири и го дал на делегацията.

Икономисването е добродетел, а разточителността – порок.

164. Един американски милионер бил известен със своето скъперничество. Една млада, красива мома решила да му даде добър урок, да му покаже как трябва да се живее и какви да бъдат отношенията му с хората. Един ден тя го срещнала на улицата и

неочаквано за него го съборила на пътя: започнала да го рита с краката си и да го тъпче. Цял опрашен, той скочил на краката си, погледнал към красивата мома и я попитал:

- Какво искаш от мене?

- Нищо не искам, но реших да ти кажа нещо. Ти си богат, но едностранчив човек; ти живееш само за пари. Знай, че при това положение те очаква склероза. Ти трябва да измениш живота си.

Той се сепнал и започнал да мисли. От този момент той изменил живота си. Разбрал, че смисълът не е в парите.

Питам: Лошо ли направила тази мома? Да срещнеш красивата мома, която с няколко думи може да преобрази твоя живот, това е велико благословение. Тя внесла светлина в ума на банкера и му показала новия път, по който може да постигне желанията си.

165. Един американец, свършил богословски факултет, отишъл в чифлика на един богаташ милионер, там да проповядва Божието Слово. След шестмесечна усилена работа, богословът решил да напусне чифлика. Явил се при чифликчията да се сбогува. Последният благодарил и му дал половин долар – възнаграждение за цялата работа. Проповедникът погледнал парите и си помислил: „За какво понапред ще ми послужат – за кола ли, за билет ли?”

Ще кажете, че чифликчията бил голям скъперник. Не, той искал да каже на богослова, че всичкото му знание струва половин долар.

166. Един млад момък се оженил за една мома, която постоянно се кичела с жълтици. Като гледал жълтиците, той си мислел, че са от чисто злато и се радвал, че се осигурил. Какво излязло в края на краищата? Жълтиците били фалшиви. Земният живот е пълен с фалшиви жълтици. Не се женете за мома, която се кичи с фалшиви жълтици, колкото и красива да е тя.

167. Една млада, красива мома се явила при Господа с молба да ѝ даде нещо, с което да се прослави в света. Господ чул молбата ѝ и я превърнал в дрянова пръчка. Един учител видял тази пръчка и я взел, с цел да наказва немирните ученици. Като я вдигал и слагал върху гърбовете на непослушните ученици, красивата мома останала недоволна от службата, в която била впрегната, и отишла при Бога да се оплаче. Бог ѝ казал:

- Сега ще те направя лескова пръчка.

Намерил я един добър капелмайстор и я взел да му служи при дирижиране. В скоро време капелмайсторът се прочул по цял свят, всички говорили

за неговите успехи. Това задоволило и младата мома, която благодарила на Бога, че я направил лескова пръчка.

Следователно, докато хората изпълняват служба на дрянови пръчки, да бият с тях непослушните ученици, те всякога ще бъдат недоволни от живота си. Станат ли лескови пръчки и влязат в ръката на добрите капелмайстори, те ще се прославят и ще бъдат доволни от живота си.

168. В миналия век един от видните американски проповедници Мууди, често държал съживителни събрания на открито. Един ден минавала край събранието една знатна, богата госпожа, на файтон, и решила да спре за момент, да чуе какво говори този „празнословец“-проповедник. Като я видял, Мууди прекъснал проповедта си и се обърнал към събранието със следните думи:

- В този момент продавам душата на еди-коя си госпожа. Какво дава светът за нея? И какво дава Христос за нея?

След това той започнал да изрежда какво дава светът за една душа и какво дава Христос. Като чула какво дава Христос за душата ѝ, тя веднага слязла от файтона си, приближила се към проповедника и казала:

- От днес аз ставам християнка.

169. Един от древните учители на мъдростта изпратил един свой ученик в света, да се учи. Ученикът искал в скоро време да се прослави и затова решил да лекува болни. На слепи отварял очите, на глухи – ушите, сакати прохождали.

Наистина, в скоро време той се прочул, но и на големи изненади се натъкнал. Всички, които излекувал, почнали да го бият, да го гонят, за да напусне царството им. Те си казвали: „Този човек ще иска пари, задето ни излекува. За да се освободим от него, трябва да го прогоним”. Ученикът се принудил да избяга и се върнал при учителя си да се оплаче, как вместо благодарност, всички му отговаряли с черна неблагодарност. Коя е причината за противоречието, на което се натъкнал? Учителят го изслушал и след това му отговорил:

- Грешката е в тебе. Преди да отваряш очите на слепите, ти трябваше да ги научиш да обичат светлината; преди да отваряш ушите на глухите, трябваше да ги научиш да обичат звука; преди да лекуваш краката на хората, трябваше да ги научиш да обичат движението и да знаят как да ходят.

170. Когато Мохамед проповядвал учението си, най-после той дошъл до голямо обезсърчение и решил да бяга от хората. Не могъл да издържи на ху-

лите и гонението, което обявили против него. Спрял на едно място да си почине и дълбоко се замислил. В този момент той видял как една мравка, носеща много тежък товар за нея, искала да го занесе в мравуняка. Мохамед броил колко пъти мравката вдигала товара от земята и го изпускала. Най-после тя го вдигнала и успяла да го занесе в мравуняка. Като видял голямото постоянство на мравката, Мохамед си казал: „Чудно нещо, една мравка проявява такова голямо постоянство и смелост. Тя може да вдига и изпуска 99 пъти товара си, с надежда, че на стотния път ще успее, а аз се обезсърчих още от първите опити. Ще се върна между хората и ще приложа постоянството на мравката. На стотния път и аз ще успея в своята работа”.

171. Японците имат обичай, срещу Нова година да посетят всички хора, към които имат задължения, и да изплатят дълговете си. Новата година трябва да ги завари без дългове. Един младеж, богаташки син, имал големи дългове, които трябвало да изплати. Той отишъл при един от своите кредитори – известен банкер, да уреди дълга си и казал на банкера:

- Дълга ви голяма сума, но понеже не мога да я изплатя, по обичая, ще направя харакири, ще се самоубия пред вас. Не мога да остана с това безчестие, да дължа такава голяма сума.

Банкерът се разтревожил и казал на младежа:

- Не прави харакири, готов съм да простя целия ти дълг. Не се самоубивай.

Като чул тези думи, младежът благодарил и тръгнал да си отива.

- Стой, почакай да изпием заедно по едно кафе! – добавил банкерът.

- Не мога, бързам, трябва да отида още на няколко места да направя харакири.

Японецът обиколил всички банкери да прави харакири.

172. Преди години вестниците писаха за един интересен случай, който станал на Софийския пазар. Един селянин от близките села донесъл едно каче с чисто, прясно краве масло, да го продава. Приближили се до него двама граждани, добре облечени, и го запитали колко иска за маслото. „Еди колко си” – казал селянинът. Те му дали 50 лв. и добавили:

- Ние сме трима съдружници. Третият е свещеник в село. Той е добър човек, ще плати останалата сума. Ето, вземи този плик, на който е написан адреса на свещеника, и ще получиш парите си.

Те сложили в плика 50 лв. за свещеника и му написали да приеме добре селянина и да му прочете една молитва, защото е малко психически разстроен. Като получил писмото, свещеникът го прочел, взел

парите и завел селянина в черквата да му чете. Сложил епатрихила на главата му и започнал да чете. Селянинът се навел, коленичил и слушал какво чете свещеникът. Молитвата продължила 15-20 минути, докато най-после селянинът се обадил под епатрихила:

- Отче, тази работа с четене няма да се нареди.

Като чул, че говори несвързани работи, свещеникът продължил да чете още молитви. Селянинът пак проговорил:

- Отче, тук никакви молитви не помагат, пари трябва да дадеш.

Някои хора искат да разрешат важни въпроси с молитви. Какво става? Четат молитви една след друга, но в края на краищата въпросите остават неразрешени.

... Ако нямаше пари в писмото, свещеникът нямаше да чете молитви и нямаше да се изложи. Няма защо да четете молитви за 50 или за 100 лева. Това е съблазън.

173. Един светия тръгнал за небето, да се срещне с Господа, да Му даде отчет за делата си. На пътя си срещнал един богат човек, който го запитал къде отива.

- При Господа.

- Моля ти се, кажи Му, че ми дотегна богатство-

то, искам да се освободя от него. Ако не ме освободи, ще сляза в дъното на ада и ще се погубя.

По-нататък светията видял един гол човек, заровен в пясъка.

- Какво правиш тук? – запитал го той.

- Какво правя? Лежа и оплаквам положението си. Дотегна ми вече тази сиромашия. Ти си свет човек, кажи, моля ти се, на Господа, да ме освободи от сиромашията и от тази голота.

Светията отишъл при Господа, свършил работата си и на връщане пак минал по същия път. Първо видял сиромаша, а после богатия. Той казал на сиромаша:

- Бог те съветва да благодариш за сиромашията и за голотата, в които се намираш. Само чрез благодарността ще се освободиш от сиромашията.

- Това е невъзможно! – отговорил сиромашът.

- Щом не можеш да благодариш за сиромашията, тя никога няма да те напусне.

После светията минал покрай богатия и му казал:

- За да се освободиш от богатството, Бог те съветва да роптаеш, да проявиш недоволство, че си богат.

- Това е невъзможно! – отговорил богатият.

- Щом е невъзможно, ще носиш богатството си и ще пъшкаш под неговия тормоз.

И тъй, който благодари за всичко, което му е дадено, е богат. Който не може да благодари и постоянно роптае, е сиромаш.

174. Един млад циганин сложил на главата си едно гърне с мляко и тръгнал да го продава. Като вървял, той си мислел за бъдещето и си представял, че като продаде млякото, ще си купи една кокошка, която ще снесе много яйца. Яйцата ще се излюпят, ще си има пиленца. Като пораснат пиленцата, той ще ги продаде и ще си купи агне; то ще порасне, ще стане голяма овца. Тя ще му роди няколко агънца, които ще продаде и ще си купи една крава. После ще продаде теленцата, ще си купи кон, ще го впрегне и ще работи с него, докато забогатее. Като стане богат, ще си намери една красива циганка, която ще му роди едно красиво циганче. Така си рисувал живота циганинът и подскочил от радост. Гърнето паднало на земята, млякото се разляло и той се озовал пред разбити мечти – нито циганката, нито циганчето постигнал.

Мнозина живеят с въображението си, като младия циганин, но в края на краищата изгубват реалното.

175. В дома на одного, който минавал за набожен, дошъл един мъдрец, добър гадател. Набожният не разбрал какъв човек е влязъл в дома му, защото мъдрецът бил скромно облечен, като обикновен човек. Като поседял малко, мъдрецът казал:

- Дай ми Библията си, да ти предскажа нещо.

Взел той Библията и написал с пръст, въвн на корицата, думата „любов”. Съдържателна е тази дума, но мъдрецът обърнал внимание на друго нещо. Как може да пише човек с пръст върху една книга и написаното да се чете, ако тази книга не е прашасала? След това мъдрецът запитал домакина:

- Четете ли Библията?

- Да си кажа истината, повече от десет години не съм я чел.

Мъдрецът отговорил:

- Ти притежаваш едно богатство, което не знаеш как да използваш. ако беше го използвал, ти щеше да разбереш смисъла на думата, която написах върху корицата на Библията.

176. В древността, в християнската епоха, един от ревностните християни вървял по улиците и викал, че някой го души. Хората минавали-заминавали, не му обръщали внимание. Една майка се спряла да го пита защо вика.

- Гладен съм, гладът ме мъчи.

Тя го нахранила и след това го запитала:

- Искаш ли да ми станеш роб?

- Искам.

- Купувам те за хиляда драхми.

- Съгласен съм.

Тя го завела у дома си, довольна, че го купила евтино. Тя имала две дъщери, които оставила в ръцете на роба, той да ги възпитава. Като добър християнин, той ги възпитавал в духа на Христовата любов и изкарал от тях две добри християнки. След десет години той казал на господарката си:

- Понеже свърших работата си във вашия дом, от днес искам да бъда свободен. Връщам ви хилядата драхми, за които ме купихте, и вече съм свободен.

Този светия станал роб, за да спаси двете дъщери на господарката си.

177. Един от учителите на Индия размишлявал един ден върху делата на Брама. Близко до едно дърво висяла люлчица, в която спяло детето на една бедна вдовица. Тя оставила за малко време детето си само, докато свърши някаква работа. В това време една кобра се приближила към люлката. Индусът започнал да мисли: „Кобрата може да ухапе детето. Какво трябва да направя аз в дадения случай? Ако убия кобрата, ще спася детето, но аз нямам право да се меса в Божиите работи. Бог създаде и детето, и кобрата. Следователно Той има грижа за тях”. Докато размишлявал как трябва да постъпи, кобрата повдигнала главата си нагоре и ухапала детето, което веднага издъхнало. След години индусът умрял. И като се явил пред Господа, да даде отчет за делата си, Той

го попитал:

- Защо не уби кобрата, за да спасиш детето на бедната вдовица? Ти мислеше, че ако вземеш участие в тази работа, ще те обвинят в намеса на моите планове. Като остави кобрата да ухапе детето, ти мислеше, че ще изпълниш моята воля. Нямаше ли да изпълниш волята ми, ако беше убил кобрата? Понеже не разбра каква беше волята ми, ще те изпратя пак на земята, да научиш законите и да знаеш как да постъпваш...

178. Соломон, един от великите мъдреци на древността, след като придобил много знания и мъдрост, вместо да бъде щастлив, станал нещастен. Най-после той казал:

- Начало на мъдростта е страх Господен.

Значи, за да стане мъдър, учен, човек трябва да се страхува от Господа.

Защо Соломон е дошъл до това заключение? Защото видял, че за всяка крива постъпка носи отговорност пред Бога.

179. Един свещеник разправяше една своя опитност:

- Цели 50 години вече, как служа на Господа и се моля, но изведнъж нещо ми пошепва отвътре да престана да се моля. Казва ми: „Какво си придобил

от това молене?” Спрях се – казва той – в себе си и взех да мисля: „Какво трябва да правя, като престана да се моля?”

Казвам на този свещеник:

- Ти не трябва да преставащ да се молиш, но да внесеш ново в съзнанието си .Ти трябва да осъзнаеш, че досега си се молил по задължение, по служба, а сега ще се молиш от любов към Бога. Като се молиш, застани пред Бога като дете и кажи: „Господи, благовослови ме!” Благодаря Ти за всичко, което Си ми дал! Помогни ми да се увеличи свободата на моята душа, силата на моя дух, светлината на моя ум и доброто на моето сърце”.

180. Ще ви приведа един пример, който показва, че наистина спасението на човека се крие в неговия ларинкс. Един ден прочутата певица Аделина Пати трябвало сама да отиде на пощата, да си получи запис от 25 000 долара, изпратени на нейно име.

Като се явила при началника на пощата да получи парите си, той ѝ казал:

- Извинете, госпожо, не ви познавам. Трябва да намерите някой познат, който да засвидетелства вашата самоличност.

Тя помислила малко и отишла в общото отделение на пощата. Изправила се на средата и започнала да пее.

Като я чули да пее, веднага около нея се събрали всички чиновници на пощата и започнали да слушат. Началникът на пощата също дошъл да я слуша и разбрал, че това е самата Аделина Пати.

- Дайте ѝ парите! – казал той на касиера на пощата.

Какво по-голямо свидетелство може да се иска за личността на Аделина Пати от нейния глас?

181. Един виден американски професор по музика искал да направи опит да вложи своята музикална мисъл в някой човек, който не е много музикален, да види какъв ще бъде резултата. Той срещнал една млада мома, която имала много хубав глас, но не била особено музикална. Той я поканил у дома си да направи първия опит. Тя започнала да пее, а в това време той силно концентрирал мисълта си към нея и забелязал, че тя пеела отлично. Като направил няколко опита с нея, тя започнала да дава концерти, но винаги придружавана от него. Когато излизала на сцената, професорът седял зад кулисите и оттам отправял своята музикална мисъл към нея. Един млад момък се влюбил в певицата, но като видял, че старият професор я придружава навсякъде, той помислил, че може да е влюбен в нея и решил да го премахне по някакъв начин. Един ден той издебнал професора и го убил. След смъртта на професора мо-

мата престанала вече да пее. Тя запазила гласа си, но изгубила онова възвишено музикално чувство, онази музикална мисъл, която професорът с присъствието си ѝ предавал.

182. Разправят, че един ден Толстой взел участие в една хазартна игра, където загубил 12 000 рубли. Той се отчаял и започнал да мисли откъде да намери пари да изплати дълга си. Той дошъл до такова отчаяние, че за пръв път в живота си се молил, да му помогне Господ да излезе по някакъв начин от тази каша. В това време един негов приятел му подарил една рубла. С тези пари той отишъл пак да играе. Като спечелил отново 12 000 рубли, той прекратил играта, излязъл вън, изплатил дълга си и престанал вече да играе.

183. В един от разказите си Волтер описва, в духовита форма, какво представя сегашния човек в сравнение с възвишените същества от другите слънца и планети. Едно възвишено същество, жител на Сириус, решило да слезе на земята, да види какво представя тя, с какви същества е населена. Като направил няколко крачки, той се намерил на Слънцето. Оттам той слязъл в един от океаните на земята. Водата на океана едва стигала до глезените му – толкова висок

бил той. Като продължил пътуването си по земята, той се намерил в Европа. Там видял един параход, в който една французка експедиция пътувала за Северния полюс. Приближил се до парахода и с двата си пръста само го дигнал във въздуха. После той видял, че един от французите правил някакви изчисления. Той го хванал с щипците си и французинът започнал да говори. Като чул това малко същество да говори, жителят на Сириус се учудил. Нищо не го учудило толкова много, колкото това малко същество – човекът, и способността му разумно да говори.

184. Преди стотина години в един от американските университети се случило нещо, от което се виждат причините, по които лошите мисли и чувства посещават човека. По това време студентите на този университет били недоволни от председателя на университета и решили по някакъв начин да го подразнят. Председателят имал красив, строен кон, с който идвал понякога до университета. Един ден група студенти, от недоволните, като видели коня на председателя пред вратата на университета, вкарали го вътре и го изкарали на третия етаж. Председателят потърсил коня си, но не го намерил. Тръгнал за дома си пеш, с надежда, че конят му сам се е върнал в дома си. Обаче той останал излъган – конят не се върнал. На другия ден, като отишъл в университета

и обиколил всички етажи, видял, че конят му се разхожда на третия етаж. С голяма мъка той успял да го свали долу.

Кой качи коня горе? Недоволството. Не прави ли същото и вашето недоволство? ... Недоволството в човека отваря вратата на човешкия ум и на човешкото сърце за всички лоши мисли и чувства. Като знаете това, пазете се от недоволството.

Недоволството на студентите обаче не се ограничило дотук. Един ден председателят на университета спрял със своя лек кабриолет пред университета и влязъл вътре. В това време недоволниците разместили колелата на кабриолета: предните турили отзад, а задните – отпред. Председателят излязъл от университета, качил се на кабриолета си и тръгнал за дома си. Двама студенти го спрели и му казали:

- Господине, някакво разместване е станало с колелата на вашия кабриолет.

Той слязъл от кабриолета си и видял, че наистина, местата на колелата били разместени. Много време изгубил той, докато ги постави в първото им положение, но освен това трябвало да плати на ония, които му помогнали в работата.

Студентите решили да устроят на професора си още една шега, с която да го изложат пред външния свят. В околността, дето било лятното имение на професора, имало голям бостан, с хубави дини. Една вечер те задигнали кабриолета на професора си

и отишли с него да крадат дини. Като взели, колкото дини искали, те оставили кабриолета отвън, да мислят, че професорът е влязъл в бостана. По този начин те искали да го компрометират. Така направили два пъти, но на третия път професорът ги заловил. Той се преоблякъл в студентски дрехи и, от никого незабелязан, влязъл с тях заедно да краде дини. Като откъснали няколко дини, той се обърнал към тях и казал:

- Момчета!

Те веднага го познали и, силно смутени, останали вкаменени на местата си. От този момент те престанали да се шегуват с професора си.

И тъй, стремете се да уловите онези, които качват коня ви на третия етаж на университета. Стремете се да уловите онези, които разместват колелата на вашия кабриолет. И най-после хванете онези, които взимат кабриолета ви и отиват с него да крадат дини.

182. Една жена разправяше накратко своя живот. Женила се млада за одного, когото обичала. Цели десет години живяла с него, но той постоянно я биел. Тя търпяла, нищо не казвала. Един ден той ѝ ударил една плесница и в нея се събудил такъв гняв, че тя моментално се хвърлила върху него и му ударила две силни плесници. От този момент той не посмял да дигне ръка върху нея. Поправил ли се с това? Не,

след две-три години той умрял. Мъж, който бие жена си, умира преди нея. Жена, която бие мъжа си, умира преди него. Това показва, че въпросите не се разрешават с насилие. Силата на човека седи във въздържанието, в самообладанието.

186. Тук, в София, трима чиновници направят една подигравка с един свой другар, чиновник. Решили да му дадат отпуск. Казали си: „Днес ще го накараме да не работи”.

Първият го среща долу по стълбите и му казва:

- Какво си пожълтял, да не си болен?

- А-а, не — но малко повярвал.

Таман се качил на първия етаж, вторият го среща:

- Виждаш ми се много болен, какво ти е?

Като се изкачил, третият му казва:

- Ти както вървиш и ще припаднеш.

Той отива при началника си и му иска отпуск. Началникът му дал, но като узнал как седи работата, наказал тримата души да работят заради него.

187. Разправят един случай за един виден цигулар, който имал една отлична цигулка от формата на Страдивариус. Тя имала един малък дефект. Занася я той на един виден, знаменит майстор в Италия да я

поправи. Той го поканил да седне на креслото и сам започнал с ножа да я разглобява, но при всяко прокарване на ножа в цигулката, цигуларят изпъшквал и когато сглобил вече цялата цигулка, вижда, че цигуларят припаднал.

Сега човешката душа е тъй преплетена в тялото, вътре в този инструмент, че като дойде Великият Дух да работи и прокара своя нож, непременно вие ще почувствате вътрешни болки.

188. Ще ви кажа един пример:

На нивата на един турчин се завъдили няколко хиляди лалугери. Казват му:

- Ей, Хасан, нивата е изядена от лалугери.

- Тъй ли?

Отива той, задига пушката си, туря сачми да се разправи с тях. Обаче, щом вдигнал пушката, всички се изправили на задните си крака, няколко хиляди лалугери.

- Ха, значи вие ме признавате за господар – казал турчинът, – харизвам ви живота – и свалил пушката, и те се върнали.

Хасан разбира причината, че те го признават за господар...

189. Като бях в Америка, слушах Падаревски,

който изпълняваше Лунната соната. Тогава той беше млад, красив човек, с хубаво кръгло лице. Американките лудуваха по него. Носеха му албумите си, да се подпише. След година гледах на кино „Животът на Падаревски“. Там беше вече доста остарял. Показаха го отдалеч, отблизо, от всички страни. Видях го добре, като свири на пиано. Направи ми впечатление, че свири със затворени очи. Вниманието му беше съсредоточено, нищо не го отклоняваше от музиката. Казах си: „Е, Падаревски, отиде твоята младост!“ Със затворени очи, той искаше да каже: „Сега поне съм свободен от преследването на жените. Не ми остава нищо друго, освен да свиря“. Наистина, сега имаше по-голямо съсредоточаване в него, по-голяма дълбочина, по-голяма музикалност.

Един е Падаревски, втори не може да се роди.

В природата нещата не се повтарят, но онова, което човешката душа носи в себе си, надминава Падаревски. Възможностите на човешката душа, изявиени чрез Падаревски, представляват едва една стомилионна част от това, което е вложено в нея.

190. Преди години, бяхме с няколко братя в с. Елидере, Баташко. Един ден излязохме вън от селото на разходка. Седнахме на една поляна. Отнякъде прелетяха цял рояк пеперуди и накацах по нас: по главите, ръцете, шапките ни. Казах на братята да

не ги разпъждат. Нека си кацат спокойно. Никога не бях виждал толкова много пеперуди на едно място. Колкото време седяхме, те се въртяха все около нас. Тръгнахме да си отиваме и те – с нас. Изпратиха ни донякъде и се върнаха назад. Пеперудите бяха от различна големина, с различни краски – една от друга по-хубави. Наблюдавах с удоволствие движенията им.

191. Дойде при мене един просяк. Искане ми десет лева. Казвам му:

- Бръкни в джоба си, ще намериш десет лева.

Той бръкна, но нищо не намери.

- Бръкни в другия джоб. – И там нищо няма. – Ако бръкна аз, ще извадя сто (100) лева.

Бръкнах в единия джоб, извадих сто лева; бръкнах в другия джоб – извадих още сто лева. Бръкнах в третия и извадих сто лева. Значи, всичко триста лева. Той се почуди как стана това и каза:

- Ти държиш тези пари в ръката си и като бръкнеш в джоба, изваждаш ги. Бих желал и аз да правя така.

- Като бръкна в джоба, аз разтърсвам ръката си и от нея излизат сто лева.

И той се опита да направи същото, но нищо не излезе. Трябва да знаеш как да разтърсваш ръката си.

Както цветята дават безброй цветове и плодните

дървета – безброй плодове, така и за човека, който възприема Божествената светлина, невъзможните неща стават възможни. За него възможностите се увеличават всеки ден.

192. Лесно се предават мислите между хора, които живеят в любов.

За изяснение на горната мисъл, ще изнеса един пример от живота. Мъж и жена си живеят добре. Мъжът излиза сутрин на работа. Жената остава в къщи да работи, да приготвя обед. Сеща се, че за обяд трябва да се купи хляб, захар, сирене, но забравила да каже на мъжа си да купи тези неща. Тя започва да мисли усилено върху покупката, като я свързва с мъжа си. Той се връща на обяд и донася точно тези неща, за които жена му е мислила.

Някога тя си мисли: „Имам нужда от палто, трябва да си купя“. Като се връща от работа, мъжът вижда на една витрина хубави палта и си казва: „Ще вляза в магазина да купя на жена си едно палто, тя има нужда от такова“. Вечерта ѝ носи палтото. Значи, желанието ѝ се е изпълнило. Обаче, това става само между хора, които се обичат. Който има такива опитности, да не ги изнася навън. Щом се похвали някъде, законът вече не работи.

193. Разказваха ми за един учител, българин, който попаднал в Америка. Понеже трябвало сам да се прехранва, той станал учител в една прогимназия. По нямане часове по неговия предмет, той бил принуден да преподава аритметика, макар че не бил специалист. За да не се изложи пред учениците, той си служил със следния метод: като влизал в клас, изваждал на дъската един от способните ученици и му давал да решава една задача. В това време следял как ученикът решава. Отвреме-навреме се обръщал към останалите ученици, като ги питал: „Вярно ли работи другарят ви? Не греша ли някъде?” Като чува тяхното одобрение, той сам се учил. Така, в продължение на една година, той знаел вече материала по-добре от своите способни ученици. Има много такива учители. Това е досетливост, съобразителност. И на вас, като учители, препоръчвам да си служите понякога с този метод.

194. Ще ви приведа един пример, да видите какво става в така наречените „религиозни борси”. Това е действителен случай. Един младеж от едно русенско село проявявал интерес към религиозните въпроси. Веднъж срещнал един евангелист, който започнал да го убеждава да влезе в тяхната черква. Така младежът станал евангелист. Но в селото почнали да го преследват, като изменник на православието. По едно

време той се запознал с баптистите, които пожелали да го кръстят, да мине в баптистката черква. Той се отказал и от евангелистите. Значи, от православната църква минал към евангелистите, а после към баптистите. Последните го харесали и за да го задържат при тях, пратили го да проповядва.

- Как ще проповядвам, когато сам още нищо не зная! Дайте ми някаква работа между вас, да се уча.

- Няма за тебе работа.

Един търговец-баптист му казал:

- Ти си наш брат, не мога да те взема слуга при мене. Светските хора могат да слугуват при нас, а ти ще отидеш да слугуваш на тях.

Младежът решил да замине в Румъния, там да си търси работа. Обаче, попаднал между чужди хора, той се съблазнил и не издържал на условията. Научил се за мене, той ми изпрати писмо. „Двадесет и две годишен съм, искам да дойде при вас.” Отговорих му да дойде. Един ден виждам, пристига този младеж, със скъсани дрехи, обувки, съвсем изпаднал. Той ми каза:

- Виж в какво положение съм! Бях православен, станах евангелист, после баптист. Сега искам да останам между вас.

Един от нашите братя, лекар, който вярваше в духовете, веднага го прие: облече го, даде му обувки, риза; прати го на баня да се окъпе и му осигури прехраната за един месец. Той ми каза:

- Духовете са го изпратили при мене да му помогна.

В това време младежът беше постоянно около доктора, който искаше да го настави на работа. Заведо го при един варненски книжар и му каза:

- Дай на този младеж да продава книги срещу известно възнаграждение.

Книжарят му даде книги за повече от 1500 лева. Младежът взе книгите и вече не се върна. За да му помогна и аз го препоръчах на книжаря. Питаха ме после:

- Къде отиде младежът?

- Да проповядва.

- Та ти нали минаваш за ясновидец? Не виждаше ли, че той ще ви завлече?

- Духовете ви изпитват чрез него.

- Да пише поне едно писмо, а той изял парите и не се обажда.

Повече не видяхме този човек. Понеже аз го препоръчах, платих на книжаря сумата 1500 лева. Докато беше православен, евангелист и баптист, той се вестяваше, но като стана спиритист, изчезна. Казвам и на братята:

- Ще се нареди работата.

И наистина, като платих, работата се нареди. Извиних го пред книжаря, че е забравил сметката. Най-напред, преди да беше получил парите, книжарят беше готов да се нахвърля върху спиритистите, но

когато му платих каза, че младежът бил честен човек. Аз намерих, че грешката беше моя. Може би от миналото нещо да му съм дължал. И днес се изплатих. Готов съм да платя и лихвите. Аз разбрах защо младежът е минавал от едно верую в друго- той е търсел истината. Тя е същественото, което той трябваше да задоволи.

Като се разговаряхме с доктора, той често ме питаше:

- Ти не позна ли онзи момък; не знаеше ли, че той ще ни излъже?

- Знаех, но съзнателно го оставих да ме излъже.

Ще оставиш човека да се прояви и тогава ще го познаеш. За да го познаеш, той трябва да направи едно добро или едно зло. Така постъпва Бог, така постъпва и невидимият свят. Те ни оставят да се проявим, за да ни познаят, какви сме...

Бог ни познава чрез доброто и злото, на които служим. Той ни оставя свободни, за да види какво можем да направим...

195. Ще ви приведа още един пример. Един наш брат, окултист, дошъл по Коледа на гости в София. Излязъл в града, видял някъде, че се продава хубава халва с леблебии. Купил си от нея и доста хапнал. В малко време изял почти всичката халва, несдъвкана. Питам го какво е ял.

- Нищо особено. Обиколих няколко улици, разходих се и се връщам.

- Не може да бъде без причина. Все има някаква грешка.

- А-а, спомних си. Купих четвърт килограм чиста, бяла халва с леблебии.

- Разбрах сега причината: не си дъвкал добре халвата.

Гледам, той се превива от болки чак до изпотяване. Дадох му рициново масло да се пречисти. Като се облекчи, казах му:

- Втори път не яж такава халва. Ако пък искаш да си хапнеш, дъвчи я добре.

И тъй, ако в ума ти се сблъскат две противоположни мисли, те ще произведат разстройство, подобно на това от халвата. Ако едновременно се обнадеждиш и обезвериш, ти ще се натъкнеш на голямо противоречие. Такова противоречие ще преживееш и при сблъскване на две противоположни чувства.

196. Веднъж Ламброзо посетил Толстой в Ясна поляна. Понеже се занимавал с изследване на патологически типове, през всичкото време на разговора с Толстой, Ламброзо внимателно го следял с цел да намери нещо патологично. Според теорията на Ламброзо, всички гениални хора имат нещо патологично. Толстой чувствал мисълта на Ламброзо и се смуща-

вал – не бил свободен пред него.

Като ви наблюдавам, намирам, че и вие поддържате теорията на Ламбозо. В каквото общество влезете, вие спирате вниманието си върху грешките на хората, търсите патологични прояви в тях. Вие искате да намерите съвършени хора. Такива хора на земята няма.

197. При един американски милионер в Ню Йорк отишъл един апаш да му иска пари. Като влязъл в кантората, веднага се отправил към него с думите:

- Изеднико, искам от тебе една голяма сума. Няма само ти да ядеш и пиеш.

- Ти не ядеш ли, не пиеш ли?

- Ям и пия, но ти имаш много милиони.

Милионерът му казал:

- Седни да направим сметка, колко пари ти се падат. Прав си, че милионите не са мои. Те принадлежат на всички християни. Аз имам 500 милиона долара. На земята има около 500 милиона християни. Значи, на всеки християнин се пада по един долар. Ти си християнин. Ето, вземи твоя долар...

Щом търсите справедливост, ще се задоволите с един долар.

198. Един селянин от шопските села поканил ку-

меца си на обяд. Яли, пили и накрая кръстникът казал на кумеца си:

- Кумчо, можеш да си поиграеш, но ако се въздържаш да не викаш, иху-ху, ще ти подаря една крава с теленцето.

Кумецът играл, скачал, въздържал се да не извика, но най-после казал:

- Кръстник, не мога повече да се въздържам. Рита ти и кравата, и телето и викам иху-ху! Това не е право.

Не е важно какво ще постигна. Важно е, че си казах думата.

199. В турско време един българин от варненските села отишъл във Варна да си купи чехли. Ходил от магазин на магазин, но не могъл да си намери по мярка. Най-после влязъл в един магазин, където се продавали много чехли, но и тук не могъл да си намери по мярка. Крайно ядосан, турчинът му казал:

- Сен калъпсъз!

Това значи: „Ти си човек без калъп”.

Българинът се обидил, но премълчал. Тръгнал за селото си и когато се качил на един баир, накрая на града, той се обърнал назад и извикал:

- Сен калъпсъз!

Като се прекатури колата, тогава човек вижда грешката си.

200. В турско време един млад момък работел градинарство, но този занаят му омръзнал. Той решил да го смени с друг, по-лесен. Отишъл в Солун и като обикалял из града, той се спрял пред един абаджия и го попитал:

- Искаш ли да ме научиш на твоя занаят?

- Искам.

Момъкът останал при абаджията, който му дал парче аба, да се упражнява да шие. Цяла седмица той теглил иглата, но още нищо не знаел. Един ден при абаджията дошъл един турски бей, който му казал:

- Майсторе, искам да ми ушиеш едни бирбучуклии гащи. Ще дойдеш у дома да ги ушиеш.

Случило се, абаджията бил много зает и не могъл да отиде с бея. Затова изпратил чирака си, той да вземе мярка и да го почака там. Доста време минало, но абаджията все още не идвал. Бейт казал:

- Както се вижда, майсторът ти няма да дойде, затова ти ги скрой.

Дал му един топ сукно и го оставил да крои. Момъкът, който само от една седмица учил занаята и нищо не знаел, започнал да крои. Оттук-оттам мерил, но нищо не излязло. Като го гледал, бейт казал:

- Вижда се, че нищо не можеш да направиш. Скрой ми поне една салтамарка.

Чиракът започнал да крои, но пак нищо не излязло. Ядосан, бейт му казал:

- То се вижда, че и салтамарка няма да стане, но уший ми една тютюнева кесия. Ако и нея не можеш да направиш, ще те набия.

Обикновено хората започват с големи работи – с бирбучуклии гащи. Като не могат да ги направят, залавят се за салтамарка. Като не могат да направят и нея, спират се на тютюнева кесия... Вие често се залавяте за работи, които не знаете...

201. Един млад момък, студент, отишъл да наблюдава упражненията, които правят юнаците-борци. Имало състезание между борци. Това се случило в един американски град. Студентът се провикнал нещо, заради което един от борците му ударил една плесница и го повалил на земята. Студентът скочил, изтърсил дрехите си от праха и си казал: „Ще ти покажа кой съм аз! Ще ти отмъстя някога”. От този ден той започнал да изучава това изкуство и в продължение на десет години се развил толкова много, че могъл да вдигне един кон и кончето. Той намерил бореца, който му ударил плесница, и го запитал:

- Познаваш ли ме?

- Не те познавам.

- Сега ще ти покажа кой съм аз.

Хванал го с една ръка за краката и го вдигнал във въздуха. После го обърнал с главата надолу и пак го вдигнал нагоре. Най-после го сложил на земята и му

казал:

- Аз съм онзи студент, на когото преди десет години ти удари една плесница и ме повали на земята. Тогава бях студент.

- Да, тогава ти си бил студент, а сега аз съм студент пред тебе. Поздравявам те, добре си използвал условията.

Използвайте условията, които съдбата ви дава, да станете силни, да се справяте с нея.

202. Един американец чел във вестниците, че виден виртуоз-цигулар ще дава концерт. Случило се, че някаква работа го задържала и когато отишъл на концерта, намерил вратата затворена. Понеже бил голям любител на музиката, той отишъл в хотела, където гостувал виртуозът и макар късно, похлопал на вратата:

- Господине, не можах да чуя вашия концерт, моля ви да ми изсвирите едно парче.

- Не мога, ще си лягам вече.

- Давам 100 долара, 200 долара.

- Не мога.

- 500 долара.

- Пак не мога.

- 1000.

- Почакайте малко да се приготвя.

Виртуозът взел цигулката си и му изсвирил едно

парче. След това посетителят казал:

- Дайте ми сега вашата цигулка и аз да ви изсвирия нещо, да се произнесете как свирия.

Каква поука ще си извадите от този пример? Какъв виртуоз е този, който свири за пари?

203. Запитали веднъж Паганини, може ли да свири на три струни. Той дал концерт и свирил на три струни. Пак го запитали:

- Можеш ли да свириш на две струни?

- Мога.

И той свирил на две струни.

- Ами на една струна можеш ли?

Свирил и на една струна.

- Ами без струни можеш ли?

- Може и без струни.

Всички очаквали с нетърпение да го чуят, но той не се явил.

204. При един богат човек отишъл един апаш, голям виртуоз в изкуството си. Богатият му казал:

- Чувал съм за тебе, че си владеем много изкуства. Покажи ми едно от тях.

- Мога да ти покажа, но очите си ще затвориш само за пет минути.

- Ще направя, каквото искаш.

Богатият затворил очите си. В това време апашът с голяма сръчност обрал всичкото му злато и скъпоценности и изчезнал.

Същото става и в живота. Когато искате изведнъж да се домогнете до истината, непременно ще ви оберат.

... Ако богатият нямаше желание да научи едно от изкуствата на апаша, не щеше да пострада. Той щеше да бъде с отворени очи и да следи какво прави апашът.

205. Ще ви приведа още един пример с коментари. Един крайно беден човек, отегчен от живота си, постоянно се молел на Господа да го избави по някакъв начин от беднотията. Молитвата му била чута. Един ден идва при него човек, който му донесе торба със злато, тежка десет килограма. Той му казал:

- Вземи тази торба и разполагай с нея, както искаш.

Бедният се зарадвал, благодарил на Бога и си казал: „Най-после, сложи се край на беднотията”. Весел и доволен от положението си, той нарамил торбата със злато и тръгнал с нея да я скрие някъде на сигурно място. Дошъл до една дълбока река, с много тясно мостче, едва един крак да стъпи. Стъпил на мостчето, но кракът му се подхлъзнал и той паднал в реката. Апашът, който го следял заради парите, вед-

нага се хвърлил във водата да го спаси: бързо снел торбата от гърба му, извадил го от водата и офейкал със златото. Кой от двамата е направил добро: който подарил торбата със златото на бедния или апашът, който го спасил и задигнал торбата. Според мене, апашът е по-добър, а дарителят е по-умен. – Защо? – Ако апашът не беше добър и не знаеше да плува, бедният щеше да се удави под тежестта на торбата със златото. Ако дарителят не беше умен, нямаше да изпълни Божията воля. Той знаеше, че бедният ще изгуби торбата си, но изпълни волята на Бога, Който искаше да усили вярата на бедния. Последният благодари на Бога и за златото, и за апаша, който дойде навреме да го извади от водата. Като видя, че се дави, той каза на апаша;

- Моля ти се, вземи торбата за себе си, само спаси живота ми.

Ще кажете, че дарителят и апашът са се наговорили. И това е възможно. Има ли нещо лошо в това, че апашът освободил бедния от торбата със златото? – Нищо лошо няма. Преди всичко това е подарък, бедният не е спечелил парите с труда си. Все едно, че той е натоварил магарето си да носи торбата му и после го разтоварил. Има ли нещо престъпно в това? Апашът казва: „Аз показвах изкуството си като добър плувец. От друга страна, пожертвах живота си за бедния, затова на мене се падат парите“. Ако той беше умен, щеше да задържи парите си. Той няма-

ше да минава през толкова тесен мост, да рискува и живота си, и парите. Следователно, той не заслужава тези пари.

Много такива случаи има в живота.

206. Ще ви приведа един пример: ще го нарека „за набедения благодетел”. Ще ви дам един нов начин за мислене, да видим как ще го приложите. Той е следния: някоя графиня Бероза осиромашава съвършено и попада в такава беднотия, в невидяна беднотия. Тя е дъщерята Бероза. Някой си поет на име Самусали, аз го наричам така, искал да ѝ помогне, но понеже знаел, че тя е толкова честолюбива, толкова горделива, избира начин. Минава ден, два, три, всяка вечер той мисли по кой начин да ѝ помогне, за да може да я повдигне, да ѝ помогне, без тя да усети, че той ще извърши какво да е благодеяние. Решава и свършва. Изучава той нейните навици, как ходи, и като знаел, че нейния портфейл е празен, той си наумява да тури десет хиляди франка в това портмоне, по такъв начин да ги тури, без тя да усети. Но получава се така, че като взема портмонето и туря тия златни монети вътре, хващат го стражарите, в града е било, и казват:

- Госпожице, туй портмоне твое ли е?

- Мое.

- Ами парите твои ли са?

- И те са мои.

- Е, тогава този господин, този благодетел иска да обере тази графиня – и хайде Самусали в затвора.

След това се образува съд, съдят го, идват адвокати, пледират и най-после доказват, че той е виновен и го осъждат на десет години затвор. Питам: вие след като излезете от този затвор, втори път ще се опитате ли да турите в кесията пари?...

Съвременните хора не искат да признаят, че в тяхната кесия е нямало нищо.

... Онзи, който влага всичко вътре в нашата душа, ние никога още не сме го видели в неговата красота. Той седи още в затвора, Самусали стои, тъй го наричам аз. Вашият Самусали е сега в затвора, затворен е той заради вас, а вие ходите като графиня Бероза. „Ние сме благочестиви, никакво зло не сме направили.“ Казвам: едно зло сте направили – вашият Самусали е затворен. За кого? – Заради вас.

207. Ще ви приведа пак онзи анекдот за един българин. Това било в Москва. Един българин по необмисленост взема под наем една квартира, но скъпа, дал толкоз пари, че не му достигнали до края на годината да свърши. Казва на един приятел:

- Да знаех, не бих влязъл, дадох пари напразно.

Другият му отговаря:

- Лесно, аз ще накарам тая рускиня да ти върне парите назад.

- Как?

- Мълчи.

Един ден той идва с един свой приятел, донася си гайдата в стаята, като засвирил целия ден, на втория, на третия ден, рускинята току идва и казва:

- Моля, вземи си парите, пък напусни стаята.

Българинът е изобретателен, употребил една хитрина, не иска да се кара, а свири. Казал:

- Празник имаме ние, българите, обичаме тъй да свирим.

- И ние пеем, но вие повече свирите от нас и пее-те, не ви искаме тук, защото не можем да работим.

208. ... пример, който ще ви приведа, той е от класическите времена. Азман-Тура се наричал този велик учител на бялата ложа. Азман-Тура имал двама ученици. Но тук и двамата ученици вече са момци, т.е. не ученици привидни само, жена облечена в мъжки дрехи. Вторият се наричал Вимерсиде. Той се влюбил в една мома, без да знае учителят му, а това в тия времена било забранено, на всички ученици, които следват тази школа, влюбване в този смисъл, както сега ние разбираме, било забранено.

На тия двама ученика той е разчитал много и искал да предаде своите знания и да ги направи nasledници в бъдеще. Това било в онази епоха, когато той е искал да направи един опит за подмладяване,

възстановяване на своята енергия. Повикал двамата си ученика, имало известна стаица, там да направят опита, ще влязат и на двамата дава им една течност, те трябвало да я разредят и да я турят в стаята отвън. Няма да ви разправам как стават тия неща. Но той искал да ги изпита, той подозирал каква е работата.

Възлюбената на едното от тях била болна и в ума си той вложил да употреби това за благо на своята възлюблена.

Питам сега, имате два морала: едно задължение към своя учител, а другото – влечение към своята възлюблена. Как бихте решили въпроса? Има ли право той да излъже своя учител за благо на своята възлюблена? И опитът на Азман-тура излезнал несполучлив.

И съвременните християни мязат на този Вимерсиде. Те са взели Божието благословение и сега на земята го употребяват, ядат и пият...

Азман-Тура постоянно прилага закона, че всеки един човек ще пожъне плода на своето вярване, плода на своите действия и казвам, че нашите пътища, най-първо, трябва да бъдат прави. Ако този ученик беше верен към своя учител, добре щеше да стори: този учител разбра сърцето му. Той не искаше учителят да помогне на неговата възлюблена, той искаше да лицемерства, сам да ѝ помогне и да покаже, че той е един велик авторитет.

209. В Америка стават чудесии: може да лекуват хората отдалече, без никакви церове. Тъй, само с мисъл ги лекуват. Някой богат човек си счупил крака, явява се един доктор и му казва:

- Ще мислиш, че твоят крак не е счупен, ще мислиш ден, два, три и твоят крак ще се намести – дал му всички правила.

И действително, кракът му се наместил. Явява се докторът и казва:

- Господине, аз ти направих една голяма услуга, ще ми платиш, и богато ще ми платиш.

- Да, господине, колко искаш, ще ти платя, 500 долара ще ти платя. Мисли, че имаш 500 долара, мисли, мисли и ще имаш всичките долари.

Има разлика между „мислене” и „мислене”. Ако мисля за 500 000 долара, няма да дойдат така.

210. Сега аз ще ви приведа един разказ, който съм разправял на някои свои приятели, но сега ще изясня вътрешното съдържание на разказа. Той се отнася за един индуски адепт или учител в Индия. Тъй го наричам аз: Тагор-Бил Ра, знаменит учител на една школа, служител на един от видните индуски храмове. Посветен, според своето звание, той трябвало да прекара живота си в девственост, за да завърши напълно цикъла на своето самоусъвършенстване, т.е. да

се не жени. Обаче, една млада мома, жрица на храма, се влюбва в него. Той не обръщал внимание на нея, но след дълги години тя му казала така:

- Ако аз дойда при тебе и приложам любовта с тебе заедно, ти по-скоро ще завършиш своето самоусъвършенстване.

Най-после той повярвал на това и се влюбил в нея, но в момента, когато той се влюбил, тя го разлюбила...

В гнева си, че тя го спира в пътя на неговата еволюция, той я проклева и тя се превръща в змия, и той ѝ казал:

- И като змия от този храм никога да не излезеш вече.

Защо тя го е разлюбила? Тя се е влюбила в одного от учениците на Тагор-Бил Ра. Този адепт се спира в своя живот, умира, 500 години се минават.

Сега туй е разказ, легенда, не го вземайте буквално, разсъждавайте върху него, то е само един разказ, за да обясня един принцип.

Той се преражда като лорд в Англия – името му като лорд няма да кажа какво е, ще го замълча, казвам само първото име – обаче, този първият ученик, който е съблазнил и едновременно изпитал тази жрица, и той се преражда като англичанка, и така става, че Тагор-Бил Ра се оженва за този ученик. Отива след 500 години на разходка в Индия и в него се заражда желание да изучава индуските храмове, да изслед-

ва някои възпоминания. И като идва в този храм, в който той претърпял своето нещастие, усеща, че го побиват някакви тръпки и когато се разхождал в зданието, от невидено идва една змия, ухапва жена му и тя моментално умира.

Питам ви сега: Защо змията ухапала жена му? Тази змия е същата жрица! Тази жена казва: „Ти спъна и мен, спъна и него”. Той разбрал закона, снел проклятието си и тя приела своята първа форма и започнала наново своята еволюция.

Мнозина от вас тръгват като тази жрица да намерите Христа, влюбват се в него и казват: „Господи, ако ти ни позволиш да влезем в твоето царство, ще успее учението ти”. Но след като влезете, съблазняват ви учениците на Тагор-Бил Ра...

211. Сега ще си послужи с едно изяснение – един пример, взет из българския живот: от де се раждат противоречията. Един млад българин в турско време, който свършил, пригответил се за учител. Повикали го в едно богато село за учител. Той, като разгледал селото, видял, че селяните са богати – „Може да се живее”, казал си, решил да им стане даскал. Но като тръгнал, бил малко цигулар, майка му казала:

- Синко, вземи си и гъдулката.

- Ее, учител съм, защо ми е гъдулка?

Майка му му я дала:

- Вземи я, синко, да си посвириш.

Той послушал майка си, взел гъдулката. Отишъл в това село и всички се заинтересували да видят какъв е той. Тогава преценявали учителите по това как пеят в църквата. Това било на Великден. Влязъл той в църквата и като запял ония тропари: „Ангел вопияше”, всички останали много доволни, всички му стискат ръката:

- Даскале, ние сме много доволни от тебе.

Един му стиска ръката, друг му стиска ръката, всички го стискали и поздравявали, но никой не го поканил на обед и той останал на Великден без да го покани никой. Отишъл си той в къщи, но гладен не се седи, станал, взел си гъдулката и отишъл в кръчмата, там всички яли и пили, и започнал да свири.

- От де е дошъл този гъдулар? Хайде $\frac{1}{2}$ к. вино и на този гъдулар – дали му и хлебец, месце, наял се хубаво.

Онези, правоверните, като се разчуло за това, казали:

- Ба, в църквата тъй да пее, пък тука в кръчмата... как да се освободим от този даскал, той ще ни опозори. – Викат го и го питат: – Защо правиш това?

Той им казал:

- Аз ви пях в църквата, всички ми стискахте ръката, но никой не ме покани в дома си да ме нагости, а тия хора разбраха ми цигулката и ме нагостиха.

Та светските хора разбират по-добре цигулката

на гъдуларина, отколкото ние разбираме Словото Божие.

... Следователно, аз не правя разлика между духовни и светски хора. Всеки човек, който живее разумно, съобразно с Божиите закони, аз го наричам умен човек.

212. Сега ще ви приведа друг пример. Един наш приятел преди години сънувал един сън, действителен сън. Вижда той, че се задава една голяма буря, виелица, но минава тази хала и на изток се показва една дъга, а в дъгата Христос, под нея един мост, хиляди хора искат да минат и някой му казва:

- Ти там не може да тръгнеш, нагоре дръж.

Той като минава моста, вижда някои юнаци, облечени с бели дрехи, водят един грамаден вълк, а той казва:

- Чакай на този вълк да ударя една тояга, колко овци е удавил.

- Ти се пази, че като те пипне със задния крак...

И той казал:

- Брей, може ли той да направи нещо?

Няма какво да го биеш, той е в ръцете на вашите момци, а вие казвате: „Хайде и аз да му ударя една цепеница“. Не, не, това не е никаква философия, никакво разбиране на духовния живот.

От всички вас се иска да развиете ума и сърцето

си, всички благородни чувства и умствени способности, и в разсъжденията, в анализирането и в приложението на това учение да намерите метода. Другояче то няма смисъл.

213. Двама художници иконописци влизат в една църква, вземат под наем да рисуват няколко икони в църквата, най-хубавите. Единият, най-знаменитият, подигнал една скеля и започнал да рисува св. Богородица. Ама туй не е в сегашните църкви, то е преди 1500 г., тогава са работили тия двама художници. Качил се единият и като нарисувал св. Богородица, казал:

- Колко е красива! – и искал да се любовува на нея и казал: – Чакай да видя отдалеч как изглежда.

И направил няколко стъпки назад и още малко оставало да падне отгоре.

Другият художник взима четката и право на иконата, зацапва цялата икона. Този се хваща за главата.

- Ти благодари, защото иначе твоята икона щеше да се развали.

И често ангели от небето слизат със своите четки и когато ние рисуваме някъде, те ни зацапват иконата, а ние се повръщаме и казваме:

- Сърцето ми счупи, отиде ми картината.

Но казвам: Благодари, че твоята икона е зацапана,

защото иначе ти, живата икона, щеше да пострадаш.

214. Ще си послужи с един пример. В старо време в Египет, туй е в християнската епоха, живял някой отшелник, много благочестив човек. Прекарвал той живота си само в молитви, четене и размишление за начините и методите как да се поправи светът. 40 години той прекарал така и ни един човек не е дошел при него. Той имал толкова знания, но през тия 40 години никой не отишел при него. Станало му много мъчно и казал:

- Господи, поне одного прати при мене, да му предам това знание, остарях вече, негоден съм.

И този стар отшелник мислел, че ще дойде някой ученик способен, и какво вижда? – При него иде една блудница. И защо дошла тя при него? Тя била най-голямата блудница в оная епоха в града Александрия, и като чела Евангелието, станала християнка и поискала да се кръсти, но нито една църква, нито един поп – не знаей дали е имало попове тогава – нито един служител не се наел да я кръсти, да вземе отговорността върху себе си.

- Не можем да те приемем в нашата църква, ти си една неизправима блудница, ти си един въплътен дявол, който искаш да ни изпитваш, но ние сме много учени, чели сме писанието и ти не можеш да влезнеш вътре, да прекрачиш прага на нашата църква.

“Преди да дойдете до Ангелите, най-първо ще намерите един човек, в чиято любов никога не се съмнявате.”

Учителя

Илюстрация

Божанка Атанасова - Жанет

И тя като плакала, плакала, молила се, явява ѝ се Христос и ѝ казва:

- Иди в пустинята при този отшелник.

А той, като я видял, казал:

- О, Господи, тази ли намери да ми пратиш, на края на живота ми, тази ли намери да ми пратиш? – и въздъхнал дълбоко. Но чул един глас:

- Ти ще я кръстиш.

- Да я кръстя ли?

Навел глава и се колебаел дали не е някой лош дух, който му говори. „Ще я кръстя, че каквото ще да става”.

Кръщава я и след няколко дена тя умира. В деня на погребението, той дошел в екстаз, в изстъпление и видял, че от тялото на тази блудница, като я погребали, излиза един крилат светъл ангел. не била тя блудница, а един възвишен ангел. След няколко дни и той умира, но преди това той заръчал да го заровят при блудницата. Всички се замислили: „В този гроб, при нея!” И какво става? Като го заровили и него, всичката околност се стичала там и ставали големи чудеса и всички се изцелявали. Като се събрали грешницата и този светия, тогава се оправил света и почнали хората да проучват учението на тоя отшелник.

Сега вие ще пренесете туй във вашия живот, защото понякой път и вие ще се намерите в положението на този отшелник. Мислите, че сте много благочестив, благоугоден на Бога, а при това, някой път

някой ваш брат, който е един плевел, може Господ да го прати при вас, как ще разрешите тази задача? Ще я разрешите само тогава, когато го кръстите и ви се отворят очите да видите какво излиза от тялото му, светъл ангел ли или някой демон, нагоре ли отива той или надолу? И когато Христос казва: „От плодовете им ще ги познаете”, някои мислят, от сегашните плодове. Не, то е от завършването на една епоха, той е последният плод.

215. Докато е на Земята, човек участва в радостта на светиите, на праведните и добрите хора. Също така той участва в радостите и скърбите на грешните и паднали хора. Това е мое твърдение, което може да проверите. Дали ще го приемете, това е друг въпрос. Изучавал съм живота на светиите и го познавам до най-малки подробности. Има светии, които са живели цели 30 години в пустинята, където са прекарвали чист и свят живот. Обаче, влязат ли в живота, между хората, лицата им веднага потъмняват. – Защо? – Натъкват се на изкушения, които не могат да издържат. Какво изкушение може да срещне един светия. Една красива мома минава покрай светията, който държи последния си изпит. Тя се усмихне и мислено му казва: „Поздравявам те, желая ти добър успех”. Като не разбира значението на усмивката ѝ, той се начумери и я погледне недоволено. Той мисли, че тя

го изкушава, но после съжaliaва, че не е могъл да отговори на усмивката ѝ. Цели 30 години се подвизавал в пустинята, придобивал знания и опитности, и в един момент се обърква, не знае как да отговори на усмивката. Той пропада на изпита – небето се затваря временно за него. Значи, между него и жителите на небето е произлязла известна дисхармония. Той казва: „Да не бях срещал тая мома!“ Не, момата е минала точно навреме, но светията не е бил готов да ѝ отговори. Той се връща пак в пустинята, дето работи още 30 години. След това пак среща същата мома. Тя му се усмихва, и той ѝ се усмихва. Има ли нещо лошо в усмивката? Ако мислиш, че в усмивката се крие нещо лошо, ти не си разбрал Божия закон, не си разбрал любовта.

Бог живее в човека. Следователно, ти трябва да различаваш човешката усмивка от Божията. Ако не познаваш Божията усмивка и се намръщиш, ще те изпратят отново в пустинята, да прекараш още 30 години там, да научиш урока си.

216. В една легенда се разправя за Слънцето, че някога то се влюбило в една красива мома. То изпращало любовните си писма чрез куриери и написало само дванадесет любовни писма. Това са дванадесетте планети – куриерите, които носели любовните писма. Всеки куриер, като се връщал след занасянето

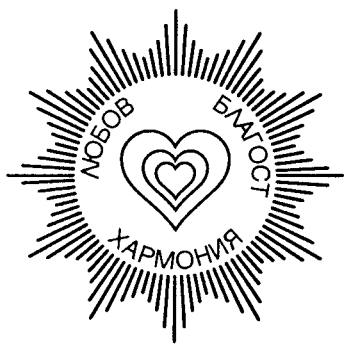
на писмото, заемал съответното си място. Възлюбената на Слънцето му казала:

- Създай световете, на които да живеят моите близки.

Така били създадени дванадесет свята – дванадесет планети. Ако питате откъде произлязоха хората, ще кажа: те произлязоха от красивата мома, възлюбената на Слънцето. Значи, Слънцето създадо световете, а красивата мома – хората. Вярна ли е тая приказка?...

По принцип тя е вярна. Приказката е вярна, ако под „Слънцето” разбирате разумното, мощното, което твори, а под „момата” разбирате великия живот, който пулсира в природата.

Слънцето, като Божествено начало, е създадо световете, а животът е населил тия светове. Любовта иде като връзка между разумното начало и живота. – Какво е човекът? – Лъч от Бога.

“Има различие на дарбите но Духът е истият.”

1 Кор. 12:4

 Творческа сила

*“Братя и сестри, майки и бащи, приятели и странници,
учители и ученици, слуги и господари, вий, служители на
Живота отворете сърцата си за Доброто и бъдете като
този извор.”*
(Учителя)

Надпис върху скалата при извора “Ръцете, които дават”

“На всеки ученик се дават задачи според силите му.”

Учителя

“Да имам пророчески дар и да зная всички тайни, да имам пълно знание за всички неща и такава силна вяра, че да мога и планини да премествам, щом Любов нямам нищо не съм.”

Апостол Павел

***От Живото Слово
на Учителя Беинса Дуно***

*Вложи Истината в душата си
и Свободата, която търсиш, ще я
придобиеш.*

*Вложи Мъдростта в ума си,
Светлината ще дойде и Знанието ще
ти даде своята помощ.*

*Вложи Чистотата в сърцето
си, Любовта ще дойде и истинският
живот ще започне.*

Примерите са от следните беседи и лекции:

- *“Красотата на душата”*
- *“Лъчи на живота”*
- *“Трите живота”*
- *“Сила и живот” - 5 серия*
- *“Начало на мъдростта”*
- *“Закони на доброто”*
- *“Божият глас”*
- *“Доброто оръжие”*
- *“Събуждане”*
- *“Новата мисъл”*
- *“Опорни точки на живота”*
- *“Абсолютната истина”*

☼ Светлата радост

Зов за хармония

